

38. Denn die * wölde des **HEBRÄER**
war des tages auf der wohnung, und des
nachts war sie feurig: vor den augen des
ganzen hauses Israel, so lange sie reiseten.

* 4 Mof. 9, 16. 5 Mof. 1, 33.

בְּעֵנֶן הַיּוֹם עַל־זָהָב יִמְפַתֵּח
אֲשֶׁר תִּרְדֹּת לִילָה בָּבוֹ לְעֵינֵי כָּל־
בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־מִסְעָרוֹת:

Ende des andern Buchs Mose.

Das dritte Buch Mose.

Das I. Capitel.

I. Brandopfer von Rindern, II. Schafen, III. und Vögeln.

Sieb der **HEBRÄER** rieff Mose,
und redete mit ihm von der
hütte des stifts, und sprach:
2. Rede mit den kindern
Israel, und sprich zu ihnen; Welcher
unter euch dem **HEBRÄER** ein opfer thun
will, der thue es von dem vieh, von rin-
dern und schafen.

3. Will er * ein brandopfer thun von
rindern, so opfere er ein männlein, das
ohne wandel sey, † vor der thür der hütte
des stifts, daß es dem **HEBRÄER** ange-
nehm sey von ihm: *c. 6,9. † 2 Mof. 29, 10.

4. Und lege seine hand auf des brand-
opfers haupt; so wird es angenehm seyn,
und ihn versöhnen.

5. Und soll das junge rind schlachten vor
dem **HEBRÄER**: und die *priester, Arons
söhne, sollen das blut herzu bringen, und
auf den altar umher sprengen, der vor
der thür der hütte des stifts ist. *c. 3,2.

6. Und man soll dem brandopfer die
haut abziehen, und es soll in stücke zer-
hauen werden.

7. Und die söhne Arons, des priesters,
sollen ein feuer auf dem altar machen, und
holz oben drauf legen:

8. Und sollen die stücke, nemlich den
kopf, und das fett auf das holz legen, das
auf dem feuer auf dem altar liegt:

9. Das eingeweiße aber, und die schen-
kel soll man mit wasser waschen, und der
priester soll das alles anzünden auf dem
altar zum brandopfer. *Das ist ein feu-
er zum süssen geruch dem **HEBRÄER**.

*c. 2, 2. 2 Mof. 29, 25.

24 כ ר

יִקְרָב אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר יְהוָה
אַלְיוֹ מִאָהָל מוּעֵד לְאָמֵר:
רַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיכֶם אֶלְכֶם קַיִם

יְהוָה שְׁשִׁין אַנְיָנוּ
פְּנָיו וַיַּחַל
מַחְלָה שִׁיטָה
אַנְיָרוֹ 2

יְקֻרֵב מִנְמָךְ קָרְבָּנוּ לִיהוָה מִן־רְבָּרָנוּ
מִן־הַבָּקָר וּמִן־חַצְאָן תִּקְרִיבְךָ אֶת־
קָרְבָּנוּם: אָס־עַלְהָ קָרְבָּנוּ מִן־

כלא. פשנא

הַבָּקָר נִמְרָטָם יְקֻרֵבָנָה אֶל־פָּתָח אַהֲלָה
מוּעֵד יְקֻרֵב אֶת־לְרַצְנָנוּ לִפְנֵי יְהוָה:

3

וְסָמֵךְ יְדוֹ עַל־רָאשׁ הַעֲלָה וּגְרָאָה
לְוַיְלָה לְכִפֵּר עַלְיוֹ:

4

וְשַׁחַט אֶת־בָּנֵי הַבָּקָר לִפְנֵי יְהוָה
וְקִרְבֵּת בְּנֵי אַהֲרֹן הַכְּהָנִים אֶת־הַדְּמָם
וּוּרְלָכוּ אֶת־הַדְּמָם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב אֲשֶׁר

כ. בְּנֵי

6 פָּתָח אַהֲלָה מוּעֵד: וּהַפְּשִׁיט אֶת־הַעֲלָה
7 וּנְתַחַת אַחֲתָה לְנַתְמִיחָה: וּנְתַחַת בָּנֵי
אַהֲרֹן הַכְּהָן אַשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וּעֲרָבוֹ
8 עַצְמָם עַל־רָאשׁ: וּעֲרָבוֹ בָּנֵי אַהֲרֹן
הַכְּהָנִים אֶת הַנְּתַחִים אֶת־הַרְאָשׁ וְאֶת־

הַפְּרָר עַל־הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל־הָאָשׁ אֲשֶׁר

9 עַל־הַמִּזְבֵּחַ: וּקְרָבָו וּכְרָעָיו יְרַחַם
בְּמִים וּהַקְטִיר הַכְּהָן אֶת־הַלְּבָדָן הַמִּזְבֵּחַ

9

עַלְהָ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחַח לִיהוָה: ס

10. Will

וְאַם מִן־הָצֹאן קָרְבָּנו מִן־הַבְשָׂכִים אֶת־
מִן־הַעֲזִים לְעֵלָה זָכָר פָּמִים יִקְרִיבֵנו:
וְשְׁחַטָּת אֹתוֹ עַל יְדֵךְ הַמּוֹפֵת עַפְנָה לְפָנֶיךָ
יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַחֲרֵן הַפְּנִינִים אֶת־דָּרְמוֹ
עַל־הַפּוֹבֵחַ סְכִיבָּה: וְנִתְחַאֲתָה לְנִיחְמָיו
אֶת־הָרָאֵשׁ וְאֶת־פְּרָרוֹ וְעַרְבָּה רְבָה אַתֶּם
עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָרָאֵשׁ עַל־
הַמּוֹבֵחַ: וְהַקְרִיב וְהַכְּרֻעִים וְרַחֲץ בְּמִים 3
וְהַקְרִיב הַכְּלָנִים אֶת־הַכְּלָל וְהַקְטִיר הַמּוֹבֵחַ
עַלְּهָה הוּא אֲשֶׁר רַוח נִיחַח לְיהוָה: פ
וְאַם מִן־הָעֹז עַלְּהָה קָרְבָּנו לְיהוָה וְהַקְרִיב 4
מִן־הַחֲלֹתִים אֹתוֹ מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־
קָרְבָּנו: וְהַקְרִיבוּ הַלְּחָן אֶל־הַמּוֹבֵחַ טו
וּמְלָקֵי אֶת־רָאֵשׁ וְהַקְטִיר הַמּוֹבֵחַ
וּמְמִצָּה רָמוּ עַל קִיר הַמּוֹבֵחַ:
וְסִיר אֶת־מְרָאָתוֹ בְּנִצְחָה וְרַשְׁלִיךְ אֶת־הַאֲתָה 6
אֶל־הַמּוֹבֵחַ כְּרָמָה אֶל־מִקְוָם הַקְרָשָׁן:
וְשִׁפְעַת אֹתוֹ בְּכָנְפָיו לְאַיְרָיו וְהַקְטִיר אֹתוֹ 7
הַלְּחָן הַמּוֹבֵחַ עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָרָאֵשׁ
עַלְּהָה הוּא אֲשֶׁר רַוח נִיחַח לְיהוָה: ס

II. 10. Will er aber von schafen oder ziegen ein brandopfer thun: so opfeire er ein männlein, das ohne wundel seyn.

11. Und soll es schlachten zur seiten des altars, gegen mitternacht, vor dem HErrn: und die priester, Arons söhne, sollen sein blut auf den altar umher sprengen.

12. Und man soll es in stücke schauen: und der priester soll den kopf und das fett auf das holz und feuer, das auf dem altar ist, legen.

13. Über das eingeweide und die schenkel soll man mit wasser waschen: und der priester soll es alles opfern, und anzünden auf dem altar zum brandopfer. Das ist ein feuer zum süßen geruch dem HERRN.

III. 14. Will er aber von vogeln dem HERRN ein brandopfer thun: so thue ers von * turteltauben, oder von jungen tauben. * c. 5, 7.

15. Und der priester solls zum altar bringen und ihm den * kopf abkneipen, daß es auf dem altar angezündet werde: und sein blut ausbluten lassen an der wand des altars. * c. 5, 8.

16. Und seinen krops mit seinen federn soll man neben dem altar gegen dem morgen auf den aschenhaussen werfen.

17. Und soll seine flügel spalten, aber nicht abbrechen. Und also solls der priester auf dem altar anzünden auf dem holz, auf dem feuer zum brandopfer. Das * ist ein feuer zum süßen geruch dem HErrn.

* c. 2, 16, c. 3, 16. 2 Mos. 29, 25.

Das II. Capitel.

I. Speisopfer von mehl, II. gebacken und geröstet. III. Dessen hauptregeln. IV. Gangen.

Wenn eine seele dem HERRN ein speisopfer thun will, so soll es von semmelmehl seyn: und soll öhl drauf gießen, und weihrauch drauf legen,

2. Und also bringen zu den priestern, Arons söhnen. Da soll der priester seine hand voll nehmen von demselben semmelmehl und öhl, samt dem ganzen weihrauch: und anzünden zum gedächtniß auf dem altar. * Das ist ein feuer zum süßen geruch dem HERRN. * c. 1, 9, 13, 17.

3. Das * übrige aber vom speisopfer soll Arons und seiner söhne seyn. Das soll das allerheiligste seyn, von den feuern des HERRN. * v. 10, c. 6, 16. Sir. 7, 33.

II. 4. Will er aber sein speisopfer thun vom gebackenen im ofen: so nehme er fuden von semmelmehl ungesäuert, mit öhl gemenget, und ungesäuerte fladen mit öhl bestrichen.

5. Ist aber dein speisopfer etwas vom gebackenem in der pfannen, so solls von ungesäuertem semmelmehl mit öhl gemenget seyn:

6. Und solts in stücke zertheilen, und öhl darauf giessen, so iſts ein speisopfer.

7. Ist aber dein speisopfer etwas auf dem roſt geröstet, so soll du es von semmelmehl mit öhl machen:

8. Und soll das speisopfer, das du von solcherley machen wilt dem HERRN, zu dem priester bringen: der solls zu dem altar bringen,

9. Und desselben speisopfer heben zum gedächtniß, und anzünden auf dem altar. * Das ist ein feuer zum ſüßen geruch dem HERRN. c. 1, 9. 13. 17. c. 3, 5. 16.

10. Das * übrige aber soll Narons und seiner söhne seyn. Das soll das allerheiligste seyn, von den feuern des HERRN. * c. 6, 16.

III. 11. Alle speisopfer, die ihr dem HERN opfern wollt, sollt ihr * ohne sauerteig machen: denn kein sauerteig noch honig soll darunter dem HERRN zum feuer angezündet werden. * c. 6, 17.

12. Aber zum erſtling sollt ihr sie dem HERRN bringen: aber auf keinen altar sollen sie kommen zum ſüßen geruch.

13. Alle deine * speisopfer sollst du falſgen, und dein speisopfer soll nummer ohne salz des bundes deines Gottes seyn: denn in alle deinem opfer sollst du salz opfern.

* Marc. 9,49. Col. 4,6.

IV. 14. Wilt du aber ein speisopfer dem HERRN thun von * den ersten früchten: sollst du die sangen am feuer gedörret klein zerstoßen, und also das speisopfer deiner ersten früchte opfern; * 5 Mof. 26, 2. ic.

15. Und soll öhl drauf thun, und weihrauch drauf legen, so iſts ein speisopfer;

16. Und der priester soll von dem zerstoßenen, und vom öhl mit dem ganzen weihrauch, anzünden zum gedächtniß. Das ist ein feuer dem HERRN.

4 זכי תקרב קרבן מנחה מאפה תנוր סלת מלחות מצות בלילות בשמן ורקבני מצות משחים בשמן ס

ה ואם - מנחה על - הפוחבת קרבנה סלת בלילה בשמן מצת תהייה:

6 פחות אתא פטים וערת עליה שמון מנחה הוא: ס

7 ואם - מנחה מרחשת קרבנה סלת בשמן תעשה:

8 והכאת הארץ - המנחה אשר יעשה מלאך ליהוה ווקריב אל - הכהן

9 והנשאה אל - המובח: ורבים הכהן כון - המנחה הארץ אוצרת ווקריב

ה נספח הנובח אישת ריח ניחת ליהוה:

ו והונחתת מן - המנחה לאחנן ולבני

7 קרש קרש מאי יהוה:

11 כל - המנחה אשר תקריבו ליהוה לא העשה חמוץ כי כל - שאר וככל - רבש לא - תקטריו מפניהם אשר ליהוה:

12 קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה ואל - הרצוף לא - לעלה לירית ניחת:

13 נסחא 13 וכל - קרבן מנחה במלח חמלח ולא תשביות גילה ברית אליה מעתל מנחה על כל - קרבנה תקריב מלח:

14 ס ואם - תקריב מנחה בכוורת להוה אביך קלי באש גרש כרכבל תקריב הארץ מנחה בכוורת:

טו ונחתת עליה שמון ושמחת עליה לבנה מנחה הוא:

16 והקטר הכהן הארץ אוצרת מגרש ומשמנה על כל - לבנה אש ליהוה:

Das III. Capitel.

I. Dankopfer von grossem und kleinem Vieh. II. Hauptopfer davon.

וְאַסְמָדֶה שְׁלֹמִים קָרְבָּנוּ אֶם מִזְרָבְךָ
וְהִיא מִקְרֵב אֶם - בְּצֶבֶת אַסְמָדֶה תְּמִימָם
יִקְרָבָנוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְסָמֶךֶת יְדוֹ עַל-
רַאשֵּׁ קָרְבָּנוּ וְשָׁחַטָּו פְּתַח אַهֲלָ מַזְעֵד וּרְאֵג
בְּנֵי אַחֲרֵן חֲלָתִים אַתְּחָרוּם עַל-הַמִּזְבֵּחַ
סְבִיבָה: וְהִקְרֵב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלֹמִים אֲשֶׁר
לִיהְוָה אַתְּ-הַחְלֵב הַמִּכְסָה אֶת-הַקָּרֵב
וְאֶת כָּל-הַחְלֵב אֲשֶׁר עַל-הַקָּרֵב: וְאֶת
שְׁתִי הַכְּלִיתָה וְאַתְּ-הַחְלֵב אֲשֶׁר עַלְהָן אֲשֶׁר
עַל-חַפְסִילִים וְאֶת-הַיְתָרָה עַל-הַכְּבָדָה
עַל-הַכְּלִיות יִסְרָנָה: וְהַכְּטִירוּ אֶתְךָ בְּנֵר ה
אַחֲרֵן הַמִּזְבֵּחַ עַל-הַעֲלָה אֲשֶׁר עַל-
הַעֲצִים אֲשֶׁר עַל-הַאֲשֶׁר עַל-רִיחַ נִיחַח
לִיהְוָה: פ. וְאֶם - מִן-הַשְּׂאָן קָרְבָּנוּ
לוּזֶּבֶת שְׁלֹמִים לִיהְוָה זָכָר אֲוֹנוֹקֶבֶת תְּמִימָם
יִקְרָבָנוּ: אַסְמָדֶה חֹואַ-מִקְרֵב אֶת
7. קָרְבָּנוּ וְהִקְרֵב אֶתְךָ לִפְנֵי יְהוָה: וְסָמֶךֶת
אַתְּ-יְדוֹ עַל-רַאשֵּׁ קָרְבָּנוּ וְשָׁחַטָּו לִפְנֵי
אַהֲלָ מַזְעֵד וּרְאֵג בְּנֵי אַחֲרֵן אַתְּ-חָרְכוּ עַל-
הַמִּזְבֵּחַ סְבִיבָה: וְהִקְרֵב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלֹמִים
9. אֲשֶׁר לִיהְוָה חַלְבָה קָאֵלָה תְּמִימָה לְעֵתָה
הַעֲצָה יִסְרָנָה וְאֶת-הַחְלֵב הַמִּכְסָה אֶת-
הַקָּרֵב וְאֶת כָּל-הַחְלֵב אֲשֶׁר עַל-הַקָּרֵב:
וְאֶת שְׁתִי הַכְּלִיתָה וְאַתְּ-הַחְלֵב אֲשֶׁר עַלְהָן,
אֲשֶׁר עַל-חַפְסִילִים וְאֶת-הַיְתָרָה עַל-
הַכְּבָדָה עַל-הַכְּלִיתָה יִסְרָנָה: וְהַכְּטִירוּ
11. הַלְּחֵן הַמִּזְבֵּחַ לְחֵם אֲשֶׁר לִיהְוָה: פ
וְאֶם - עַזְוָן קָרְבָּנוּ. וְהִקְרֵב אֶתְךָ לִפְנֵי יְהוָה: 12.
12. מִזְבֵּחַ אַתְּ-בָּזֵל כָּל-כָּבֵשׂ שְׁנִית אֲשֶׁר לְפָנֵי אֱלֹהִים
מִזְבֵּחַ וְאוֹזֵן צְבִי אֲבָנָן אַתְּ-דָבָקָעַ כָּל-דְּבָקֶת גְּבֵיבָה;
13. הַלְּחֵנָה פְּלֵשֵׁת קָרְבָּנוּ אֲשֶׁר לִיהְוָה אַתְּ-דָבָקָב:
14. תְּמִימָה אַתְּ-קָרְבָּה אֶתְךָ כָּל-כָּלָב אֲשֶׁר צְלָמָה;
וְאֶת שְׁתִי הַלְּחֵנָה וְאַתְּ-הַחְלֵב עַל-קָטָל אֲשֶׁר טוֹן
עַל-חַפְסִילִים וְאֶת-קָטָל עַל-קָטָל אל-מִלְבָד:

סְפִירָה:

St. aber sein opfer ein * dankopfer
Svon rindern, es sey ein vds oder
 fühe: soll ers opfern vor dem HERRN,
 das ohne wandel seyn. * c. 7, 11.

2. Und soll seine hand auf desselben haupt
 legen, und schlachten * vor der thür der hütte
 des stifts. Und die priester, Arons
 söhne, sollen das t blut auf den altere um-
 her sprengen. * c. 1, 5. + 2 Mcf. 29, 16.

3. Und soll von dem dankopfer dem
 HERRN opfern, nemlich alles * fett
 am eingeweide: * c. 4, 9. 2 Mos. 29, 13, 22.

4. Und die zwo nieren mit dem fett,
 das daran ist an den lenden, und das neg
 um die leber, an den nieren abgerissen.

5. Und Arons söhne sollens anzünden
 auf dem altar zum brandopfer, auf dem
 holz, das auf dem feuer liegt. Das ist ein
 feuer zum süßen geruch dem HERRN.

II. 6. Will er aber dem HERRN ein
 dankopfer von kleinem vieh thun, es sey
 ein schöps oder schaf: so solls ohne wan-
 del seyn.

7. Ist ein lämmlein, soll ers vor den

HERRN bringen,
 8. Und soll seine hand auf desselben haupt
 legen, und schlachten vor der hütte des
 stifts: und die söhne Arons sollen sein
 blut auf den altar umher sprengen.

9. Und soll also von dem dankopfer dem
 HERRN opfern zum feuer: nemlich sein
 fett, den ganzen schwanz, von dem rücken
 abgerissen, und alles fett am eingeweide;

10. Die zwo nieren mit dem fett, das
 daran ist, an den lenden, und das neg um
 die leber, an den nieren abgerissen.

11. Und der priester solls anzünden auf
 dem altar, zur speise des feuers dem

HERRN.

12. Ist aber sein opfer eine ziege, und

bringe es vor den HERRN:

13. So soll er seine hand auf ihr haupt
 legen, und sie schlachten vor der hütte
 des stifts; und die söhne Arons sollen das
 blut auf den altar umher sprengen,

14. Und soll davon opfern ein opfer dem

Herrn: nemlich das fett am eingeweide,

15. Die * zwo nieren mit dem fett, das
 daran ist, an den lenden, und das neg über
 der leber, an den nieren abgerissen. * c. 4, 9.

16. Und

16. Und der priester solls anzünden auf dem altar, zur speise* des feuers zum süßen geruch. Alles fett ist des HERRN.

* c. 1, 7. c. 2, 9.

17. Das sey eine ewige sitte bey euren nachkommen, in allen euren wohnungen: daß ihr * kein fett noch blut esset.

* c. 7, 23. 26. c. 17, 10. 1 Mose. 9, 4. 5 Mose. 12, 16.

Gesch. 15, 20. 29. c. 21, 25.

Das IV. Capitel.

I. Sündopfer des priesters, II. Des volks, III. einesfürsten IV. und gemeinen.

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Rede mit den kindern Israels, und sprich; * Wenn eine seele sündigen würde aus versehen an irgend einem gebot des HERRN, das sie nicht thun sollte;

* c. 5, 15.

3. Nemlich so ein priester, der gesalbet ist, sündigen würde, daß er das volk ärgerte; der soll für seine sünde, die er gethan hat, einen jungen farren bringen, der ohne wandel seyn, dem HERRN zum sündopfer.

4. Und soll den farren vor die thür der hütte des stifts bringen vor dem HErrn, und seine hand auf desselben haupt legen, und schlachten vor dem HERRN.

5. Und der priester, der gesalbet ist, soll des farren bluts nehnien, und in * die hütte des stifts bringen. * c. 6, 30.

6. Und soll seinen finger in das blut tuncken, und damit * siebenmal sprengen vor dem HERRN, vor dem vorhang im heiligen. * c. 8, 11. c. 14, 7. 16. 27.

7. Und soll desselben bluts thun auf die hörner des räuchaltars, der vor dem HERRN in der hütte des stifts steht: und alles blut giessen an den boden des brandopfersaltars, der * vor der thür der hütte des stifts steht. * 2 Mose. 30, 6.

8. Und alles fett des sündopfers soll er heben: nemlich das fett am eingeweide,

9. Die * zwei nieren, mit dem fett, das daran ist, an den lenden, und das nek über der leber, an den nieren abgerissen, * c. 3, 10.

10. Gleichwie ers hebet vom ochen im brandopfer; und soll es anzünden * auf dem brandopfersaltar. * c. 3, 5.

11. Aber das * fell des farren mit allem fleisch, samt dem kopf, und schenkel, und das eingereweide, und den misch: * c. 8, 17.

16. וְקַטְרִים רָאשׁ הַמִּזְבֵּחַ לְחַם אֲשֶׁר לְרֹיחַ נָתַת בְּלֵדֶל־חֶלְבָּה לִיהְוָה :

17. חֲקַת עוֹלָם לְרוֹתיכֶם בְּלֵדֶל מַשְׁבְּתִיכֶם בְּלֵדֶל־חֶלְבָּה וְכָל־דָּם לֹא תַאכְלוּ: פ

CAP. IV.

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לְאָמֵר:

ב דָּבָר אֱלֹהִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר נָשָׁר כִּי־תַחַטְתָּא בְשֶׁגֶן הַמְלֵי מִצּוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תַעֲשֵׂנָה וְעָשָׂה מִאֵת

3 מִתְהָנָה: אָס הַפְּנֵן הַמִּשְׁחָת יְחִטָּא לְאַשְׁמָתָה חָטָם וְהַקְרִיב עַל חֶטְאָתוֹ אֲשֶׁר חָטָא פָּר בָּן־בָּקָר טְמִים

לְהַזְוָה לְחִטְאָתָה:

ב' פִּירָא 4 וְרַבְיָא אֶת־הַפְּרָר אֱלֹהִים פְּרָח אֹהֶל מוֹעֵד לְפָנֵי יְהוָה וְסִמְךָ אֶת־דִּירָוֹ עַל־רַאשׁ הַפְּרָר ה וְשִׁחְתָּא אֶת־הַפְּרָר לְפָנֵי יְהוָה: וְלֹכֶחֶת הַלְּחֵן הַפִּשְׁחָת טֻבָּם הַפְּרָר וְהַכְּיא אֶת־אָלָה

6 אֹהֶל מוֹעֵד: וְטַבֵּל הַלְּחֵן אֶת־אַצְבָּעָנוּ בְּרָם וְחוּה מִן־הַלְּמָס שְׁבָע פָּעִים לְפָנֵי יְהוָה אֶת־פָּנֵי פְּלִנְגָּה הַלְּרָשָׁה:

7 וְנִתְנַן הַלְּחֵן מִן־הַלְּמָס עַל־קְרִינּוֹת מִזְבֵּחַ כְּבָרָת הַסְּפִיט לְפָנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בְּאֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־כָּל־דָּם הַלְּמָס כָּל־דָּם הַפְּרָר וְשָׁפֵר אֶל־יִסְׁרָאֵל מִזְבֵּחַ הַעַלְלָה אֲשֶׁר־פָתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

8 וְאֶת־כָּל־חֶלְבָּה פָּר הַחֲטָאת יְרִים מִפְנֵי אֶת־הַרְחָלֶב הַמִּכְפֵּה עַל־הַקְרִיב וְאֶת־כָּל־

9 הַחֶלְבָּה אֲשֶׁר עַל־הַקְרִיב: וְאֶת־שְׁתִי הַכְּלִיּוֹת וְאֶת־הַרְחָלֶב אֲשֶׁר עַל־יְהוָה אֲשֶׁר־עַל־הַפְּסָלִים וְאֶת־הַיְתָרָת עַל־הַכְּבֵד עַל־חֶלְיוֹת יִסְרָאֵל כַּאֲשֶׁר יָרַם

10 מִשּׁוּר זְבַח הַשְּׁלָמִים וְקַטְרִים הַלְּחֵן עַל־מוֹבוֹה הַעַלְלָה: וְאֶת־עֹזֶר הַפְּרָר

11 עַל־מִזְבֵּחַ בְּשָׂרוֹ עַל־רָאשׁוֹ וְעַל־ אֶת־כָּל־ וְקַרְבָּנוֹ וְפְרָשָׁוֹ:

כְּרֻעָיו וְקַרְבָּנוֹ וְפְרָשָׁוֹ: 12. Das

וְהוֹצִיא אֶת־גָּל־הַפֵּר אֶל־מְחוֹזָן לְמִחְנָה
אֶל־מִקְומָם טָהוֹר אֶל־שְׁמַךְ הָרְשֵׁן וְשָׂרֵף
אָתוּ עַל־עַצִּים בְּאֵשׁ עַל־שְׁפָךְ הָרְשֵׁן
יְשָׂרֵף : פ וְאַם בְּלָעָרֶת שָׁרָאֵל
יְשָׂרֵף וְנָעַלְסָם בְּבֵר מְעִינֵי הַקָּהָל וְעַשֵּׂג
אַחֲרֵת מִכְלָמִצּוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לְאַחֲרָשָׁנָה
נְאַשְׁכוּ : וּנוֹרָעָה רְחַתָּא אֲשֶׁר חָתָא
עַלְיהָ וְחִרְכֵּבוּ הַקְּנָל פֵּר בְּנַדְבָּקָר
לְחַטָּאת וְחַבְיאָו אָתוּ לִפְנֵי אַתָּה מוּעָר :
וְסִמְכּוּ וְכָנְיוּ הַעֲרָה אֶת־יְרִיחָם עַל־טוֹ
רָאשׁ הַפֵּר לִפְנֵי יְהוָה וְשׁוֹתֵט אֶת־הַפֵּר
לִפְנֵי הַתְּהָרָה : וְחַבְיאָה הַכְּנָן הַמְשִׁיחָה
מוֹסֵם הַפֵּר אֶל־אַתָּה מוּעָר :
וְטַבֵּל הַכְּנָן אַצְבָּעָן מִן־הַדָּם וְהַזְּבֻבָּן
פָּעִים לִפְנֵי יְהוָה אֶת פְּנֵי הַפְּרִיכָּתָן :
וּמְן־הַדָּם יְמִין עַל־כְּרֻנוֹת הַמִּזְבֵּחַ
אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בְּאַרְלָל מוּעָר
וְאֶת גָּל־הַדָּם יְשָׁפֵךְ אֶל־יְסָול מִזְבֵּחַ
הַעֲלָה אֲשֶׁר־פָתַח אַתָּה מוּעָר :
וְאַתָּה בְּלָחְלָבָן יְרִימָם כְּפָנֵי וְהַקְרִיר וְ
רְפוּתָה : וְעַשֵּׂה לִפְרֵר בְּאַשְׁר כָּ
עַשֵּׂה לִפְרֵר רְחַתָּא כְּן יְعַשֵּׂה־לוֹ
וּכְבָר עַלְהָם תְּפִחָה וְנִסְלָח לָהֶם :
וְהוֹצִיא אֶת־הַפֵּר אֶל־מְחוֹזָן לְמִחְנָה
שְׁרֵר אָתוֹ כַּאֲשֶׁר שְׁרֵר אֶת הַפֵּר הָרְשֵׁן
רְחַתָּא וְקָנָל רְוָא : פ אֲשֶׁר נְשִׁיא
יְרִיטָה וְעַשֵּׂה אַחֲרֵת מִכְלָמִצּוֹת יְהוָה
אַלְהָיו אֲשֶׁר לְאַחֲרָשָׁנָה בְּשִׁנְחָה וְאַשְׁמָה :
אוֹ־הַחְרֵעַ אַלְיוֹ רְתַחָא אֲשֶׁר חָטָא בָּהּ
וְחַבְיאָה אֶת־כְּרֻפָּנוּ שְׁעִיר עַנִּים זָכָר
קְרִים : וְסִמְכָה יְדוֹ עַל־רָאשׁ הַשְׁעִיר וְ
וְשְׁתַת אָתוּ בְּמִקְומָם אֲשֶׁר יְשַׁחַת אַתָּה
הַעֲלָה לִפְנֵי יְהוָה כְּפָאָרָה רְוָא :

12. Das soll er alles hinaus führen * außer dem lager, an eine reine stätte, da man die asche hinschüttet, und solls verbrennen auf dem holz mit feuer.

* Ebr. 13, 11.

II. 13. Wenns eine * ganze gemeine in Israel verfehen würde, und die that vor ihren augen verborgen wäre, daß sie irgend wieber ein gebot des HERRN gehabt hätten, das sie nicht thun sollen, und sich also verschuldeten ; * 4 Mos. 15, 24.

14. Und darnach ihrer sinden finnen würden, die sie gehabt hätten : sollen sie einen jungen farren dorbringen zum sündopfer, und vor die thür der hütte des stifts stellen.

15. Und die ältesten von der gemeine sollen ihre hände auf sein haupt legen vor dem HERRN, und den farren schlachten vor dem HERRN.

16. Und der priester, der gefalbet ist, soll des bluts vom farren in die hütte des stifts bringen :

17. Und mit seinem finger dreistundigen, und * siebenmal sprengen vor dem HERRN, vor dem vorhang. * c. 14,7.

18. Und soll des bluts auf die höner des altars thun, der vor dem HERRN steht in der hütte des stifts : und alles andere blut an den boden des brandopfersaltars gießen, * der vor der thür der hütte des stifts steht. * 2 Mos. 40,6.

19. Alles sein fett aber soll er heben, und auf dem altar anzünden.

20. Und soll mit dem farren ihm zuse et mit dem farren des sündopfers gehabt hat. Und soll * also der priester sie versöhnen, so wirds ihnen vergeben. * c. 5, 13, 16.

21. Und soll den farren außer dem lager führen und * verbrennen, wie er den verügen farren verbrant hat. Das soll das sündopfer der gemeine seyn. * c. 6, 30.

III. 22. Wenn aber ein first sündigt, und irgend wieder des HERRN, eines Volkes, gebot that, das er nicht thun solle ; und versieht, daß er sich verschuldet ;

23. Oder wird seiner sinden innen, die er gehabt hat : der soll zum opfer bringen einen liegenbock ohne mondibel ;

24. Und seine hand auf des bocks haupt legen, und ihn schlachten an der stätte, da man die brandopfer schlachten vor dem HERRN. Das sag ein sündopfer.

25. Da

25. Da soll denn der priester des bluts von dem sündopfer nehmen mit seinem finger, und auf die hörner des brandopfersaltars thun, und das andere blut an den boden des brandopfersaltars giesen.

26. Aber alle sein fett soll er auf dem altar anzünden, gleich wie das fett des dancopfers: und soll also der priester seine sinde versöhnen, so wirds ihm vergeben.

IV. 27. Wenns aber eine seele vom gemeinen volk* versiehet, und sündigt, daß sie irgend wieder der gebote des HERRN eines thut, das sie nicht thun solte, und sich also verschuldet; *c. 5. 15.

28. Über ihrer sinde innen wird, die sie gethan hat: die soll zum opfer eine ziege bringen ohne wandel, für die sinde, die sie gethan hat;

29. Und soll ihre hand auf des sündopfers haupt legen, und schlachten an der stätte des brandopfers.

30. Und der priester soll des bluts mit seinem finger nehmen, und auf die hörner des altars des brandopfers thun: und alles blut an des altars boden giesen.

31. Alle sein fett aber soll er abreissen, wie er *das fett des dancopfers abgerissen hat, und solls anzünden auf dem altar zum fassen geruch dem HERRN: und soll also der priester sie versöhnen, so wirds ihr vergeben. *c. 3. 14. + c. 1. 9. 13. 17.

32. Wird er aber ein schaf zum sündopfer bringen: so bringe er, das eine sie ist, ohne wandel;

33. Und lege seine hand auf des sündopfers haupt, und schlachte es zum sündopfer, an der stätte, da man die brandopfer schlachte.

34. Und der priester soll des bluts mit seinem finger nehmen, und auf die hörner des brandopfersaltars thun: und alles blut an den boden des altars giesen.

35. Aber alle sein fett soll er abreissen, wie er das fett vom schaf des dancopfers abgerissen hat, und solls auf dem altar anzünden, zum feuer dem HERRN: und soll also der priester versöhnen seine sinde, die er gethan hat, so wirds ihm vergeben.

כה וילך ובת מדם החטאתי באעבגון
ונתן על-קרטת טבחה העלה הארץ:

דמו ישבן אל - יסוד טבחה העלה:
ווארת-כל - חלטן יקטר המזבחה:

בחלב ובבב האלמים וכנבר עליין
הבחן מזחאות נסלח לו: פ

זאב נפש אורת החתא בשג�
טעם הארץ במעחה אורת מפנות:

יזונה אשר לא חמיניה ואשם:
זען הולע אליו הטאתו אשר חמאת:

ונכבה על הטאתו אשר חמאת:
ויסנק ארת - יוז על ראלש הטאאות:

ולוקח ונתקן מטבח באעבגון ותמן
על-ריכטה טבחה העלה ארת-בל-

דבונה ישבן אל - יסוד הבחנת:
ווארת-בל-האלפה יסוד ואישר הscr חלב:

סעל זבב האלמים ודקמץ הבחן
המצלחה לירח נרוח להוה וכנבר עליין:

הבחן נסלח לו: פ וסם-גבש ביבאי:
clrben לטאאות נכבה הרמייה ביבאה:

ויסנק ארת-יוז על ראלש הטאאות וויזט
זהה לטאאות במקום אשר ישבם און-

העלה: תלך הבחן מדם הטאאות
באעבגון וננתן על-קרטת טבחה העלה:

ווארת-בל-האלפה יסוד אל-יסוד הבחנה:
לה חות-בל-האלפה יסוד ואישר יסר חלב

היאב מטבח האלמים ודקמץ הבחן און
הבחנה על אושי יהוה וכנבר עליין רצון

על-הטאאות אשר חמאת נסלח לו: פ

Das V. Capitel.

I. Schulopfer für die sinde der unabsichtl. II. am gewollt. III. am unwillig. IV. am freudig. get.
Wenn eine seele sündigen würde,
Was das er einen* fluch hätte, und es

ו-נפש כי-חונה ונטה כל אלה

וְהוּא עַד אֹרֶחָ אָז יְדֻ אַם־
לֹא יִגְזֵד וְנִשְׁאָעָנוּ: אָז יְדֻ אַם־
או נִפְשֵׁת אֲשֶׁר תַּגְעַבְלָה־דָּבָר טָמֵא ²
או בְּנִכְלָת חַיָּה טָמֵא אָז בְּנִכְלָת
בְּרָמָה טָמֵא אָז בְּנִכְלָת שָׁרֵץ טָמֵא
וְנִعְלָם מִפְנֵו וְהוּא טָמֵא וְאַשְׁטָמֵא:
או כִּי יִגְעַבְלָת אַרְם לְלָל' ³ בְּלֹא פְּדוּתָה
טָמֵא תְּבוּאָה יְטָמֵא בְּהָה וְנִعְלָם
מִפְנֵו וְהוּא יְדֻ אַם־
או נִפְשֵׁת כִּי תַּשְׁבַּע לְבָטָא בְּשְׁפָתִים ⁴
לְהַרְעָא אָז לְהִיטִּיב לְלָל אֲשֶׁר וּבְטָא
הַאֲרָם בְּשְׁבָעָה וְנִعְלָם מִפְנֵו
וְהוּא יְדֻ אַם־
וְהַיְדָה כִּי יָאַשֵּׂט לְאַחֲת מְאַלָּה:
וְהַיְדָה אֲשֶׁר חַטָּא עַלְיהָ:
וְהַבְּיאָ אֶת־אַשְׁמוֹ לְהַרְחָא עַל חַטָּאתוֹ ⁶
אֲשֶׁר חַטָּא נִקְבָּה מִזְדְּצָאן כְּשָׁבָה אָז
שְׁוִירָת עַזְזִים לְחַטָּאת וּכְפֵר עַלְיוֹ הַפְּהָן
מְחַטָּאתוֹ: וְאַסְלָא תַּגְעַי יְרוֹן דִּישָׁה
וְהַבְּיאָ אֶת־אַשְׁמוֹ אֲשֶׁר חַטָּא שְׁתִי תְּרוּם
או־שְׁנִי בְּנֵי־יְהוָה אַחֲרָה לְחַטָּאת
וְאַחֲרָה לְעַלְיהָ: וְהַבְּיאָ אֶתְם אֶל־⁸
הַפְּהָן וְהַגְּרִיב אֶת־אֲשֶׁר לְחַטָּאת רַאשָׁונָה
וּמְלָק אֶת־דְּרָאָשׁוֹ מִפְזִיל עַרְפּוֹ וְלֹא יִבְרִילֵן:
וְהַזְּהָבָם חַטָּאת עַל־קִיר רְכִיבָה ⁹
וְחַפְשָׁאָר בְּךָם וְפֵעָה אֶל־יִסּוּר רְפִיבָה
חַטָּאות הָוָא: וְאַת־הַשְׁנִי יַעֲשֵׂה
עַלְיהָ בְּמִשְׁפָּט וּכְפֵר עַלְיוֹ הַפְּהָן
מְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חַטָּא וְנִסְלַח לוֹ: ס
וְאַם־לֹא תַּשְׁגַּי יְרוֹן לְשֹׁעַת תְּרוּם אָז
לְשָׁנִי בְּנֵי־יְהוָה וְהַבְּיאָ אֶת־גְּרָבָנוֹ
אֲשֶׁר חַטָּא עִשְׂרָה האַפְּה בְּלַת לְחַטָּאת
לְאַיִשְׁמָעָלְיהָ שְׁמָנוֹ וְלֹא יִתְּנוּ עַלְיהָ
לְבָנָה כִּי חַטָּאות הָוָא:

des zeugs ist, oder geschen, oder erfahren hat, und nicht angefasset: der ist einer misssethat schuldig.

* Spr. 29, 24.

2. Ober wenn eine seele etwas unreines anruhret, es sei ein faas eines unreinen thiers, oder Viehs, oder gewurms, und wüste es nicht: der ist unrein, und hat sich verschuldet.

* 2 Cor. 6, 17.

t 3 Mos. ii, 24 36. 39.

3. Ober wenn er einen unreinen menschen anruhret, in waserlen unreinigkeit der mensch unrein werden kann, und wüste es nicht, und wirds innen: der hat sich verschuldet.

4. Ober wenn eine seele schweret, daß ihm aus dem munde entfahret, * schaden oder gutes zu thun (wie denn einem menschen ein schwur erfahren mag, ehe ers bedacht) und wirds innen: der hat sich an der einem verschuldet. * 1 Sam. 25, 22.

5. Wenns nun geschickt, daß er sich an der eines verschuldet, und bekennet, daß er daran gesündiget hat:

6. So soll er für seine schuld dieser seiner sünden, die er gethan hat, dem HERRN bringen von der heerde eine schaf oder ziegenmutter zum sündopfer; so soll ihm der priester seine sünde versöhnen.

7. Vermag er aber nicht ein schaf, so bringe er dem HERRN für seine schuld, die er gethan hat, zwei turteltauben, oder zwei junge tauben: die erste zum sündopfer, die andere zum brandopfer.

8. Und bringe sie dem priester: der soll die erste zum sündopfer machen, und ihr den * kopf abknippen hinter dem genic, und nicht abbrennen. * c. 1, 15.

9. Und srenge mit dem blut des sündopfers an die seite des altars: und lasse das übrige blut ausbluten, an des altars boden. Das ist das sündopfer.

10. Die andere aber soll er zum brandopfer machen, nach * seinem recht: und soll also der priester ihm seine sünde versöhnen, die er gethan hat; so wirds ihm vergeben. * c. 1, 14.

11. Vermag er aber nicht zwei turteltauben, oder zwei junge tauben: so bringe er für seine sünde sein opfer, ein zehntel ephi semmelmehl zum sündopfer. Er soll aber * kein öhl darauf legen, noch weihrauch darauf thun: denn es ist ein sündopfer.

* c. 2, 1.

12. Und

12. Und solls zum priester bringen: der priester aber soll eine handvoll davon nehmen zum gedächtniß, und anzünden auf dem altar zum feuer dem HERRN. Das ist ein sündopfer. * c. 1, 17.

13. Und der priester soll also seine sünde, die er gethan hat, ihm versöhnen, so wirds ihm vergeben: und soll des priesters seyn, † wie ein speisopfer. * c. 4, 26. 31. 35. † c. 2, 3.

II. 14. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

15. Wenn sich eine seele vergreiffet, daß sie es verſiehet, und sich versündigt an dem, das dem HERRN geweiheit ist; soll sie ihr schuldopfer dem Herrn bringen, einen widder ohne wandel von der heerde, der zween sekels silbers werth sey, nach dem sekel des heiligthums, zum schuldopfer. * c. 4, 13.

16. Dazu was er gesündiget hat an dem geweiheten, soll er wiedergeben, und das fünfte theil drüber geben, und solls dem priester geben: dert soll ihn versöhnen, mit dem widder des schuldopfers, so wirds ihm vergeben. * c. 6, 4. 2 Mose 22, 14. † 3 Mose 6, 7.

III. 17. Wenn eine seele sündiget, und thut wieder irgend ein gebot des Herrn, das sie nicht thun sollte, und hats nicht gewußt: die hat sich verschuldet, und ist einer missethat schuldig.

18. Und soll bringen einen widder von der heerde ohne wandel, der eines schuldopfers werth ist, zum priester: * der soll ihm seine unwissenheit versöhnen, die er gethan hat, und wüste es nicht, so wirds ihm vergeben. * c. 4, 26. 31. 35.

19. Das ist das schuldopfer, das er dem HERRN verfallen ist.

Cap. 6. v. 1. IV. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Wenn * eine seele sündigen würde, und sich an dem HERRN vergreiffen, daß er seinem nebenmenschen verleugnet, was er ihm befohlen hat, oder das ihm zu treuer hand gethan ist, oder das er mit gewalt genommen, oder mit unrecht zu sich bracht; * 4 Mose. 5, 6.

3. Oder, das verloren ist, funden hat, und leugnet solches mit einem falschen rede; wie es der eines ist, darin ein mensch wieder seinen nächsten sünde thut;

2. והבְּיאָה אֶל־הַפָּנִים וּכְמֵץ הַכֹּהן מִמְּנָה מְלֹא קְמַצֵּן אֶת־אָוֹרָתָה וְהַקְטִיר הַמּוֹפְחָה עַל אֲשֵׁי וְרוּחָה חַטָּאת תְּהִיא: וְנִכְפֵּר עַלְיוֹ הַפָּנִים עַל־חַטָּאתוֹ

3. אֲשֶׁר־חַטָּאת מְאֻחָתָה מְאֻלָּה וּנְסָלָח לְוַיִּתְחַתָּה לְכָרְבֵן בְּפָנָמָה: ס

4. וַיַּדְרֵב יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאֹמֵר: טו נְפָשׁ כִּי־תִּמְעַל מִעַל וְחַטָּאת בְּשַׂגְבָּה מִקְרָשֵׁי יְהוָה וְהַבְּיא אֶת־אַשְׁמוֹ לִיהְוָה אֵיל פְּמִים מִן־הַצָּאן בְּעַרְפָּה כֶּסֶף־שְׁקָלִים בְּשֶׁקְלָל־הַקְרֵב לְאָשָׁם:

5. וְאֶת־אֲשֶׁר־חַטָּאת מִן־הַקְרֵב רְשָׁלָם וְאֶת־חַמִּישָׁתוֹ יוֹסֵף עַלְיוֹ וְנִתְן אָתוֹ לְכֹהן וְרְבָה וְכָפֵר עַלְיוֹ בְּאֵיל הַאֲשָׁם וּנְסָלָח לוֹ: פ

6. וְאֶס־נְפָשׁ כִּי־תְּחַטָּאת וְעַשְׂתָּה אַחֲתָה כִּינְלָל־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר־לֹא תַעֲשֵׂנִיה וְלֹא־יַרְעֵא וְאָשָׁם וּנְשָׁא עָנוֹן:

7. וְהַבְּיא אֵיל פְּמִים מִן־הַצָּאן בְּעַרְפָּה לְאָשָׁם אֶל־הַפָּנִים וְכָפֵר עַלְיוֹ הַפָּנִים עַל שְׁגָנָתוֹ אֲשֶׁר־שְׁגָג וְרוּא לֹא־יַרְעֵא וּנְסָלָח לוֹ:

8. אֲשָׁם רְיָא אֲשָׁם אֲשָׁם לִיהְוָה: פ [C. VI.]

ב. וַיַּדְרֵב יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאֹמֵר:

9. נְפָשׁ כִּי־תְּחַטָּאת וּמִעַלָּה מִעַל בְּיהָוָה וְכָתֵש בְּעַמִּיתָו בְּפֶקְדָּוֹן אֶז־בְּשִׁימָתָךְ יְהָוָה אוֹ בְּגָזָל אוֹ עַשְׁק אֶת־עַמִּיתָו:

10. אָז־מִצְאָא אֶבְרָה וְכָחֵש בָּה וּנְשָׁבָע עַל־שְׁקָר עַל־אָחָר מִכְלָל אֲשֶׁר־יעַשָּׂה הָאָרָם לְחַטָּאת בְּחַנָּה:

4. Wenn

בְּאֵמֶת
קַצְצָבָרְבָּר

בְּאֵמֶת
קַצְצָבָרְבָּר

קצרכנְכָה
קצטְמָן
זֶבַח
23 וְנִירֵה יְהוָה יְחִיטָה וְאֹשֶׁר וְתַחֲלֵב אֶת־הַגּוֹלָה אֲשֶׁר גָּזֵל אֶת־הַלְּשָׁקָר אֲשֶׁר עָשָׂק אֶת־הַפְּקָדוֹן אֲשֶׁר הַפְּקָד אָתוֹ אֶת־הַאֲבָרָה אֲשֶׁר מֵצָא :
24 אָנוּ מִבְּלָא אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע עַלְיוֹ לְשָׁקָר וְשָׁלָט אָתוֹ בְּרַאשׁוֹ וְחַמְשָׁתָיו יִסְפַּט עַלְיוֹ לְאַשְׁר הוּא לוֹ וְתַנְנֵנוּ בִּזְמָן אַשְׁמָתוֹ וְאַת־אַשְׁמוֹ יִבְאָא לִיהְוָה אֵלֶיךָם כִּי מִן־הַצָּאוֹן בָּעֲרָכָה לְאָשָׁם אֶל־הַכְּהֻן :
25 וְכַפֵּר עַלְיוֹ הַכְּהֻן לִפְנֵי יְהוָה וְנִסְלַחַ לְעַלְיוֹ אֶת־חַטָּאת מִבְּלָא אֲשֶׁר יִעָשֶׂה לְאַשְׁמָה בָּה :

Das VI. Capitel.

I. Ewiges feuer. II. Priesterrecht am speis-opfer. III. Weih- IV. und Sünd-opfer.

8.I Und der HERR redete mit Mose, U und sprach:

9. Gebeut Aaron und seinen söhnen, und sprich: Dis ist das gesetz des brandopfers; Das brandopfer soll brennen auf dem altar, die ganze nacht bis an den morgen; es soll aber allein des altars feuer drauf brennen. * c. 1,3.

10. Und der priester soll seinen leinen rock anziehen, und die leinen niederwand an seinen leib: und soll die asche aufheben, die das feuer des brandopfers auf dem altar gemacht hat, und soll sie neben den altar schütten.

11. Und soli seine kleider darnach ausziehen, und andere kleider anziehen: und die asche hinaus tragen, * außer dem lager an eine reine stätte. * c. 4,12.

12. Das feuer auf dem altar soll brennen, und nimmer verleschen: der priester soll alle morgen holz drauf anzünden, und oben drauf das brandopfer zwirchten, und das fett der danckopfer drauf anzünden.

13. Ewig soll das feuer auf dem altar brennen, und nimmer verleschen.

II. 14. Und das ist das gesetz des speisopfers, das Aarons söhne epfern sollen vor dem HERRN auf dem altar.

* c. 2, 1. seq. 4 Mos. 15, 4.

15. Es soll einer heben seine hand voll semmelmehl vom speisopfer, und des öhls, und

מ' וְרוֹא

25 פ כ נה
וַיַּרְא יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֹאמֶר:
צְנו אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו לֹאמֶר
וְאֶת־הַוֹּרֶת הַעֲלָה הוּא הַעֲלָה עַל־יְזָקְרָה עַל־רְמֹבֵחַ כָּל־תְּלִיאָה
עַל־הַבְּקָר וְאַשׁ הַמְּבוֹחַ תַּוקְרֵב:
וְלִבְשֵׁה הַכְּהֻן מִזְבֵּחַ בֶּן־יְמִינָנִיס־בֶּן־
יְלִבְשֵׁה עַל־בְּשָׂר וְהַרְיִם אֶת־
הַרְשֵׁן אֲשֶׁר תִּאְכַּל הָאָש אֶת־הַעֲלָה
עַל־הַמְּבוֹחַ וְשָׁמֹא אַגְּזָל הַמְּבוֹחַ:
וּפְשַׁט אֶת־בָּגְרָיו וְלִבְשֵׁה בְּגָרִים
אַחֲרִים וְחוֹצִיא אֶת־הַרְשֵׁן אֶל־
מִתְחִיז לְפִיחָנָה אֶל־מִקְזָט טָהָר:
וְהָאָש עַל־הַמְּבוֹחַ תַּוקְרֵב לֹא תִכְבְּה ה
וּבְעָר עַלְיהָ הַכְּהֻן עַצְימָבְקָר בַּבְּקָר וְעַד
עַלְיהָ הַעֲלָה וְרְכָטֵר עַלְיהָ חַלְבִּי
חַשְׁלָמִים: אֲשׁ תִּמְדֵר תַּוקְרֵב עַל־הַמְּבוֹחַ
לֹא תִכְבְּה: ס וְזֹאת תֹּורַת הַפְּנִיחָה
הַקְרָב אֲתָה בְּנֵי־אַהֲרֹן לִפְנֵי יְהוָה
אל־פְּנֵי הַמְּבוֹחַ: וְהַרְיִם מִפְנֵן
בְּקִמְצָז מִפְנֵחָה הַפְּנִיחָה וּמִשְׁמַנְתָּה

und den ganzen weiheauch, der auf dem speisopfer liegt: und solls anzünden auf dem altar zum füßen geruch, ein gedächtniß dem HERRN. * c. 1, 17. c. 2, 9.

16. Das übrige aber sollen Aaron und seine söhne verzehren: und sollens ungefährt essen, an heiliger stätte, im vorhof der hütte des stifts. * c. 2, 3. 10. 11.

17. Sie sollens nicht mit sauerteig backen: denn es ist ihr theil, das ich ihnen gegeben habe von meinem opfer. Es soll ihnen das allerheiligste seyn, gleichwie das sündopfer und schuldopfer.

* c. 2, 11.

18. Was männlich ist unter den kindern Aaron, sollens essen. Das sey * ein ewiges recht euren nachkommen, an den opfern des HERRN: Es soll sie niemand anrühren, er sey denn geweihet.

* c. 9, 10. 2 Mof. 27, 21. c. 30, 21.

III. 19. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

20. Das soll das opfer seyn Aarons und seiner söhne, das sie dem HERRN opfern sollen, amtage seiner salbung; Das zehnte theil ephi von semmelmahl, des täglichen speisopfers; eine hälfte des morgens, die andere hälfte des abends.

21. In der pfannen mit öhl soll du es machen, und geröstet darbringen: und in stücken gebacken soll du solches opfern, zum füßen geruch dem HERRN.

22. Und der priester, der unter seinen söhnern an seine statt gesalbt wird, soll solches thun. Das ist ein ewiges recht dem HERRN: Es soll ganz verbrant werden.

23. Denn alles speisopfer eines priesters soll ganz verbrant, und nicht gessen werden.

IV. 24. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

25. Sage * Aaron und seinen söhnern, und sprich: Dis ist das gesetz des sündopfers; An der stätte, daß du das brandopfer schlachtest, sollst du auch das sündopfer schlachten, vor dem HERRN; das ist das allerheiligste. * c. 17, 2.

† c. 4, 2. seq. †† c. 1, 3.

26. Der priester, der das sündopfer schut, solls essen an heiliger stätte, im vorhofe der hütten des stifts. * Hof. 4, 8.

27. Niemand soll seines fleisches anrühren, er sey denn geweihet. Und wer von

וְאֵת כָל־הַלְבָנָה אֲשֶׁר עַל־הַמִּנְחָה
וְהַקְרֵבָה הַמִּזְבֵּחַ רְיחַ נִיְתְּחַדֵּשׁ אַזְבְּרוֹת
לְהַדְּחָה: וְהַנּוֹתְרָת מִמְפָנָה יַאֲכִלוּ
אַהֲרֹן וּבָנָיו מִצּוֹר תְּאַכֵּל בָּמְקוֹם
קָרְשׁ בְּחִצּוֹר אֹהֶל־מוֹעֵד יַאֲכִלוּ:

לֹא תְאַפֵּה תְּמִזְזָה חֲלָקָם נִתְחַי
אַמְתָּה מַאֲשִׁי קָרְשׁ קָרְשִׁים תְּאַחֲרָתָן
בְּחִטְאֹת וּבְאָשָׁם:

כָל — וְכָרְבָּנָה אַהֲרֹן יַאֲכִלָּה
חֶק — עַלְמָן לְרַתְיָכָם מַאֲשִׁי יְהוָה
כָל אֲשֶׁר־יָגַע בְּהַסְכִּים יַקְרֵב: פ

וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֱלֹהִים לְאָמֵר:

זֶה גָּרְבָּנָה אַהֲרֹן וּבָנָיו אֲשֶׁר־יַקְרִיבוּ
לְיְהוָה בַּיּוֹם חֶפְשָׁחַ אֲתָה עֲשֵׂירָת
הַאֲפָה סְלָתָת מִנְחָה תִּמְדִיד מִחְצִיתָה
בְּבָקָר וּמִחְצִיתָה בְּעָרָבָה:

עַל־מִחְבָּרָת בְּשֵׁמְן תְּשַׁעַר מִרְבָּנָת
חַבְיאָה חַפְנִי מִנְחָת בְּתוּם תְּקִרְבָּה
רְוחַד נִיְתְּחַדֵּשׁ לְיְהוָה:

שׁ וְהַלְוָן הַפְּלִשְׁתִּית תְּחִמּוּ מִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אַתָּה חֶק — עַלְמָן לְיְהוָה בְּלִיל תְּקִרְבָּה:
וְכָל — מִנְחָת כְּהֻן בְּלִיל תְּרָחָה
לֹא תְאַכֵּל: פ

וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֱלֹהִים לְאָמֵר:

רְבָר אֱלֹהִים אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו לְאָמֵר
זֶה תְּוֹרַת הַחֲטָאת בָּמְקוֹם אֲשֶׁר
תְּשַׁחַת הַעַלְתָּה תְּשַׁחַת הַחֲטָאת לִפְנֵי
יְהוָה קָרְשׁ קָרְשִׁים הוּא:

הַפְּתַח הַמְחַטָּא אַתָּה יַאֲכִלָּה בָּמְקוֹם
קָרְשׁ תְּאַכֵּל בְּחִצּוֹר אֹהֶל מוֹעֵד:

כָל אֲשֶׁר־יָגַע בְּבָשָׂרָה יַלְגַּשׁ וְאֲשֶׁר
סְפִינָה

יְהוָה מִזְמָה עַל־הַבָּגָד אֲשֶׁר יְהוָה עָלָה
תְּכֵבָס בָּמְקוֹם קָרְשׁ : וְכָל־חָרְשׁ אֲשֶׁר
תַּבְשֵׁל־בָּו יִשְׂבַּר וְאַס־בְּכָלִי נְחַשֵּׁת
בְּשָׁלה וּמְרָקָב וְשַׁפְתָּב בְּפִים : כָּל־זָכָר
בְּנָהָנִים יַאֲכֵל אֶתְתָּה לְרַשְׁ קָרְשִׁים רְחוֹא
וְכָל־חָפָאָת אֲשֶׁר יַבְאָ מְרָמָה אֶל־
אַהֲל מְוֹעֵד לְכַפֵּר בְּקָרְשׁ לֹא תִּאֲכַל
בְּאַשׁ תְּשֻׂרֶּה : פ

Das VII. Capitel.

I. Schuldopfer. II. Priesterrecht. III. Dankopfer.

וְזֹאת תּוֹרַת הָאָשָׁם לְرַשְׁ קָרְשִׁים הוּא: א
בָּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׂחַטְוּ אֶת־הָעַלְהָה יִשְׂחַטְוּ
אֶת־הָאָשָׁם וְאֶת־דָּרוֹן וּלְקָרְבָּן עַל־הַמִּזְבֵּחַ
סְבִיבָּה: וְאֶת כָּל־חַלְבָּוֹ נִקְרַבְתָּ מִפְנֵי
אֶת הַאֱלֹהִים וְאֶת־הַחֲלֵב הַמְּכַסֵּת
אֶת־הַקָּרְבָּן: וְאֶת שְׁתִּי חֲלֵלִית וְאֶת
הַחֲלֵב אֲשֶׁר עַלְיהָנִזְבֵּן אֲשֶׁר עַל־הַפְּסָלִים
וְאֶת־הַתּוֹרָת עַל־חַפְּבָר עַל־חַפְּלִית
יִסְרָפָה: וְהַקְטָרָה אַתָּם תְּפַנֵּה
הַמִּזְבֵּחַ אֲשָׁה לִיהְוָה אֲשָׁם הוּא:
כָּל־זָכָר בְּנָהָנִים יַאֲכֵל בָּמְקוֹם 6
קָרְשׁ יַאֲכֵל לְרַשְׁ קָרְשִׁים הֵיא: 7
כְּחַטָּאת גָּאָשָׁם תּוֹרָה אַחֲת לְהָם
הַחֲנָן אֲשֶׁר יַכְפֵּר - בָּזֶה לוּ יְהֹוָה:
וְהַחֲנָן הַפְּקָרִיב אָרֶץ־עַלְתָּה אִישׁ עֹז 8
הָעַלְהָה אֲשֶׁר הַקָּרְבָּן לְהָנָן לוּ יְהֹוָה:
כָּל־מִנְחָה אֲשֶׁר פָּאָה בְּתִינּוֹר וּכְלָ- 9
נְעָשָׂה בְּמִרְחָשָׁת וּלְמִיחָבָת לְפַנֵּן
הַפְּקָרִיב אַתָּה לוּ תְּהִי: וּכְל־מִנְחָה 10
בְּלוּלָה־בְּשָׂמִן וְחַרְבָּה לְכָל־בְּנֵי אַהֲרֹן
תְּהִנָּה אִישׁ כָּאַחֲרֵי: פ וְזֹאת תּוֹרָת 11
זְבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יַקְרִיב לִיהְוָה:
אָס עַל־תּוֹרָה קְרִבָּנוּ וְרַקְרִיב עַל־זְבָח 12
וְתּוֹרָה תְּלִוּת מִצּוֹת בְּלוּלָת בְּשָׂמִן וְרַקְנוּקִי

seinem blut ein kleid befreien, der soll das besprengte stück waschen an heiliger stätte.

28. Und das töpfen, darin es gehobt ist, soll man zerbrechen. Ist's aber ein eisener topf, so soll man ihn scheuren, und mit wasser spülen.

29. Was * männlich ist unter den priester, sollen davon essen: denn † es ist das allerheiligste. * c. 7, 6. t. c. 2, 3. 10.

30. Aber alle das sindopfer, des' blut in die hütte des stifts bracht wird, zu versöhnen im heiligen, soll man nicht essen: sondern mit feuer verbrennen. * c. 16, 27. x.

Capitel.

IV. Blut-verbot. V. Recht am dankopfer.

Und dis ist das gesetz des schuldopfers: Und ist das allerheiligste.

2. An der stätte, da * man das brandopfer schlachtet, soll man auch das schuldopfer schlachten: und seines bluts auf den altar umher sprengen. * c. 1, 3. 5. c. 6, 25.

3. Und alle sein fett soll man opfern: den schwanz, und das fett am eingeweide;

4. Die * zwei nieren, mit dem fett, das dran ist, an den lenden; und das neß über der leber, an den nieren abgerissen.

* c. 3, 4. 10. 15. c. 4, 9.

5. Und der priester solls auf dem altar anzünden zum feuer dem HERRN. Das ist ein schuldopfer.

6. Was * männlich ist unter den priester, sollen das essen an heiliger stätte: denn es ist das allerheiligste. * c. 6, 18. 29.

7. Wie das sindopfer, also soll auch das schuldopfer seyn; aller bender soll einerley gesetz seyn: und soll des priesters seyn, der daburch versöhnet.

II. 8. Welcher priester iemands brandopfer opfert: des soll desselben brandopfers fett seyn, das er geopfert hat.

9. Und alles speisopfer, das im ofen, oder auf dem rost, oder in der pfannen gebäck ist, soll des priesters seyn, der es opfert.

10. Und alles speisopfer, das mit öhl gemenget, oder freige ist, soll aller Aarons kinder seyn, eines wie des andern.

III. II. Und dis ist das gesetz des * dankopfers, das man dem HERRN opfert.

* c. 3, 1.

12. Wollen sie * ein lobopfer thun: so sollen sie ungesäuerte kuchen opfern mit öhl gemenget, und ungesäuerte fladen mit öhl

öhl bestrichen, und geröstete semmelkuchen mit öhl gemenget. * c. 22, 29. Ps. 116, 17.

13. Sie sollen aber solches opfer thun, auf einem fuchen von gesäuertem brodt, zum lobopfer seines dankopfers.

14. Und soll einen von denen allen dem HERRN zur hebe opfern: und soll des priesters seyn, der das blut des dankopfers sprenget.

15. Und das* fleisch des lobopfers soll desselben tages gessen werden, da es geopfert ist: und nichts überlassen werden, bis an den morgen. * c. 19, 6.

16. Und es sey ein gelüb'd oder freywil'ig opfer, so soll es desselben tages, da es geopfert ist, gessen werden: so aber etwas überbleibt auf den andern tag, soll mans doch essen.

17. Aber was von geopfertem fleisch überbleibt am dritten tage, soll mit feuer verbrennet werden.

18. Und wo iemand am dritten tage wird essen von dem geopferten fleisch seines dankopfers: so wird der nicht angenehm seyn, der es geopfert hat; es wird ihm auch nicht zugerechnet werden, sondern es wird ein greuel seyn; und welche seele davon essen wird, die ist einer missthat schuldig.

19. Und das fleisch, das etwas unreines anrühret, soll nicht gessen, sondern mit feuer verbrunnet werden. Wer reines leibes ist, soll des fleisches essen.

20. Und welche seele essen wird von dem fleisch des dankopfers, das dem HERRN zugehört: derselben unreinigkeit sey auf ihr, und sie wird ausgerottet werden von ihrem volck.

21. Und wenn eine seele etwas unreines anröhret, es sey ein unrein mensch, vich, oder was sonst greulich ist, und vom fleisch des dankopfers isst, das dem HERRN zugehört: die wird ausgerottet werden von ihrem volck.

IV. 22. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

23. Rede mit den kindern Israels, und sprich; Ihr sollt* kein fett essen von ochsen, lämmern und ziegen. * c. 3, 17. 1c.

24. Aber das fett vom aas, und was vom wild zerissen ist, macht euch zu allerley nüg: aber* essen sollt ihrs nicht. * c. 22, 8.

מְזֹרֶת מְשֻׁחִים בְּשָׂמֵן וּסְלָתָת מְרַבֵּנָה

תְּלָתָת בְּלָלָתָת בְּשָׂמֵן:

3. עַל - תְּלָת לְחֵם חַמֵּץ יְקַרְבֵּן עַל - וּבְחַזְוֹת שְׁלָמִיו:

4. וּרְקָבוֹב מִפְנֵי אַחֲרָ מִכְלָ קְרָבֵן תְּרוּמָה

טו לו יְהִיה: וּבְשָׂר זְבַח תְּרוּת שְׁלָמִיו

בְּחַם קְרָבֵן יָאֵל לְאִינְיִחַ מִפְנֵי עַד -

6. בָּקָר: וְאַם הַנְּדָר אָז גְּרָבָה זְבַח

קְרָבֵן בַּיּוֹם הַקָּרְבָּנוֹ אַתְּ וּבְחוֹ יָאֵל :

7. וְהַנּוֹתֵר מִבְשָׂר הַזָּבֵח בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי

בָּאָשׁוֹר יְשָׁרָף: וְאַם הַאֲכָל יָאֵל מִבְשָׂר - זְבַח

שְׁלָמִיו בַּיּוֹם הַשְׁלִישִׁי לֹא יְרַצֵּחַ

הַמְּקָרְבָּן אַתְּ לֹא יְחַשֵּׁב לוֹ פְּגֹול

יְהִיה וְהַגְּפֵשׁ הַאֲכָל קְרָבֵן עֲונָה -

19. תְּשֵׁא: וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר-זָרָע בְּכָל

טְמֵא לֹא יָאֵל בָּאָשׁוֹר יְשָׁרָף וְהַבָּשָׂר

כָּל - טָהוֹר יָאֵל בָּשָׂר כְּ וְהַנּוֹתֵר אֲשֶׁר - הַאֲכָל בָּשָׂר מִזְבְּחָה

הַשְׁלִימִים אֲשֶׁר לְיהֹוָה וְטְמֵא תָּעַלוּ וְנִכְרְתָה הַנּוֹתֵר הַחֲזָה בְּעַמְּפִיחָה :

21. וְנִמְשְׁכָרְתָּגָע בְּכָל - טְמֵא בְּטְמֵאת אָדָם אָוֹ בְּבָרְמָה טְמֵא אָז בְּכָל - שְׁקָץ טְמֵא

וְאַכָּל מִבְשָׂר - זְבַח הַשְׁלִימִים אֲשֶׁר לְיהֹוָה וְנִכְרְתָה הַנּוֹתֵר הַחֲזָה בְּעַמְּפִיחָה :

22. וְיַדְבֵּר יְהֹוָה אֱלֹהִים שְׁרָה לְאָמֵר :

23. רַבְּרַב אֱלֹהִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר כָּל -

חַלְבָּ שׂוֹר וְכַשְׁבָּ וְעוֹז לֹא חָאכְלָו:

24. וְחַלְבָּ נְכָלָה וְחַלְבָּ טְרַמָּה עֲשָׂה לְכָל - מְלָאָה וְאַכָּל לֹא הָאֲכָלָו:

כִּי פָלַ—אָכַל הָלֵב מִן־הַכְּרָמָה אֲשֶׁר־נָה
וַיִּקְרַב מִפְּנָה אֲשֶׁר לְיהוָה וְנִכְרַתָּה
הַנֶּפֶשׁ רַאֲכָלָת מְעַמֵּה : וְכֹל־דֶּם ²⁶
לֹא תִּאֱכַל בְּכָל־מוֹשְׁבָתֵיכֶם לְעוֹזָה
וְלְבָרָמָה : כָּל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר־תִּאֱכַל ²⁷
כָּל־דָם וְנִכְרַתָה הַנֶּפֶשׁ רַחֲחָא מְעַמֵּה : פ
וַיֹּרֶבֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאמֹר :
רַבְרַב אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַמְرֵךְ הַפְּקָרִיב ²⁸
אֲזֶן־זָבֵחׇ שְׁלֹמֹן לְיהוָה יְבִיא אֶת־
קָרְבָּנוּ לְיהוָה מְזֻבֵּחׇ שְׁלֹמֹן :
יְרֻבוּ תְּבִיאוּנָה אֶת אֲשֶׁר־יְהוָה אָז־ל
הַחֲלֵב עַל־הַחֹוֹה יְבִיאוּנָה אֶת הַחֹוֹה
לְהַנְּגָרָה אֶת־תְּנִפְתָּחָה לְפָנֵי יְהוָה :
וְהַקְרִיר הַכְּנָן אֶת־הַחֲלֵב הַמּוֹבֵחָה ²⁹
וְהַוְיָה הַחֹזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו :
וְאֶת־שָׁוֹק הַיְמִין תַּתְּנוּ תְּרוּמָה ³⁰
לְכָן מִזְבֵּחַ שְׁלֹמֹינָם :
הַפְּקָרִיב אֶת־דְּרַם הַשְּׁלֹמֹים וְאֶת־הַחֲלֵב ³¹
מִבְנֵי אַהֲרֹן לוֹתְרִיה שָׂוֹק הַיְמִין לְמִנְחָה:
כִּי אֶת־מִזְבֵּחַ הַתְּנִפְתָּחָה וְאֶת־שָׂוֹק הַתְּרוּמָה ³²
לְקָחְתִּי מֵאֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִזְבֵּחַ
שְׁלֹמֹינָם וְאֶת־אֶתְמָם לְאַהֲרֹן הַכְּנָן
וּלְבָנָיו לְפָקָד עֹלָם מֵאֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל :
זֶאת מִשְׁתָּחֹת אַהֲרֹן וּמִשְׁתָּחֹת בְּנֵי־מַשְׁיחָה
יְהוָה בַּיּוֹם הַקָּרִיב אֶתְמָם לְכָן לְיהוָה :
אֲשֶׁר צָוָה יְהוָה לְתֹתֶת לְהֶם בַּיּוֹם ³³
כְּמִשְׁתָּחֹת אֶתְמָם מֵאֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
חַקָּת עֹלָם לְרוּתָם :
זֶאת חַטֹּאת לְעֹלָה לְמִנְחָה ³⁴
וְלְחַטֹּאת וְלְאַשְׁם וְלְמַלְוָאִים וְלְזָבֵחַ
הַשְּׁלֹמֹים :
אֲשֶׁר צָוָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּרֵר סִינֵי ³⁵
בַּיּוֹם צָוָתוֹ אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְהַקָּרִיב
אֲזֶן־קָרְבָּנוּנָם לְיהוָה בְּמִקְרָב סִינֵי : פ

25. Denn wer das seit isser vom vch, das dem HERRN zum opfer gegeben ist: dieselbe seele soll ausgerottet werden von ihm vokt.

26. Ihr sollt auch kein blut essen: weder vom vch, noch von vogeln, wo ihr wohnet.

27. Welche seele würde irgend ein blut essen, die soll ausgerottet werden von ihm vokt.

V. 28. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

29. Rede mit den kindern Israel, und sprich; Wer dem HERRN sein dankopfer thun will, der soll auch mitbringen, was zum dankopfer dem HERRN gehöret.

30. Er solls aber mit seiner hand herza bringen zum opfer des HERRN: nemlich das fett an der brust soll er bringen samt der brust, daß sie eine * webe werden vor dem HERRN. * 2 Mos. 29, 24.

31. Und der priester soll das fett anzünden auf dem altar, und die brust soll Arons und seiner söhne seyn.

32. Und die * rechte schulter sollen sie dem priester geben zur hebe von ihren dankopfern. * c. 9, 21.

33. Und welcher unter Arons söhnen das blut der dankopfer opfert, und das fett: des soll die rechte schulter seyn zu seinem theil.

34. Denn die webebrust und die hebe-schulter hab ich genommen von den kindern Israel von ihren dankopfern, und habe sie dem priester Aron und seinen söhnen gegeben zum ewigen recht.

35. Dis ist die salbung Arons und sei-ner söhne von den opfern des HERRN: des tages, da sie überantwortet würden, priester zu seyn dem HERRN.

36. Da der HERR gebot am tage, da er sie salbete, daß ihm gegeben werden solte von den kindern Israel zum ewigen recht allen ihren nachkommen.

37. Und dis ist das gesetz * des brandopfers, des † speisopfers, des sündopfers, des schuldopfers, der fülleopfer, und der dankopfer: * c. 1, 3. c. 6, 9. † c. 2, 1.

38. Das der HERR Mose gebot auf dem berge Sinai, des tages, da er ihm gebot an die kinder Israel, zu opfern ihre opfer dem HERRN, in der wüsten Sinai.

Das

Das VIII. Capitel.

- I. Einleidung. II. Salbung der Wohnung und Priester. III. Diecer ausföhrung IV. und etwas einleidung.
- Und der HERR redete mit Mose,**
- Und sprach:**
2. **Nim Aaron und seine Söhne mit ihm, sime ihren Kleidern, und das Salböhl, und einen Fettren zum Sünderopfer, zween Widder, und einen Fohr mit ungesäuertem Brod;**
 3. **Und versamle die ganze Gemeine vor die Thür der Hütte des Stifts.**
 4. **Mose thät, wie ihm der HERR gebot; und versamle die Gemeine vor die Thür der Hütte des Stifts,**
 5. **Und sprach zu ihnen: Das ist, das der HERR geboten hat zu thun.**
 6. **Und nahm Aaron und seine Söhne, und wusch sie mit Wasser.**
 7. **Und legte ihm den Leinen Rock an, und gürte ihn mit dem Gürtel; und zog ihm den Seiden Rock an: und thät ihm den Leibrock an, und gürte ihn über den Leibrock her.** * 2 Mos. 28, 41. c. 29, 5. 29.
 8. **Und thät ihm das Schildlein an, und in* das Schildlein Licht und Recht.** * 2 Mos. 28, 30.
 9. **Und setzte ihm den Hut auf sein Haupt, und setzte an den Hut oben an seiner Stirn das goldene Blatt der heiligen Krone: * wie der HERR Mose geboten hatte.** * 2 Mos. 28, 36. c. 29, 6.
 - II. 10. **Und Mose nahm das Salböhl, und salbete die Wohnung, und alles, was darinnen war: und weihte es.**
 - * 2 Mos. 30, 25. 26. Sir. 45, 18.
 11. **Und sprengte damit siebenmal auf den Altar: und salbete den Altar mit alle seinem Geräthe, das Handfass mit seinem Fuß, daß es geweiht würde.**
 12. **Und goß des Salböhls auf Aarons Haupt: und salbete ihn, daß er geweiht würde.** * 2 Mos. 29, 7.
 13. **Und brachte herzu Aarons Söhne, und zog ihnen Leinen Röcke an, und gürte sie mit dem Gürtel, und band ihnen Hauben auf: wie ihm der HERR geboten hatte.**
 - III. 14. **Und ließ herzu führen einer Farren zum Sünderopfer: und Aaron mit seinen Söhnen legten ihre Hände auf sein Haupt.** * 2 Mos. 29, 10.
 15. **Da schlachtete man es. Und Mose nahm des Bluts, und thäts auf die Hörner des Altars umher mit seinem Finger, und entsündigte den Altar: und goß das Blut**
- A. **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים - מֶלֶךְ לְאָמֵר:**
- כִּחְתֵּב אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בְּנֵיו אֶת־זֶה וְאֶת־**
- הַפְּנִירִים וְאֶת־שְׁמֹן הַמְּשֻׁחָה וְאֶת־פָּר**
- הַחַפְּאָצָה וְאֶת־שְׁנִי הַאַיִלִים וְאֶת־סָלָ**
- הַמְּצֹבָת: וְאֶת־כֵּלָה הַעֲרָה אֶל־הַקְרָבָה אֶל־**
- פָּתָח אֶהָל מוֹעֵד: וַיַּעֲשֵׂה מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר**
- צָוָה יְהוָה אֲלֵינוּ וַיִּקְרַב הַעֲרָה אֶל־פָּתָח**
- הַאֲهָל מוֹעֵד: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הַעֲרָה זֶה**
- הַرְבָּר אֲשֶׁר־צָוָה יְהוָה לְעֹשֹׂת: וַיִּקְרַב**
- מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בְּנֵיו וַיַּחֲצַץ אֶת־**
- בְּמִים: וַיַּתְנוּ עַל־זִוְּנֵי אֶת־הַמִּכְתָּנִית וַיַּחֲנַךְ**
- אֶת־בְּנֵי אַבְנֵת וַיְלַבֵּשֵׂה אֲלֵינוּ אֶת־הַמְּפִיעֵל**
- נִתְנוּ עַל־זִוְּנֵי אֶת־הַאֲפָר וַיַּחֲפַר אֲלֵינוּ אֶת־**
- הַחַשְׁוֹן וַיִּתְנוּ אֶל־הַחַשְׁוֹן אֶת־הַאֲוֹרִים וְאֶת־**
- הַתְּהִימִים: וַיִּשְׁם אֶת־הַמְּצֹנֶפת עַל־**
- רָאֵשׁוֹ וַיִּשְׁם עַל־הַמְּצֹנֶפת אֶל־מַיְלָפָנוֹ**
- אֶת־צַּעַד הַזָּבוֹב נֹזֵר הַקְרָבָה כַּאֲשֶׁר צָוָה**
- יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיַּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־שְׁמַן**
- הַמְּשֻׁחָה וַיְמַשֵּׁח אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כֵּלָ**
- אֲשֶׁר־בָּבוֹן וַיְקַרְבֵּשׁ אֶת־ם: וַיַּעֲמַד עַל־**
- הַמְּוֹפֵח שְׁבַע פָּעָמִים וַיְמַשֵּׁח אֶת־הַמְּוֹפֵח**
- וְאֶת־כֵּל־כְּלֵי וְאֶת־חַפְּאָצָה וְאֶת־כָּנוֹ**
- לְקָרְשָׁם: וַיַּצְלֵךְ מְשֻׁמָּן הַמְּשֻׁחָה עַל־רָאשֵׁ**
- אַהֲרֹן וַיְמַשֵּׁח אֲלֵינוּ לְקָרְשָׁם: וַיִּקְרַב מֹשֶׁה**
- אֶת־בְּנֵי אַהֲרֹן וַיְלַבֵּשֵׂם כְּתָנָת וַיַּחֲגַר**
- אֶת־בְּנֵי אַבְנֵת וַיַּחֲבַשׁ לְקָרְבָּן מְגֻבָּעוֹת כַּאֲשֶׁר**
- צָוָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וַיִּגְשֵׁא אֶת־פָּר**
- הַחַטָּאת וַיְסַמֵּךְ אַהֲרֹן וּבְנֵיו אֶת־יְדֵיכֶם**
- טוֹעֵל־רָאשֵׁ פָּר הַדְּטָאתָה: וַיִּשְׁחַטֵּט וַיְקַרְבֵּ**
- מֹשֶׁה אֶת־הַדְּרִים וַיִּתְנוּ עַל־קְרָנוֹת הַמְּוֹפֵח**
- סְבִיבָּה בָּאַצְבָּעָן וַיְחַטֵּא אֶת־הַמְּפִיעֵל וְאֶת־**

צְיוּ חַוֹּה
כְּפִסְקִים

חִזְמָן בַּצְקָן אֶל - יְסֹור הַמְּבָבָת וַיַּקְרְשֵׁהוּ
לְכַפֵּר עַל־יוֹם : וַיַּקְרֵח אֶת־תְּחִלָּבָב - הַחִלָּבָב
אֲשֶׁר עַל־הַקְרָבָב וְאֵת יְתָרָת רַבְבָּר וְאֵת
שְׁתֵי הַכְּלִיתָה וְאֶת־חַלְבָבָה וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה
הַפּוּבָחָה : וְאֵת - חַפְרָה וְאֵת - עַדְעָה 6
וְאֶת־בָּשָׂרוֹ וְאֶת־פְּרָשָׂוֹשָׂרָה בְּאַשְׁמָחוֹ
לְמַחְנָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מְשֹׁה :
וַיִּקְרֵב אֶת־אִיל הַעַלְלָה וַיַּסְמֵלֵו אֶחָדו 18
וּבְנֵיו אֶת־יוֹרִים עַל - רַאשׁ הַאַיִל :
וַיִּשְׁחַט וַיַּזְרַק מֹשֶׁה אֶת־דְּרָרָם עַל־הַפּוּבָח 19
סְבִיבָה : וְאֶת־הַאַיִל נִמְתַח לְנַתְחָיו וַיַּקְרֵב כ
מֹשֶׁה אֶת־הַרְאָשׁ וְאֶת־הַנְּתִחִים וְאֶת־
הַפְּרָרָה : וְאֶת־הַקְרָבָב וְאֶת־הַכְּרָעִים 21
רְבָצָע בְּקָמִים וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה אֶת־כֶּל־הַאַיִל
הַפּוּבָחָה עַל־הַיּוֹת לְרִיחַ-נִיחַ אֲשֶׁר
הוּא לְיהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מְשֹׁה :
וַיִּקְרֵב אֶת־הַאַיִל הַשְׁנִי אֶל־הַמְּלָאִים 22
וַיַּסְמֵלוּ אֶחָדו וּבְנֵיו אֶת־יוֹרִים עַל -
רַאשׁ הַאַיִל : וַיִּשְׁחַט וַיַּקְרֵח מֹשֶׁה 23
מִדְרָמוֹ וַיִּתְן עַל־תְּנֻקָּה אֶזְזֶר־אֶחָדו הַימְנִית
וְעַל־בְּחֵן יְדֵי הַיְמָנִית וְעַל־בְּחֵן גְּבַלוֹ
הַיְמָנִית : וַיִּקְרֵב אֶת־בְּנֵי אֶחָדו וַיִּתְן 24
מֹשֶׁה מִזְרָבָם עַל־תְּנֻקָּה אֶגְמָן הַיְמָנִית
וְעַל־בְּחֵן יְדֵי הַיְמָנִית וְעַל־בְּחֵן רַגְלָם
הַיְמָנִית וַיַּזְרַק מֹשֶׁה אֶת־דְּרָרָם עַל־הַפּוּבָח
סְבִיבָה : וַיַּקְרֵח אֶת־הַחִלָּבָב וְאֶת־הַאַלְמָה כִּיה
וְאֶת־כֶּל־הַחִלָּבָב אֲשֶׁר עַל־הַקְרָבָב וְאֶת־
יְתָרָת רַבְבָּר וְאֵת - שְׁתֵי הַכְּלִיתָה וְאֵת -
חַלְבָּרָן וְאֵת שָׂוק הַיּוֹם : וּמְפָלָל רַמְצֹות 26
אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לְקַח חַלְתְּמָת מִצְחָה אֶחָת
וְחַלְתְּמָת לְחַמֵּס שָׁמֶן אֶחָת וְגַסְקָן אֶחָר
וְיִשְׁמָע עַל - הַחֲלָבִים וְעַל שָׂוק הַיּוֹם :
וַיִּתְן אֶת־הַכְּלָל עַל פְּנֵי אֶחָדו וְעַל פְּנֵי
וּבְנֵיו וְיִנְגַּף אֶתְּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה : 27

an des altars bobten, und weichte ihn, daß er ihn versöhnte.

16. Und nahm alles fett am al. gewalde: das neß über der leber; und die zwo nieren mit dem fett daran; und gündete an auf dem altar. * c. 3,4. c. 7,4

17. Aber den fatten mit seinem fett, fleisch und mist, verbrante er mit feuer ausser dem lager: wie ihm der HERR geboten hatte. * c. 4,11. c. 16,27.

18. Und brachte herzu einen wilder zum brandopfer: und Aaron mit seinen söhnen legten ihre hände auf sein haupt.

19. Da schlachtete man ihn. Und Mose sprengete des bluts auf den altar umher:

20. Zerbiss den wilder in stücke, und gündete an das haupt, die stücke und den stumps:

21. Und wusch die eingeweide und schenkel mit wasser, und gündete also den ganzen wilder an auf dem altar. Das war ein brandopfer zum süßen geruch, ein feuer dem Herrn, wie ihm der HERR geboten hatte. * 2 Mof. 29,18.

22. Er brachte auch herzu den andern wilder des fulloepfers: und Aaron mit seinen söhnen legten ihre hände auf sein haupt. * 2 Mof. 20,19.

23. Da schlachtete man ihn. Und Mose nahm seines bluts: und thäts Aaron auf den knöpfl seines rechten ohrs, und auf den daumen seiner rechten hand, und auf den grossen zehe seines rechten fusses.

* c. 14,14. 17,25. 28.

IV. 24. Und brachte herzu Aarons söhne: und thät des bluts auf den knöpfl ihres rechten ohrs, und auf den daumen ihrer rechten hand, und auf den grossen zehe ihres rechten fusses; und sprengete das blut auf den altar umher.

25. Und nahm das fett und den schwanz, und alles fett am eingeweide, und das neß über der leber, die zwo nieren mit dem fett daran, und die rechte schulter.

26. Dazu nahm er von dem forbe des ungesäuerten brodts vor dem HERRN einen ungesäuerten kuchen, und einen kuchen geohltes brodts, und einer fladen: und legets auf das fett, und auf die rechte schulter.

27. Und gab das allesamt auf die hände Aarons und seiner söhne, und webete es zur webe vor dem HERRN.

28. Und

28. Und nahm es alles wieder von ihren händen, und zündete es an auf dem alter, oben auf dem brandopfer: denn es ist * ein fülleopfer zum süßen getuch, † ein feuer dem HERRN. ^{* c. 7.37. † c. 5.12.}

29. Und Mose nahm die brust, und webet eine mebe vor dem HERRN, von dem widders des fülleopfers: die ward Mose zu * seinem theil, wie ihm der HERR gebeten hatte. ^{* 2 Mos. 29, 26.}

30. Und Mose nahm des salböhls, und des bluts auf dem altar, und sprengte auf Aaron und seine kleider, auf seine söhne, und auf ihre kleider: und weihete also Aaron und seine kleider, seine söhne und ihre kleider mit ihm.

31. Und sprach zu * Aaron und seinen söhnen: Kochet das fleisch vor der thür der hutte des stifts, und esset es daselbst, dazu auch das brodt im korbe des fülleopfers; wie mir gebeten ist, und gesagt, † daß Aaron und seine söhne sollens essen.

^{* 2 Mos. 29, 32. † 3 Mos. 6, 16.}

32. Was aber überbleibet vom fleisch und brodt, das sollt ihr mit feuer verbrennen.

33. Und sollt in sieben tagen nicht ausgehen von der thür der hutte des stifts, bis an den tag, da die tag eures fülleopfers aus sind: denn sieben tagen sind eure hände gefülltet, ^{* Sir. 45, 18.}

34. Wie es an diesem tag geschehen ist; der HERR hats geboten zu thun, auf daß ihr versöhnet seyd.

35. Und sollst vor der thür der hutte des stifts tag und nacht bleiben, sieben tagen lang: und sollst auf die hut des HERRN warten, daß ihr nicht sterbet: denn also ist mirs geboten.

36. Und Aaron mit seinen söhnen * thäten alles, was der HERR geboten hatte durch Mose. ^{* 2 Mos. 12, 28. c. 39, 42. c. 40, 16.}

Das IX. Capitel.

II. Seine verrichtung III. und segen.

ס ס ס כו

I. Anstalt zum ersten opfer Aarons:

Und am achten tag rieß Mose * Aaron und seinen söhnen, und den ältesten in Israel. ^{* 2 Mos. 29, 1.}

2. Und sprach zu Aaron: Nimm zu dir ein jung kalb zum sündopfer, und einen widders zum brandopfer, beide ohne wan-del, und bringe sie vor den HERRN.

3. Und rede mit den kindern Israel, und sprich: Nehmet einen ziegenbock zum sünd-

28. וַיְקַח מֹשֶׁה אֶת־מָעֵל כְּפִירִים וְכַטְבָּר הַפּוּבָרָה עַל־הַעֲלָה מְלָאֵם חָמֶשׁ לְרִנְחָה נִיחָח אֲשֶׁר חָזָא לְיהוָה :

29. וַיְקַח מֹשֶׁה אֶת־הַחֹזֶה וַיְנִיפָּרְיוּ רְנִפְתָּחָה לְפָנֵי יְהוָה מְאֵיל הַמְלָאִים לְמֹשֶׁה הַיְהָה לְמַנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה :

ל וַיְקַח מֹשֶׁה מִשְׁנֵן הַמְלָשָׁחָה וְמוֹנְדָה דָם אֲשֶׁר עַל־הַמְּפֻזָּב וַיְיַצֵּר אֶל־אַהֲרֹן עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־בְּנֵי וְעַל־בְּגָרוֹ בְּנֵיו אֲתָּוּ וַיְקַרְשֵׁ אֶת־

אַהֲרֹן אֶת־בְּגָרוֹ וְאֶת־בְּנֵי אֶת־בְּגָרוֹ בְּנֵי אֲתָּוּ וְאֶת־בְּגָרוֹ בְּנֵי אֲתָּוּ : וַיֹּאמֶר מֹשֶׁא אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־

בְּנֵיו בְּשָׁלוּ אֶת־הַבְּשָׂר פָּתָח אֶת־הַלְּמֹועֵד וְשָׁם תְּאַכֵּל אֲתָּוּ וְאֶת־הַלְּחָם אֲשֶׁר בְּסַל הַמְלָאִים כַּאֲשֶׁר צִוָּתִי לְאָמֵר אַהֲרֹן וּבְנֵי

32. יְאַכְּלָהוּ : וַיֹּאמֶר בְּבָשָׂר וּבְלַחַם אֶת־חַשְׁלָפִי : וַיְמַפְתַּח אֶת־הַלְּמֹועֵד לְאֶת־

33. תְּצַאוּ שְׁבֻעַת יְמִים עַד יוֹם מְלָאת יְמִינֵיכֶם כִּי שְׁבֻעַת יְמִים יִמְלָא אֶת־יְרָכֶם : כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַהוּא עַזְזָה לְעַשְׂתָּה לְכַפֵּר עַל־יכֶם :

לְהַ וְפַתְחָ אֶת־הַלְּמֹועֵד תְּשִׁבְנָה יוֹמָם וְלִילָה שְׁבֻעַת יְמִים וְשְׁמְרָתָם אֶת־מִשְׁמָרָת יְהוָה וְלֹא תָמֹרוּ כִּי־כֵן צִוָּתִי :

36. וַיַּעֲשֵׂ אַהֲרֹן וּבְנֵי אֶת־כָּל־הַרְכָּבוֹת אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה בְּרִיךְ־מֹשֶׁה :

א

וַיַּהַי בַּיּוֹם הַשְׁמִינִי גָּרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבְנֵי וְלִזְקָנִים וּשְׂרָאֵל :

2. וַיֹּאמֶר אֶל־אַהֲרֹן קָרֵחֶל כְּבָשָׂן בְּקָר לְחַטָּאת וְאֵיל לְעַלְלה תְּמִימָם וּרְכָבָב לְפָנֵי יְהוָה :

3. תְּרֻבָּר לְאָמֵר קָרֵחֶל כְּבָשָׂן שְׂעִיר־עֹזֶם לְחַטָּאת opfer;

עַגְلָה וְכָבֵשׂ בְּנֵי־שְׁנִינָה תְּמִימִם
לְעֹלָה: לְשֹׂר וְאֶיל לְשָׁלִשִׂים לְזֹבֵחַ לִפְנֵי
רוּתָה וּמִנְחָה בְּלִיה בְּשָׂמִן כִּי
הַיּוֹם יְהוָה נָרָא אֲלֵיכֶם: וַיַּקְרֹב אֶת־אָשָׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־ה
פָּנִים אֶחָל מָועֵד וַיַּקְרֹב בְּלִיה עֲלָה
וַיַּעֲמֹר לִפְנֵי יְהוָה:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֹה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
תַּعֲשֵׂי וַיַּרְא אֲלֵיכֶם כָּבוֹד יְהוָה:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קְרֹב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ
וְעַשֵּׂה אֶת־חַטָּאת וְאֶת־עַלְתָּחַ וְכָפֵר
בְּעָלָה וּבְעָלָה הָעָם וְעַשֵּׂה אֶת־קָרְבָּן
הָעָם וְכָפֵר בְּעָדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה:
וַיַּקְרֹב אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּשְׁחַט אֶת־עַגְלָה
עַגְלָה הַחֲטָאת אֲשֶׁר־לֹא: וַיַּקְרֹב בְּנֵי
אַהֲרֹן אֶת־הָרָם אֶלְיוֹ וַיַּטְבֵּל אַצְבָּעָנוֹ
בְּכֶם וַיְתַן עַל־קְרֻנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חָרָם
בַּצְקָן אֶל־יָסּוּר הַפּוּזֶב: וְאֶת־חַלְבָן
וְאֶת־הַכְּלִית וְאֶת־חִתְרָת מִזְבֵּחַ כְּבָרָן מִזְבֵּחַ
הַחֲטָאת הַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאֶת־רַבְשָׂר וְאֶת־¹¹
הָעָור שְׁנִיר בָּאָש מִחוֹז לְפָנֶנֶה:
וַיַּשְׁחַט אֶת־הַעֲלָה וַיִּמְצָאוּ בְנֵי אַהֲרֹן
אֶלְיוֹ אֶת־עַד־הָרָם וַיַּרְקֹב עַל־הַפּוּזֶב
סְבִיב: וְאֶת־הַעֲלָה הַמִּצְיאוֹ אֶלְזִזְבָּרָן
לְנִתְחַווֹ וְאֶת־הַרְאָש וַיַּקְטֵר עַל־הַפּוּזֶב:
וַיַּרְחִץ אֶת־קְרָב וְאֶת־הַכְּרֻעִים ¹⁴
וַיַּקְטֵר עַל־הַעֲלָה הַמִּזְבֵּחַ:
וַיַּקְרֹב אֶת־קְרָב בְּרָבָן הָעָם וַיַּקְרֹח אֶת־טוֹ
שְׁעִיר הַחֲטָאת אֲשֶׁר לְעַם וַיַּשְׁתַּחַת
וְיִתְהַאֲגָה בְּרָאָשׁוֹן: וַיַּקְרֹב אֶת־¹⁶
הַעֲלָה וַיַּעֲשֶׂה בְּמִשְׁפְּט:

opfer; und ein kalb, und ein lamm, und ein bock, der
de eines jahrs alt, und ohne wundel, ganz
brandopfer;

4. Und einen ochsen, und einen widder
zum dankopfer, daß wir vor dem
הָאֱלֹהִים opfern; und ein speisopfer mit
ööl gemengen: denn heute wird euch der
הָאֱלֹהִים erscheinen.

5. Und sie nahmen, was Mose geboten
hatte, vor der thür der hutte des stiftes;
und trat herzu die ganze gemeine, und
stund vor dem הָאֱלֹהִים.

6. Da sprach Mose: Das istts, das der
הָאֱלֹהִים geboten hat, das ihr thun sollt;
so wird euch des הָאֱלֹהִים herrlichkeit
erscheinen.

II. 7. Und Mose sprach zu Aaron: Erst
zum altar, und mache dein sündopfer, und
dein brandopfer, und versöhne * dich und
das volk; darnach mache des volks opfer,
und versöhne sie auch, wie der הָאֱלֹהִים
gebeten hat. * Ebr. 7, 27.

8. Und Aaron trat zum altar, und
schlachtete das kalb zu seinem sündopfer.

9. Und seine söhne brachten das blut
zu ihm: und er tunkeete mit seinem finger
ins blut, und thäts auf die höerner des altars,
und goß das blut an des altars
boden.

10. Über das * fett und die nieren, und
das neh von der leber am sündopfer, zün-
dete er an auf dem altar: wie der הָאֱלֹהִים
Mose geboten hatte. * c. 4, 8. 9.

² Mos. 29, 13, 22.

11. Und das * fleisch und das fell verbran-
te er mit feuer, außer dem lager. * c. 4, 11. 12.

12. Darnach schlachtete er das brand-
opfer. Und Aarons söhne brachten das
blut zu ihm, und er sprengete es auf den
altar umher.

13. Und sie brachten das brandopfer zu
ihm zerstückt, und den kopf; und er zün-
dete es an auf dem altar.

14. Und er * wusch das eingeweide uno
die schenkel: und zündete es an, oben auf
dem brandopfer, auf dem altar. * c. 8, 21.

15. Darnach brachte er herzu des volks
opfer: und nahm den bock, das sündopfer
des volks; und schlachtete ihn, und mach-
te ein sündopfer draus, wie das vorige.

16. Und brachte das brandopfer herzu,
und thät ihm sein rechte.

17. Und

17. Und brachte herzu das * speisopfer: und nahm seine hand voll, und zündete es an auf dem altar; außer des morgens brandopfer. * c. 2, 1. seqq.

18. Darnach schlachtete er den ochsen und widder zum dankopfer des volks. Und seine söhne brachten ihm das blut, das sprengte er auf den altar umher.

19. Aber das * fett vom ochsen und vom widder, den schwanz und das fett am eingeweide, und die nieren, und das neß über der leber; * c. 3, 3. 10. c. 8, 16.

20. Alles solches fett legten sie auf die brust; und er zündete das fett an auf dem altar.

21. Aber die brust und die rechte schulter webete Aaron zur webe vor dem HErrn, wie der HERR Mose geboten hatte.

III. 22. Und Aaron hub seine hand auf zum volck, und * segnete sie: und stieg herab, da er das sündopfer, brandopfer, und dankopfer gemacht hatte.

* 4 Mos. 6, 22. 24. seq.

23. Und Mose und Aaron gingen in die hutte des stifts: und da sie wieder heraus gingen, segneten sie das volck. Da * erschien die herrlichkeit des HERRN allem volck. * 2 Mos. 16, 10. 4 Mos. 12, 5.

24. Denn * das feuer kam aus von dem HERRN, und verzehrte auf dem altar das brandopfer, und das fett. Da das alles volck sahe: frolocketen sie, und fielen auf ihr antlitz. * 2 Chron. 7, 1. sc.

Das X. Capitel.

I. Fremde feuer gestrafft. II. Leid. III. und Wein-verbot. IV. Priesterrecht. V. Opfer-schöler.

Und die söhne Aarons, Nadab und Abihu, nahmen ein ieglicher seinen * napf, und schäten feuer drein, und legten räuchwerk drauf: und brachten das fremde feuer vor den HERRN, das er ihnen nicht geboten hatte. * c. 16, 12. 13.

2. Da fuhr ein feuer aus von dem HERRN, und * verzehrte sie, daß sie starben vor dem HERRN. * c. 16, 1.

4 Mos. 3, 4. c. 26, 61. 1 Chron. 25, 2.

3. Da sprach Mose zu Aaron: Das ist's, das der HERR gesagt hat; Ich werde geheiligt werden an denen, die zu mir na-hen, und vor allem volck werde ich herr-sich werden. Und Aaron schwieg still.

4. Mose aber rieß * Misael und Elja-phar, den söhnen Uziel, Aarons vettern, und sprach zu ihnen: Tretet hinzu, und trage-

7. וַיָּקֹרֶב אֶת־הַפְנִيهָ וַיָּמֻלֵּא כֹּפֹן מִפְנֵר
וַיָּקֹטֶר עַל־הַמִּזְבֵּחַ מִלְכָר עַל־תְּבִקְרָב:

8. וַיָּשַׁחַט אֶת־הַשׂוֹר וְאֶת־הַאִיל זָבֵחַ
תְּשִׁלְמִים אֲשֶׁר לְעַם וַיַּמְצָאוּ בְּנֵי אַהֲרֹן

אֶת־תְּרֵם אֶלְיוֹן וַיַּרְקַחַ וְלִלְכָה
סְבִיבָה: וְאֶת־הַחֲלָבִים מִן־הַשׂוֹר
וּמִן־הַאִיל הַאֲלִיתָה וְהַמְּנִסָּה וְהַכְּלִיָּה
וְתְּרָתָה הַכְּבָד:

כ. וַיָּשִׂימוּ אֶת־הַחֲלָבִים עַל־הַחוֹזֶה
וַיָּקֹטֶר הַחֲלָבִים הַפּוּבְחָה:

21. וְאֶת־הַחוֹזֶה וְאֶת־שָׂמֵךְ תִּמְזֵן הַנְּרָה
אַהֲרֹן תְּנַפֵּח לְפָנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
דָּיוֹקְרֵי 22 טָהָר: וַיָּשָׂא אַהֲרֹן אֶת־גִּרְנָה
אַל־הָעָם וַיַּרְכַּם וַיָּרֶת מַעֲשָׂת
מְחַטָּאת הַעַלְלָה וְהַשְּׁלָמִים:

23. וַיָּכָא מִשְׁתָּחָת וְאַהֲרֹן אַל־אֶהָל מִוּעָד
וַיָּצָא וַיַּרְכַּב אֶת־הָעָם וַיָּרֶת
כְּבוֹד־יְהוָה אַל־כָּל־הָעָם:

24. וַיָּצָא אַשׁ מִלְפָנֵי יְהוָה וְתָאכֵל עַל־
הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הַעַלְלָה וְאֶת־הַחֲלָבִים וְגַיְעָה
כָּל־הָעָם וַיָּרֶת וַיַּפְלוּ עַל־פְנֵיהם:

X. Capitel.

I. Fremde feuer gestrafft. II. Leid. III. und Wein-verbot. IV. Priesterrecht. V. Opfer-schöler.

א. וַיָּקֹרֶב בְּנֵי־אַהֲרֹן נְרָב וְאֶבְיוֹנָא
אִישׁ מִרְאַתָּהוּ וַיִּתְהַגֵּן בְּנֵי אָשׁ וַיִּשְׁמַר
עַלְיהָ כְּטוֹרָת וַיַּקְרִיבוּ לְפָנֵי יְהוָה
אָשׁ וַיָּרֶת אֲשֶׁר לֹא צָנָה אֶתְכֶם:

ב. וַיָּצָא אַשׁ מִלְפָנֵי יְהוָה וְתָאכֵל
אֶתְכֶם וַיָּמַתֵּה לְפָנֵי יְהוָה וְתָאכֵל

ג. וַיֹּאמֶר מִשְׁתָּחָת אַל־אֶהָל הוֹא אֲשֶׁר־
דָּבָר יְהוָה לְאָנֹר בְּקָרְבָּנוּ אַפְרֵשׁ וְעַל־
פָנֵי כָל־הָעָם אֲפָגָר וַיַּדַּם אַהֲרֹן:

ד. וַיָּקֹרֶב מִשְׁתָּחָת אַל־מִישָׁאֵל וְאֶל־אַלְעָפָן
בְּנֵי עִוָּיאָל רַב אַהֲרֹן יִאֱמֹר אֶלְעָמָן קָרְבָּן:

ה. שְׁמֵם בְּנֵי עִוָּיאָל רַב אַהֲרֹן יִאֱמֹר אֶלְעָמָן קָרְבָּן

שְׁאֵל אֶת־אֲחִיכֶם מֵאַת פָּנָרְקָרְשׁ אֶל־
 מְחוֹז לְמִחְנָה : וַיָּרֶבֶן וַיָּשָׂם ה
 בְּכַלְתָּם אֶל־מְחוֹז לְמִחְנָה כַּאֲשֶׁר
 רַבֵּר מֹשֶׁה : וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן 6
 וְלֹא־לְעֹזֶר וְלֹא־חִמְרֶר בְּנֵי רָאשִׁיכֶם
 אֶל־תִּפְרֹעַ וְבָנוּכֶם לְאַחֲרֵיכֶם
 וְלֹא תִּמְתוֹ וְעַל־כֵּל הַעֲרָה יִנְצַחַ
 וְאֲחִיכֶם כֵּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יַגְּפֵן
 אֶת־רְשָׁפֵה אֲשֶׁר שָׁרֵה יְהוָה :
 וּמִפְתָּח אָהָל מוֹעֵד לְאַחֲרֵי פָּנָרְקָרְשׁ 7
 כִּי־שְׁמֹן מְשׁוֹחֵת יְהוָה עֲלֵיכֶם וַיַּעֲשֵׂה כָּרְבָּר
 מֹשֶׁה : פ וַיֹּרֶבֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לְאָמָר 8
 גַּין וְשָׁבֵר אֶל־תְּשַׁתֵּא אַתָּה 9
 וּבְנֵיכֶם אֲפָה בְּבָנָיכֶם אֶל־אָהָל מוֹעֵד
 וְלֹא תִּמְתוֹ חֲקָתָעַלְם לְרָחִיכֶם :
 וְלְחַבְּרִיל בֵּין הַקָּרְשׁ וּבֵין הַחֶלְיָה 10 בָּקָר
 וּבֵין הַטְמֵא וּבֵין הַטְהָרוֹת :
 וְלְחַרְוֹת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־רְחִיכִים 11
 אֲשֶׁר רַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בַּיד־מֹשֶׁה : פ
 וַיֹּרֶבֶר מְשׁוֹחֵת אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־לְעֹזֶר 12
 וְאֶל־אַתָּמָר בְּנֵי הַפּוֹתְרִים קָרְבָּן
 אֶת־הַטְנָחָה הַנּוֹתְרָת מַאֲשִׁי יְהוָה
 וְאֶכְלָיוֹת מִצּוֹת אֶצְל הַפּוֹבָח כִּי קָרְשׁ
 קָרְשִׁים הוּא : וְאֶכְלָתָם אַתָּה 13
 בָּמְקוֹם קָרְשׁ כִּי חֲקָה וּמִקְדָּשׁ בְּנֵיכֶם
 הוּא מַאֲשִׁי יְהוָה כִּי־כֵן צִוָּיתִי :
 וְאֶת חֻוו הַתְּנוּפָה וְאֶת שָׁוֹק 14
 הַתְּרוּמָה תְּאַכְּל בָּמְקוֹם טָהוֹר אַתָּה
 וּבְנֵיכֶם וּבְנֵיתֶךָ אַתָּה כִּי־חֲקָה וּמִקְדָּשׁ
 בְּנֵיכֶם גַּתְנָה מִזְבְּחֵי שְׁלֹמֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל :
 שָׁוֹק הַתְּרוּמָה וְחֻוו הַתְּנוּפָה עַל אֲשֶׁר טָן
 הַחֲלֹבִים יְבִיאוּ לְהַגְּרִיף תְּנוּפָה לְפִנֵּי
 יְהוָה וְחֻוו לְהַלְבִּינָה אַתָּה לְחַק־
 עַלְם כִּי־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה :

eure brüder von dem heilsgem. gäus vor das lager. * 2 Mos. 6, 22. 4 Mos. 3, 30.

5. Und sie traten hinzu, und trugen sie hinaus mit ihren leinen röcken vor des lager, wie Moses gesagt hatte. * Gesch. 5, 6, 10.

II. 6. Da sprach Moses zu Aaron und seinen söhnen, Eleazar und Ithamar: Ihr solle eure häupter nicht blössen, noch eure kleider zerreißen, daß ihr nicht sterbet, und der zorn über die ganze gemeine komme. Lasset eure brüder des ganzen hauses Israel weinen über diesen brand, den der HERR gethan hat.

7. Ihr aber sollt nicht ausgehen von der thür der hutte des stifts; ihr möchtet sterben. Denn das salböhl des HERRN ist auf euch. Und sie thaten, wie Moses sagte. III. 8. Der HERR aber redete mit Aaron, und sprach:

9. Du und deine söhne mit dir sollt* keinen wein, noch stark getränke trinken, wenn ihr in die hutte des stifts gehet; auf daß ihr nicht sterbet. Das seytne ewiges recht allen euren nachkommen. * Ezech. 44, 21.

10. Auf daß* ihr könget unterscheiden, was heilig und unheilig, was unrein und rein ist: * Ezech. 44, 23.

11. Und daß ihr die kinder Israel* lebet alle rechte, die der HERR zu euch geredt hat durch Moses. * Matth. 28, 20.

IV. 12. Und Moses redete mit Aaron und mit seinen übrigen söhnen, Eleazar und Ithamar: Nehmet, das überblieben ist vom speisopfer an den opfern des HERRN, und essets ungesäuert bey dem altar; denn es ist das allerheiligste.

13. Ihr sollts aber an heiliger stätte essen: denn das ist dein recht, und deiner söhne recht, an den opfern des HERRN; denn so ist mirs geboten. * c. 2, 3, 10. c. 6, 16. c. 9, 21.

14. Aber die* webebrust, und die webebrust solst du† und deine söhne, und deine töchter mit dir essen an reiner stätte: denn solch recht ist dir und deinen kindern gegeben, an den dankopfern der kinder Israel. * c. 9, 21. † 4 Mos. 18, 11.

15. Denn die hebeschulter und die webebrust zu den opfern des fettes, werden gebracht, daß sie zur webe gevebet werden vor dem HERRN: darum ist's dein und deiner kinder zum ewigen recht, wie der HERR geboten hat.

V. 16. Und Mose suchte den bock des sündopfers, und fand ihn verbrant. Und er ward jähnig über Eleazar und Ithamar, Aarons Söhne, die noch übrig waren, und sprach:

17. Warum habe ihr das * sündopfer nicht gessen an heiliger stätte, denn es das allerheiligste ist; und er hats euch gegeben, daß ihr die missethat der gemeine tragen sollt, daß ihr sie versöhnnet vor dem HERRN? * c. 6, 26.

18. Siehe, sein blut ist nicht kommen in das heilige hinein; Ihr solltet es im heiligen gegessen haben, wie mir geboten ist.

19. Aaron aber sprach zu Mose: Siehe, heute haben sie ihr sündopfer und ihr brandopfer vor dem HERRN geopfert, und es ist mir also gangen, wie du siehest; und ich sollte essen heute vom sündopfer, solte das dem HERRN gefallen?

20. Da * das Mose hörete, ließ ers ihm gefallen. * Jos. 22, 30.

Das XI. Capitel.

I. Unterscheid der thiere. II. Hauptregel von klauen und wiederkäuen, III. Fischen, IV. Vogeln, V. kriechenden, VI. verreckten, VII. schleichenden thieren.

Und der HERR redete * mit Mose und Aaron, und sprach zu ihnen:

* 2 Mos. 7, 8.

2. Redet mit den kindern Israel, und sprechet; Das sind * die thiere, die ihr essen sollt unter allen thieren auf erden.

* 5 Mos. 14, 4. Gesch. 10, 14. 27.

II. 3. Alles, was die klauen spaltet, und wiederkäuet unter den thieren, das solle ihr essen.

4. Was aber * wiederkäuet, und hat klauen, und spaltet sie doch nicht; als das camel: das ist euch unrein, und sollt es nicht essen. * 5 Mos. 14, 7.

5. Die caninichen wiederkäuen wol, aber sie spalten die klauen nicht: darum sind sie unrein.

6. Der hase wiederkäuet auch, aber er spaltet die klauen nicht: darum ist er euch unrein.

7. Und ein * schwein spaltet woldie klauen, aber es wiederkäuet nicht: darum sollt es euch unrein seyn. * 2 Macc. 6, 18.

8. Von dieser fleisch sollt ihr nicht essen, noch ihr aas anrühren: denn sie sind euch unrein.

III. 9. Dis sollt ihr essen unter dem, das in wassern ist. Alles, * was floßsedern und schuppen hat in wassern, im meer und bähnen, sollt ihr essen. * 5 Mos. 14, 9.

חט בראש 6. וְאֶת־ שער התחזאת דרש נַדְשׁ מִשְׁאָה וּבְעֵה שְׂרָף וַיַּקְצַּפְתִּי עַל־ אֱלֹהִים וְעַל־ אִיתָם בְּנֵי אַהֲרֹן הַנּוֹתָרִים

7. לְאַמְرָה: מִרְיעַת לֹא־ אֲכַלְתֶּם אֶת־ הַתְּחַזָּאת בָּمְקוֹם רַקְרַשׁ כִּי קַרְשׁ קְרַשִׁים הָאָוֹתָה וְאַתָּה֙ נָטוּ לְכֶם לְשָׁאת אֶת־

עַזְנֵן הַעֲרָה לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְפָנֵי יְהוָה:

8. חַטָּאת לֹא־ הַוְבָא אֶת־ רְמָה אֶל־ הַקְרָשָׁה פְּנִימָה אֲכָל תְּאַכְּלֵי אַתָּה בַּקְרָשׁ כִּאֵשׁ

9. צְבִיטִי: וַיַּרְבֵּר אַהֲרֹן אֶל־ מֹשֶׁה הוּא חַיִם הַקְרִיבּו אֶת־ חַטָּאתְם וְאֶת־ עַלְתָּם לְפָנֵי יְהוָה וְתִקְרָא נָאָתָּה כְּאֶחָד וְאֶלְלוֹת כְּחַטָּאת הַזָּם חַיְיטָבּ בְּעֵינֵי יְהוָה:

וַיַּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיַּעֲטֵב בְּעֵינֵיו: פ

ה' בְּנֵשׁ

א. וַיַּרְבֵּר יְהוָה אֶל־ מֹשֶׁה וְאֶל־ אַהֲרֹן לְאַמְرָה אֶלְהָם: רַבְבוּ אֶל־ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַמְרָה וְאַתָּה

הַחִיָּה אֲשֶׁר תְּאַכְּלֵי מִכְלֵה הַבְּרִמָּה אֲשֶׁר־

3. עַל־ הָאָרֶץ: כֹּל מִמְּרַסֶּת פְּרֶלֶת וְשְׁסֻעָת

4. תְּאַכְּלֵי: אֲךָ אַתְּדוֹה לֹא תְּאַכְּלֵי מִפְּעָלֵי

הַגְּרָה וּמוֹפְּרָסִי הַפְּרָסָה אֶת־ הַגְּמַל כִּירְ

מִעְלָה גְּרָה הַיָּא וּפְרָסָה אַיִנְגָּה מִפְּרָסָה הַטְּמִיא הַזְּאָלָכִים: וְאַתְּהַשְּׁבֹן כִּי־ מִעְלָה

גְּרָה הַוָּא וּפְרָסָה לֹא יְפָרִיס טְמִיא הַוָּא

6. לְכֶם: וְאַתְּהַאֲרַבֵּת כִּי־ מִעְלָה גְּרָה

7. לְכֶם: וְאַתְּהַחֲזִיר כִּי־ מִפְּרָסָה הַוָּא וּשְׁסֻעָת שְׁעָטָן פְּרָסָה וְהַוָּא גְּרָה לֹא

8. יִגְרַר טְמִיא הַיָּא לְכֶם: מִבְשָׁרָם לֹא תְּאַכְּלֵי וּבְנְכָלָתָם לֹא תְּגַעַגְעֵוּ טְמִאים הַם

9. לְכֶם: אַתְּדוֹה תְּאַכְּלֵי מִכְלֵה אֲשֶׁר־ בְּמַיִם כָּל־ אֲשֶׁר־ לוֹ סְנָפִיר וּמִשְׁלָשֶׁת בְּמַיִם

בְּמַיִם וּבְנְחָלִים אֲתָם תְּאַכְּלֵי:

וְלֹא אָשֵׁר אֶן - לֹא סְנִפְרִיד וּקְשָׁקָה תַּחֲזֵת
 בְּיֹמִים וּבְנְחָלִים מִכֶּל שַׁרֵּץ הַפִּסְסִים וּמִכֶּל
 נְפָשַׁת הַחַיָּה אֲשֶׁר בְּפִים שַׁקְעַם רַס לְכָם :
 וְשַׁקְעַם יְהוָה לְכָס מִבְשָׁרָם לֹא תִּאְכַל 1
 וְאַתְּגַבְּלָתָם חַשְׁקָצָיו : פֶּל אָשֵׁר אֶן 2
 לֹא סְנִפְרִיד וּקְשָׁקָה בְּפִים שַׁקְעַם הַיָּא
 לְכָם : וְאֵת - אֱלֹהִים תַּשְׁקָצָיו מִן - הַנֶּרֶך 3
 לֹא יִאֲכַל שַׁקְעַם הַם אֵת - הַגְּנֶשׂ וְאֶרְץ 4
 הַפְּרָס וְאֶת הַעֲונִיה : וְאֶת הַדָּאָה וְאֶת הַמִּזְבְּחָה 5
 הָאֵיתָ לְמִינְהָה : אֶת כָּל - עַרְבָּה לְמִינְהָה : טו
 וְאֶת בֵּת הַיּוֹנָה וְאֶת הַתְּפִחְמָס וְאֶת הַמִּזְבְּחָה 6
 הַשְׁחָרָת וְאֶת הַבְּנֵזֶב לְמִינְהָה : וְאֶת הַכְּבָשָׂה 7
 וְאֶת הַדָּשָׂלָה וְאֶת הַחִנְשָׁוָה : וְאֶת הַמִּזְבְּחָה 8
 הַתְּנִשְׁמָתָה וְאֶת הַקָּאת וְאֶת הַרְחָםָם 9
 וְאֶת הַחַסְדָּה הַאֲנָפָה לְמִינְהָה וְאֶת הַמִּזְבְּחָה 10
 הַרוֹכְנִית וְאֶת הַעֲטָלָף : פֶּל שַׁרֵּץ כָּא
 הַעֲזָוף הַהְלָה עַל אַרְבָּע שַׁקְעַם הָיא לְכָם :
 אֶךְ אֶת זָהָר הַאֲכָל מִכֶּל שַׁרֵּץ הַעֲזָוף הַהְלָה 11
 עַל - אַרְבָּע אֲשֶׁר - לֹא בְּרָעִים מִפְּעָל
 לְרָגְלֵינוּ לְנַחַר בְּחָן עַל - הָאָרֶץ : אֶרְץ 12
 אֲלָה מִתְּמַתֵּחַ הַאֲכָל אֶת הַאֲרָבָה לְמִוּנוֹ
 וְאֶת הַסְּלָעָם לְמִינְהָה וְאֶת הַחַרְגָּל
 לְמִינְהָה וְאֶת הַחֲגָב לְמִינְהָה : וְכָל 13
 שַׁרֵּץ הַעֲזָוף אֲשֶׁר - לֹא אַרְבָּע רְגָלִים שַׁקְעַם
 הוּא לְכָם : וְאֱלֹהִים תְּפִמָּא כָּל - הַנֶּגֶע 14
 בְּגַבְּלָתָם יְטַמֵּא עַד - הָעָרָבָה : וְכָל - הַנְּשָׁאָכה
 מִגְּבְּלָתָם יְכָס בְּגַרְיוֹ וְטַמֵּא עַד - הָעָרָבָה :
 לְכָל - הַבָּהָמוֹת אֲשֶׁר הוּא מִפְּרָסָת פְּרָסָה 15
 וְשַׁעַע אִינְגָּה שְׁסָעָת וְגַרְהָ אִינְגָּה מַעְלָה
 טַמְאִים הֵם לְכָם כָּל - הַנֶּגֶע בְּהַמִּטְמָא :
 וְכָל הַזָּול עַל - כְּפָיו בְּכָל - הַחַיָּה הַחֲלַכָּת 16
 עַל - אַרְבָּע טַמְאִים הֵם לְכָם כָּל - רַגְגָע
 בְּגַבְּלָתָם יְטַמֵּא עַד - הָעָרָבָה : וְרַגְשָׁא 17
 אֶת - גַּבְּלָתָם יְכָס בְּגַרְיוֹ וְטַמֵּא שְׁעָרָה הַגְּמַבְּרָא
 גַּרְגָּה לְכָם : 18

10. Alles aber, was nicht flössfedern und schuppen hat um meer und dächen, unter allem, das sich reget in wassen, und unter allem, was lebet im wasser, soll euch eine scheu seyn:

11. Daz ihr von ihrem fleisch nicht esset, und vor ihrem aas euch scheuet.

12. Denn alles, was nicht flössfedern und schuppen hat in wassen, sollt ihr scheuen.

IV. 13. Und dis sollt ihr scheuen unter den vogeln, daß ihrs nicht esset: * Den adler, den habicht, den fischaar; * 5 Mos. 14, 12.

14. Den geier, den weihe, und was seiner art ist;

15. Und alle raben mit ihrer art;

16. Den strausz, die nachteule, den kuck, den sperber mit seiner art;

17. Das käuglein, den schwran, den huuu;

18. Die fledermaus, die rohdommel;

19. Den storck, den reiger, den heher mit seiner art, den wiebedopf und die schwalbe.

20. Alles auch, was sich reget unter den vogeln, und gehet auf vier füssen, das sollt euch eine scheu seyn.

21. Doch das sollt ihr essen von vogeln, das sich reget, und gehet auf vier füssen, und nicht mit zween beinen auf erden hüpfet.

22. Von denselben möget ihr essen, als da ist: Urbe mit seiner art, und selaam mit seiner art, und hargol mit seiner art, und haqab mit ihrer art.

23. Alles aber, was sonst vier füsse hat unter den vogeln, sollt euch eine scheu seyn:

24. Und sollt sie unrein achten: Wer solcher * aas anrühret, der wird t unrein seyn bis auf den abend. c. 5, 2.
t Hag. 2, 14. 3 Mos. 14, 46. c. 15, 5. seqq.

25. Und wer dieser aas eins tragen wird: soll seine kleider waschen, und wird unrein seyn bis auf den abend.

26. Darum alles thier, das klauen hat, und spaltet sie nicht, und wiederfäuet nicht, das sollt euch unrein seyn: wer es anröhret, wird unrein seyn.

27. Und alles, was auf lappen gehet unter den thieren, die auf vier füssen gehet, sollt euch unrein seyn: wer ihr aas anröhret, wird unrein seyn bis auf den abend.

28. Und wer ihr aas träget, soll seine kleider waschen und unrein seyn bis auf den abend: denn solche sind euch unrein.

V. 29. Diese

V. 29. Diese sollen euch auch unrein seyn unter den thieren, die auf erden kriechen: Die wiegel, die maus, die fröde, ein legliches mit seiner art;

30. Der igel, der molch, die eider, die blindschleich, und der maulworf.

31. Die sind euch unrein unter allem, das da kreucht: wer ist aas anrühret, der wird unrein seyn bis an den abend.

32. Und alles, worauf ein solch todts aas fällt, das wird unrein; es sey allerley hölsern gefäß, oder kleider, oder fell, oder sack, und alles geräthe, damit man etwas schaffer soll man ins wasser thun: und ist unrein bis auf den abend, als denn wirds rein.

33. Allerley erden gefäß, wo solcher aas eins drein fällt, wird alles unrein, was drinnen ist: und sollts zerbrechen.

34. Alle speise, die man ißet, so solch wasser drein kommt, ist unrein: und aller trank, den man trinket, in allerley solchem gefäß, ist unrein.

35. Und alles, worauf ein solch aas fällt, wird unrein, es sey ofen oder kessel, so soll mans zerbrechen: denn es ist unrein, und sollt euch unrein seyn.

36. Doch die brüne, und kölke, und teiche sind rein. Wer aber ihr aas anrühret, ist unrein.

37. Und ob ein solch aas siele auf samen, den man gesät hat: so ist er doch rein.

38. Wenn man aber wasser über den samien gösse, und siele darnach ein solch aas drauf: so würde er euch unrein.

VI. 39. Wenn ein thier stirbt, das ihr essen möget: wer das aas anrühret, der ist unrein bis an den abend.

40. Wer von solchem aas ißet: der soll sein kleid waschen, und wird unrein seyn bis an den abend. Also, wer auch träget ein solch aas: soll sein kleid waschen, und wird unrein seyn bis an den abend. * c. 17, 15.

VII. 41. Was auf erden schleicht, das soll euch eine scheu seyn, und man solls nicht essen.

42. Und alles, was auf dem bauch kreucht; und alles, was auf vier oder mehr füßen gehet, unter allem, das auf erden schleicht, sollt ihr nicht essen: denn es soll euch eine scheu seyn.

43. Macht eure seele nicht zum scheufsal: und verunreinigt euch nicht an ihm, daß ihr euch beschuldigt.

וְאַתָּה לְקַרְבֵּן רְשָׁמָן בְּשָׂדֶן הַשְּׁרֵץ עַל הָאָרֶץ
לִתְלֹא וְעַכְבָּר וְחַצְבָּן לְמִינְגָּה: וְהַנְּקָה
וְהַלְּבָחָד וְהַלְּטָאָה וְהַחֲמָת וְהַתְּנַשְּׁמָת:

31. אֱלֹהִים תְּמִימָם לְכֶם בְּכָל־הַשְּׁرֵץ כֵּל־
הַפְּגָע בְּהָם בְּמַחְמָה יְתְמָא עַר־הָעָרָב:

32. וְכָל־אֲשֶׁר־יִפְלֶל עַלְיוֹן מֵהֶם בְּמַתָּם יְתְמָא
מִכֶּל־כְּלָרְעָץ אָז בְּגָר אָז־עוֹד אָז שָׁק
בְּלִכְלָל אֲשֶׁר־יִעֲשֶׂה מְלָאָה בְּהָם בְּמַיִם

33. יוֹבָא וְתְמָא עַד־הָעֲרָבוֹתָה: וְכָל־כְּלָי־
חַרְש אֲשֶׁר־יִפְלֶל מֵהֶם אַל־הַזָּכוֹן כֵּל אֲשֶׁר

34. בְּתוּנוֹ יְתְמָא וְאַתָּה תְּשִׁבְרוֹ: מִכֶּל־הַאֲכָל
אֲשֶׁר־אַכְל אֲשֶׁר־בְּזָא עַלְיוֹן מַיִם יְתְמָא
וְכָל־מִשְׁכָה אֲשֶׁר־יִשְׂתַּחַת בְּכָל־כְּלִי־יְתְמָא:
לָה וְכָל־אֲשֶׁר־יִפְלֶל מִגְבְּלָתָם עַלְיוֹן יְתְמָא

תְּנִיר וְכִירָם וּפְצָץ טְמִימָם הַם וְטְמִימָם
36. וְחוֹלָכָם: אָה מְעַן וּבָור מִקְוָה־מִים
וְחוֹתָה טָהָר זָנָגָע בְּגַבְלָתָם יְתְמָא:

37. וְכָי וּפְלִי מִגְבְּלָתָם עַל־כֵּל וְרֹעֶז
38. אֲשֶׁר וּרֹעֶז טָהָר הוּא: וְכָי יִתְן־מַיִם
עַל־זָרָע וּנְפַלְלָה מִגְבְּלָתָם עַלְיוֹן טָמָא הוּא
לְכָם: ס וְכָי יִמְוֹת מִן־הַבְּחֻנוֹת אֲשֶׁר־
הָיא לְכָם לְאַלְהָה הַפְּגָע בְּגַבְלָתָה יְתְמָא

ט עַר־הָעָרָב: וְהַאֲכָל מִפְבְּרָתָה
יַכְבִּס בְּגַרְיוֹ וְטְמָא עַר־הָעָרָב וְהַנְּשָׁא
אַת־גַּבְלָתָה יַכְבִּס בְּגַרְיוֹ וְטְמָא עַר־

41. הָעָרָב: וְכָל־הַשְּׁרֵץ עַל־
הָאָרֶץ שְׁבָזָן הוּא לֹא יַאֲכֵל:
וְרַבְתָּה וְהָיא 42. כֵּל הַוְּלֵך עַל־פְּחָזָן וְכָל־
חַצְחָרוֹת גָּאוֹרוֹת
לְכָל־הַשְּׁרֵץ הַשְּׁבָזָן עַל־הָאָרֶץ
לֹא תַאֲכִלָם כִּי־שְׁבָזָן הַם:
43. אַל־תִּשְׁקַצְו אַת־גַּבְלָתָם בְּכָל־
הַשְּׁרֵץ הַשְּׁרֵץ וְלֹא תִטְפַּא בָּרָם
וְנִטְמַתָּם בָּם:

44 כי אני יהוה אלהים ותקנְאַת
והייתם קדושים כי קדוש אני ולא
תטפאו את נפשותיכם בכלל הארץ -
הרמש על הארץ: כי אני יהוה מה
הפעלה אתכם מארץ מגורים להוות
לכם לאלהים והייתם קדושים כי קדוש
אני: זאת תורת הבמה והעוף 46
כל נפש החיה הרמשת בנים
ולכל נפש הרשׂותך על הארץ:
להבריל בין הטמא ובין הטהור ובין חיה 47
הנאכלה ובין חיה אשר לא ראת אל:

44. Denn Ich bin der HERR, euer Gott: darum sollt ihr euch heiligen, daß ihr heilig seid, * denn Ich bin heilig. Und sollt nicht eure seelen verunreinigen an irgend einem kriechenden thier, das auf erden schleicht. * c. 19, 2. c. 20, 7. 1 Pet. 1, 16.

45. Denn Ich bin der HERR, der * euch aus Egyptenland geführet hat, daß ich euer Gott sei: darum sollt ihr heilig seyn, denn Ich bin heilig. * 2 Mof. 20, 2.

46. Das ist das gesetz von den thieren und vogeln, und allerley kriechenden thieren im wasser, und allerley thieren, die auf erden schleichen:

47. Dass ihr unterscheiden könnet, was unrein und rein ist; und welches thier man essen, und welches man nicht essen soll.

Das XII. Capitel.

I. Der Kindbeterinnen Unreinigkeit. II. und Opfer.

פ כ פ כו 27

וירבר יהוה אל משה לאמר: א
רבך אל - בני ישראל לאמר אשר 2
ב תורי גליה זכר וטמא שבעת
ימים כי מני נרת רותה טמא:
וביום השmini יפול בשר ערכתו: 3

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Rede mit den kindern Israel, und sprich; Wenn ein weib besamet wird, und gebiert ein knäblein, so soll sie * sieben tage unrein seyn, so lange sie ihre frucht heit leidet. * Luc. 2, 22.

3. Und am * achten tage soll man das fleisch seiner vorhaut beschneiden.

* 1 Mof. 17, 10. 11. 12.

4. Und sie soll daheim bleiben drey und dreissig tage im blut ihrer reinigung. Kein heiliges soll sie anrühren, und zum heiligtum soll sie nicht kommen, bis daß die tage ihrer reinigung aus sind.

5. Gebiert sie aber ein magdelein, so soll sie zwei wochen unrein seyn, so lange sie ihre frucht heit leidet: und soll sechs und sechzig tage daheim bleiben, in dem blut ihrer reinigung.

II. 6. Und wenn die tage ihrer reinigung aus sind, für den sohn oder für die tochter: soll sie ein jährig lamm bringen zum brandopfer, und eine junge taube oder tuteltaube zum * sündopfer dem priester, vor die thür der hütte des stifts. * c. 5, 7.

7. Der soll es opfern vor dem HERRN, und sie versöhnen: so wird sie rein von ihrem blutgang. Das ist das gesetz für die, so ein knäblein oder magdelein gebiert.

8. Vermag aber ihre hand nicht ein schaf: so nehme sie zwei * tuteltauben,

ושלשימים يوم ושלשת ימים תשבר ברכיה בכלל קדש לאחנן ואלהמיקdash ה' בלא מזק
לְאֵת הַבָּא עַד־מִלְאַת יְמֵי טֹהֻרָה:
וְאֶת־גְּבֻחָה תְּלַד וּטְמָאָה שְׁבָעִים ה
בְּנָרְתָה וּשְׁנִים יוֹם וּשְׁנִית יָמִים
תשבר על רמי טהרתה: ה' בלא מזק

ובגילאת ימי טהרתה לבן או לבת 6
תביא כבש ברשנות לעלה ובן יוגה
או רור לחטאת אל-פתח אהל-מווער
אל - הפקן:

והקריבו לפני יהוה וכפר עליה 7
טהרתה מטהר דמיה זאת תורת הילוד
לזכר או לנקבה: ואמ לא חמאתא 8
יריה זו שה ולחרד טרי רוח

או שני בנים נגנבה אחד לעליה ואחד לחתאת וכפר עליה הלהק וטהרה: פ *Luc.2.24. 3 Mof. 14. 22. c. 15. 14.

Das XIII. Capitel.

I. Wenn gründigen, II. alten, III. brüxigen, IV. gebrannten, V. Aussaf am haup, VI. und fleisch.

Und der HERR redete mit Mose und Aaron, und sprach:

2. Wenn einem menschen an der haut seines fleisches etwas auffähret, oder schäbicht oder eiterweiss wird, als wolte ein aussas werden an der haut seines fleisches; soll man ihn zum priester Aaron führen, oder zu seiner söhne einem unter den priestern. *5 Mos. 24. 8.

3. Und wenn der priester das mahl an der haut des fleisches siehet, daß die haare in weiß verwandelt sind, und das ansehen an dem ort tieffer ist, denn die andere haut seines fleisches: so ist es gewiß der aussas; darum soll ihn der priester besehen, und für unrein urtheilen. *c. 14. 37.

4. Wenn aber etwas eiterweiss ist an der haut seines fleisches, und doch das ansehen nicht tieffer, denn die andere haut des fleisches, und die haare nicht in weiß verwandelt sind: so soll der priester denselben verschliessen sieben tage,

5. Und am siebenten tage besehen. Ist es, daß das mahl bleibt, wie ers vor gesehen hat, und hat nicht weiter gefressen an der haut:

6. So soll ihn der priester abermal sieben tage verschliessen. Und wenn er ihn zum andernmal am siebenten tage besehen, und findet, daß das mahl verschwunden ist, und nicht weiter gefressen hat an der haut: so soll er ihn rein urtheilen, denn es ist grind; und er soll seine kleider* waschen, so ist er rein. *Ez. 1. 16. Ebr. 10. 22.

7. Wenn aber der grind weiter frisst in der haut, nachdem er vom priester besehen, und rein gesprochen ist, und wird nun zum andernmal vom priester besehen;

8. Wenn denn da der priester siehet, daß der grind* weiter gefressen hat in der haut: soll er ihn unrein urtheilen, denn es ist gewiß aussas. *2 Tim.2.17.

II. 9. Wenn ein mahl des aussases am menschen sehn wird, den soll man zum priester bringen.

א. וּזְבַּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
בְּלֹאמֶר: אֶתְּנָסֵט תִּתְּהִרְאֶה בְּעֹור־
בְּשָׂדֶה שָׁאתָ אֹז־סְפֻחָת אֹז בְּרֹתָה
וְיְהִי בְּעֹור־בְּשָׂרוֹ לְנֶגֶע צְרֻעָת
וְחוֹבָתָא אֶל־אַהֲרֹן הַכֹּהן אֹז אֶל־
אחר מִבְנֵיו הַלְּהָנִים:

בְּ וְרָאָה הַכֹּהן אֶרְצָה נֶגֶע בְּעֹור־דְּבָשָׁר
וְשָׁעֵר בְּנֶגֶע הַפֶּה לְבָנָן וְרָאָה הַנֶּגֶע
עַמְקָם מִעוֹר בְּשָׂרוֹ נֶגֶע צְרֻעָת הוּא
וְרָאָה הַכֹּהן וְטִפְא אֶתְּנוֹ:

גְּ וְאָס־בְּרֹתָה לְבָנָה הוּא בְּעֹור
בְּשָׂדֶה עַמְקָם אִין־מְרָאָה מִן־הָעוֹר
וְשָׁעֵנָה לֹא־רַפֵּה לְבָנָן וְהַסְגָּר
הַכֹּהן אֶת־הַנֶּגֶע שְׁבָעָת יְמִים:
הַ וְרָאָה הַכֹּהן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהַפֶּה הַנֶּגֶע
עַמְקָם בְּעִינָיו לֹא־פָשָׁה הַנֶּגֶע בְּעֹור
וְהַסְגָּר הַכֹּהן שְׁבָעָת יְמִים שְׁנִית:
וְרָאָה הַכֹּהן אֶתְּנוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁנִית
וְהַנֶּגֶע נִקְהָה הַנֶּגֶע וְלֹא־פָשָׁה הַנֶּגֶע
בְּעֹור וְטִבְרָו הַלְּהָן מִסְפְּחָת הוּא
וְכַבֵּס בְּגָדוֹ וְטִירָה:

זְ וְאָס־פָּשָׁה תְּפִשָּׁה הַפָּסְפָּחָת בְּעֹור
אַחֲרָיו הַרְאָתוֹ אֶל־הַכֹּהן לְטִהרָתוֹ
וְנִרְאָה שְׁנִית אֶל־הַכֹּהן:
וְרָאָה הַכֹּהן וְהַפָּרָה פָּשָׁתָה הַמִּסְפָּחָת
בְּעֹור וְטִבְרָו הַפָּהָן צְרֻעָת הוּא: פ
וְנֶגֶע צְרֻעָת כִּי תְּהִרְאֶה בְּאֶתְּנוֹ
וְחוֹבָתָא אֶל־הַפָּהָן:

וְאֵת הַפְּנִים וְהַנֶּגֶן שָׁארֹת - לְבָנָה ١.

בְּעוֹר וְרוֹאֵת הַפְּכָרָה שַׁעַר לְבָנָן אֲזָהָת ٢.

בָּשָׂר חַי בְּשָׂאָרָט ٣.

צְרֻבָּת נָשָׂנָת הַוָּא בָּעוֹר בְּשָׂר וְטַמְאָו ٤.

הַפְּנִים לֹא יִסְגְּרָנוּ כִּי טָמֵא הַוָּא:

וְאַם - פְּרוֹת תִּפְרֹחַ תְּצִרְעָת בָּעוֹר וְכַסְתָּה ٥.

תְּצִרְעָת אַת כָּל - עֹור הַגְּנָע מַרְאָשׁוֹן ٦.

וְעַד - רְגָלָיו לְכָל - מַרְאָה עַיִן הַפְּנִים:

וְאֵת הַפְּנִים וְהַנֶּגֶן כַּסְתָּה הַצְּרִעָת ٧.

אַת - כָּל - בְּשָׂר וְטַהַר אֶרֶץ - הַגְּנָע ٨.

כָּלְוָה הַפְּנִים לְבָנָן טָהָר הַוָּא:

וּבָיוֹם הַרְאָות בָּו בָּשָׂר חַי טָמֵא: ٩.

וְאֵת הַפְּנִים אֶרֶץ - הַבָּשָׂר חַי וְטַמְאָו טוֹן ١٠.

הַבָּשָׂר תְּחִי טָמֵא הַוָּא צְרִעָת הַוָּא:

אוֹ כִּי יָשָׁוב הַבָּשָׂר חַי וְנִגְהָפָה ١١.

לְבָנָן וּבָאָא אל - הַפְּנִים: ١٢.

וְכָאַרְוָה הַכְּלָנוֹ וְהַנֶּגֶן נִגְהָפָה הַגְּנָע לְבָנָן ١٣.

וְטַהַר הַכְּלָנוֹ אֶת - הַגְּנָע טָהָר הַוָּא: פ

וְבָשָׂר כִּיר יְהִי בָּו - בָּעָרוֹ שְׁחוֹן וְנוּרָפָא: ١٤.

וְרוֹיהַ בְּמִקּוֹם הַשְׁחוֹן שָׁאָת לְבָנָה אוֹ ١٥.

בְּחַרְתָּ לְבָנָה אַרְמָדָמָת וְנוּרָה אֶל - הַכְּלָנוֹ:

וְאֵת הַכְּלָנוֹ וְתָנָה מַרְאָה שְׁפָל מָנוֹ - כ

הָעוֹר וְשָׁעֵרָה הַפְּנִים לְבָנָן וְטַמְאָו הַכְּלָנוֹ:

גָּעָע - צְרִעָת הַוָּא בְּשְׁחוֹן פְּרָהָה: ١٦.

וְאַבָּא וְנוּרָה הַכְּלָנוֹ וְחַנְדָּה אַיְזָן - בָּהָר: ١٧.

שְׁעָר לְבָנָן וְשְׁפָלָה אִינְגָּה מָזְדָּה הָעוֹר וְרוֹיהַ

כָּרָה וְהַסְגָּרוֹן הַכְּלָנוֹ שְׁבָעַת יָמִים:

וְאַם - פְּשָׁה תִּפְשֹׁה בָּעוֹר וְטַמְאָו ١٨.

הַפְּנִים אַתָּה גָּעָע הַוָּא:

וְאַם - תִּתְחַתִּית הַעֲמָר הַבְּרֹהָת לֹא פְּשָׁה תִּהְפֹּה ١٩.

צְרָבָת הַשְׁחוֹן הַוָּא וְטַהַרְוּ הַכְּלָנוֹ: ס

10. Wenn derselbe ruhig und findet, daß es weiß aufgescheen ist an der Haut, und die Haare in weiß verwandelt, und rohe Fleisch im Geschwür ist:

11. So ist's gewiß ein alter aussatz in der Haut seines Fleisches. Darum soll ihn der Priester unrein urtheilen, und nicht verschließen: denn er ist schon unrein.

12. Wenn aber der aussatz blühet in der Haut, und bedeckt die ganze Haut, von dem Haupt an bis auf die Füße, alles, was dem Priester vor Augen seyn mag;

13. Wenn denn der Priester besiehet, und findet, daß der aussatz das ganze Fleisch bedecket hat: so soll er denselben rein urtheilen, dieweil es alles an ihm in weiß verwandelt ist; denn er ist rein.

14. Ist aber rohe Fleisch da, des Tages, wenn er besiehen wird: so ist er unrein.

15. Und wenn der Priester das rohe Fleisch besiehet, soll er ihn unrein urtheilen: denn er ist unrein, und es ist gewiß aussatz.

16. Verkehret sich aber das rohe Fleisch wieder, und verwandelt sich in weiß: so soll er zum Priester kommen.

17. Und wenn der Priester besiehet, und findet, daß das Mahl in weiß verwandelt: soll er ihn rein urtheilen, denn er ist rein.

III. 18. Wenn in jemandes Fleisch an der Haut eine Drüse wird, und wieder heilet;

19. Darnach an demselben Ort etwas weiß auffähret, oder röthlich eiterweiß wird: soll er vom Priester besiehen werden.

20. Wenn denn der Priester sieht, daß das ansehen tieffer ist, denn die andere Haut, und das Haar in weiß verwandelt: so soll er ihn unrein urtheilen; denn es ist gewiß ein aussatzmahl aus der Drüse worden.

21. Sieht aber der Priester und findet, daß die Haare nicht weiß sind, und ist nicht tieffer denn die andere Haut, und ist verschwunden: so soll er ihn sieben Tage verschließen.

22. Frisst es weiter in der Haut, so soll er ihn unrein urtheilen: denn es ist gewiß ein aussatzmahl.

23. Bleibt aber das eiterweiß also stehen, und frisst nicht weiter: so ist's die Narbe von der Drüse, und der Priester soll ihn rein urtheilen.

* v. 28.

IV. 24. Wenn sich iemand an der haut am feuer brennet, und das brandmahl röthlich oder weiß ist;

25. Und der priester ihn besiehet, und findet das haar in weiß verwandelt an dem brandmahl, und das ansehen tieffer denn die andere haut: so ist gewiß aussas aus dem brandmahl worden; darum soll ihn der priester unrein urtheilen, denn es ist ein aussazmahl.

26. Siehet aber der priester, und findet, daß die haare am brandmahl nicht in weiß verwandelt, und nicht tieffer ist denn die andere haut, und ist dazu verschwunden: so soll er ihn sieben tage verschließen.

27. Und am siebenten tage soll er ihn besiehen. Hats weiter gefressen an der haut, so soll er ihn unrein urtheilen: denn es ist aussas.

28. Istts aber gestanden an dem brandmahl, und nicht weiter gefressen an der haut, und ist dazu verschwunden: so istts ein geschwür des brandmahls; und der priester soll ihn rein urtheilen, denn es ist eine narbe des brandmahls. v. 23.

V. 29. Wenn ein mann oder weib auf dem haupt oder am bart schäbicht wird;

30. Und der priester das mahl besiehet, und findet, daß das ansehen tieffer ist denn die andere haut, und das haar daselbst guldin und dünnne: so soll er ihn unrein urtheilen; denn es ist aussäfiger grind des haupts oder des bartes.

31. Siehet aber der priester, daß der grind nicht tieffer anzusehen ist denn die haut, und das haar nicht salb ist: soll er denselben sieben tage verschließen.

32. Und wenn er ihn am siebenten tage besiehet; und findet, daß der grind nicht weiter gefressen hat, und kein guldin haar da ist, und das ansehen des grinds nicht tieffer ist denn die andere haut:

33. Soll er sich bescheren, doch daß er den grind nicht beschere; und soll ihn der priester abermal sieben tage verschließen.

34. Und wenn er ihn am siebenten tage besiehet, und findet, daß der grind nicht weiter gefressen hat in der haut, und das ansehen ist nicht tieffer denn die andere haut: so soll ihn der priester rein sprechen; und er soll seine kleider waschen, denn er ist rein.

24 אָוֶן בָּשָׂר כַּי־יְהִי בְּעֵדוֹ מִכּוֹת־אֲשָׁר וְיִתְהַגֵּת מִחְיַת הַמְכֹנָה בְּהַרְתָּה לְבָנָה כִּי אַרְכְּמָתָא אָוֶן לְבָנָה : וּרְאָה אַתְּתָּ רְכַח וְרְנֵה נְרָפָה שָׁעֵר לְבָנָן בְּבְרֹתָה מִרְאָה עַמְקָה מִן־הָעוֹר צְרֻעָת הַוָּא בְּמִכּוֹת פְּרָחָה וְטְפָא אַתְּהָ הַלְּפָנָן גַּעַגְעָה צְרֻעָת הָוָא :

25 אָוֶן בָּשָׂר כַּי־יְהִי בְּעֵדוֹ וְאָמָן יְרָאָה הַלְּפָנָן וְהַנְּעָה אָז־בְּבָרְתָה שָׁעֵר לְבָנָן וְשְׁפָלָה אַינְנָה מִן־הָעוֹר וְחוֹאָה בְּחָה וְהַסְגִּירָן הַלְּפָנָן שְׁבָעַת יְמִים : וּרְאָהוּ רְפָנָן בְּיָמִים

26 שְׁבָעַת יְמִים : וְאָמָן יְרָאָה הַלְּפָנָן וְהַנְּעָה אָז־בְּבָרְתָה שָׁעֵר לְבָנָן וְשְׁפָלָה אַינְנָה מִן־הָעוֹר וְחוֹאָה בְּחָה וְהַסְגִּירָן הַלְּפָנָן צְרֻעָת הָוָא :

27 שְׁבָעַת יְמִים : וְאָמָן יְרָאָה הַלְּפָנָן גַּעַגְעָה צְרֻעָת הָוָא :

28 וְאָמָן תְּחִתִּיהָ תְּעִמָּהָ הַבְּרֹתָה לְאָז־פְּשָׁתָה בְּעֹוָל וְחוֹאָה בְּחָה שְׁאָזָה הַמְכֹנָה הָוָא וְשְׁהָרָן הַלְּפָנָן צְרֻבָּת הַמְכֹנָה הָוָא :

29 וְאָשָׁה אָוֶן אֲשָׁה כַּי־יְהִי בְּעֵדוֹ גַּעַגְעָה בְּרָאָה הַלְּפָנָן אָת־הַלְּפָנָן וְהַנְּעָה וְהַנְּעָה מִרְאָה עַמְקָה מִן־הָעוֹר וְבּוֹשָׁעֵר צְהָב קָק וְטְפָא אַתְּהָ הַלְּפָנָן נְהָקָה הִיא צְרֻעָת הָרָאָשׁ אָוֶן הַלְּפָנָן הָוָא :

30 וְכִירָה יְרָאָה הַלְּפָנָן אָת־גַּעַגְעָה בְּרָאָה הַלְּפָנָן וְהַנְּעָה אָז־מִרְאָה עַמְקָה מִן־הָעוֹר וְשְׁעֵר שְׁתָר אַזְן בּוֹ וְהַסְגִּירָן הַלְּפָנָן אָת־גַּעַגְעָה הַנְּחַטָּק וְרְגַבָּה אָז־מִרְאָה עַמְקָה מִן־הָעוֹר וְשְׁעֵר צְהָב וְמִרְאָה הַנְּחַטָּק אַזְן עַמְקָה מִן־

31 וְרְגַבָּה לְאָז־פְּשָׁה הַנְּחַטָּק וְלְאָז־הַנְּחַטָּק שְׁבָעַת יְמִים :

32 וְלְאָהָה הַלְּפָנָן אָת־הַגַּעַגְעָה בְּיָמִים רְשָׁבִיעִי וְרְגַבָּה לְאָז־פְּשָׁה הַנְּחַטָּק וְלְאָז־הַנְּחַטָּק בְּעֹוָל צְהָב וְמִרְאָה הַנְּחַטָּק אַזְן עַמְקָה מִן־

33 וְרְבִיָּה רְעוֹרָה וְהַתְּגִלָּת וְהַנְּחַטָּק לְאָז־הַנְּחַטָּק גַּעַגְעָה וְהַסְגִּירָן הַלְּפָנָן אָת־הַנְּחַטָּק שְׁבָעַת יְמִים שְׁנִיתָה :

34 וְרְאָה הַלְּפָנָן אַת־הַנְּחַטָּק בְּיָמִים רְשָׁבִיעִי וְהַנְּעָה לְאָז־פְּשָׁה הַנְּחַטָּק בְּעֹוָל וְמִרְאָהוּ אַינְנוּ עַמְקָה מִן־הָעוֹר וְטְהָרָה אַתְּהָ הַלְּפָנָן וְכַבֵּס בְּגַרְיוֹ וְטְהָרָה :

ואם־פְשָׁתָה יִפְשֹׁת הַפְּתָק בְּגַעַר אֶחָד לְהַטְבָּרוֹן: וּרְאֵת הַפְּתָק וְהַפְּשָׁתָה 36
הַפְּתָק בְּגַעַר לֹא־יִכְרֹך הַפְּתָק לְשַׁעַר
הַצָּבָב טָמֵא הוּא:

ואם־בְּגַעַנְיוֹ עַמְּד הַפְּתָק מִשְׁעָר שְׂחוֹר 37
צַמְח־בּוֹ נִרְפָּא הַפְּתָק טָהוֹר הוּא וְטָהוֹר
הַכְּחֵן: ס וְאֵישׁ אֲוֹרָאָשָׁה כִּי־יִהִי
בְּגַעַר־בְּשָׁרָם בְּרָהָת בְּהַרְתָּ לְכָנָת:
וּרְאֵת הַפְּתָק וְהַנְּגָה בְּגַעַר־בְּשָׁרָם בְּרָהָת 39
טָהוֹר הוּא: ס וְאֵישׁ כִּי יִפְרַט מ
רָאֵשׁ קָרְבָּתָה הוּא טָהוֹר הוּא:

ואם מִפְאָת פְּנֵיו יִמְרַט רָאֵשׁ גַּבְּחָה 41
טָהוֹר הוּא: וּכִי־יִהִי בְּקָלָחָת אָז
בְּגַבְּחָת נָגַע לְבָנָן אַרְמָנוּס צְרֻעָת
פְּרָהָת הוּא בְּקָרְחָתוֹ אָז בְּגַבְּחָת:
וּרְאֵת אֶחָד הַכְּחֵן וְהַנְּגָה שָׁאת־הַנְּגָה 43
לְבָנָה אַרְמָנוּס בְּקָרְחָתוֹ אָז בְּגַבְּחָת
כְּמַרְאָה צְרֻעָת עֹור בְּשָׁר:

אִישׁ־צְרֻעָת הוּא טָמֵא הוּא טָמֵא 44
יִטְמַאְנוּ הַכְּחֵן בְּרָאֵשׁ נָגַע:
וְרָצְעוֹ אֲשֶׁר־בּוֹ הַנְּגָה בְּגַרְיָה יְרִיזָה
פְּרָמִים וּרְאֵשׁ יְרִיזָה פְּרוֹעָה וְעַלְ –
שָׁפֵם יְעַתָּה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא:

כָּל־יְמִי אֲשֶׁר הַנְּגָה בּוֹ יִטְמַא טָמֵא 46
הַזָּא בְּרָר יִשְׁבַּט מִתְיַצֵּן לְמַחְנָה מַוְשָׁבוֹ: ס
וְרָבְגָר כִּי־יִהִי בּוֹ נָגַע צְרֻעָת 47
בְּבָנָר אָמָר אָז בְּבָנָר פְּשָׁתִים:
אוֹ בְּשָׁתִים אָז בְּעָרָב לְפָשָׁתִים וְלְצָמָר 48
אוֹ בְּעָרָב אָז בְּכָל־מְלָאָכָת עֹור:

וְהַתְּהָרָה הַנְּגָה יְרִקָּק אָז אַרְמָנוּס 49
בְּבָנָר אוֹ בְּגַעַר אוֹ בְּשָׁתִים
אוֹ בְּעָרָב אוֹ בְּכָל – כָּל – עֹור

35. Grisst aber der grind weiter ar der haut, nachdem er rein gesprochen ist;

36. Und der priester befiehet, und findet, daß der grind also weiter gescreffen hat an der haut: so soll er nicht mehr darnach fragen, ob die haare gülben sind; denn er ist unrein.

37. Ist aber vor augen der grind still gestanden, und falsch haart daselbst aufgagen: so ist der grind heil, und er rein; darum soll ihn der priester rein sprechen.

38. Wenn einem man oder weib au der haut ihres fleisches etwas eiterweiss ist;

39. Und der priester siehet daselbst, daß das eiterweiss schwindet: das ist ein weisser grind, in der haut aufgegangen, und er ist rein.

40. Wenn einem man die haupthaar ausfallen, daß er kahl wird, der ist rein.

41. Fallen sie ihm vortnen am haupt aus, und wird eine glaže, so ist er rein.

42. Wird aber an der glaže, oder da er kahl ist, ein weiss oder röthlich mahl: so ist ihm aussag an der glaže oder am kahlkopf aufgangen.

43. Darum soll ihn der priester befiehen. Und wenn er findet, daß ein weiss oder röthlich mahl aufgelauffen an seiner glaže oder kahlkopf, daß es siehet, wie sonst der aussag an der haut:

44. So ist er aussäsig und unrein; und der priester soll ihn unrein sprechen solches mahls halben auf seinem haupt.

45. Wer nun aussäsig ist: des kleider sollen zerrissen seyn, und das haupt bleß, und die lippen verhüllt, und soll allerding unrein genennet werden.

46. Und so lange das mahl an ihm ist: soll er unrein seyn, allein wohnen, und seine wohnung soll außer dem lager seyn.

VI. 47. Wenn an einem kleide eines aussäges mahl seyn wird, es sey wollen oder leinen;

48. Am werft oder am eintracht, es sey leinen oder wollen, oder an einem fell, oder an allem, das aus sellen gemacht wird;

49. Und wenn das mahl gleich oder röthlich ist am kleide, oder am fell, oder am werft, oder am eintracht, oder an elnigerley ding, das von sellen gemacht ist:

ist: das ist gewiß ein mahl des auffahres,
darum solls der priester befieben.

50. Und wenn er das mahl siehet, soll
ers einschliessen sieben tage.

51. Und wenn er am sebententage siehet, das das mahl hat weiter gefressen am kleide, am werft oder am eintracht, am fell, oder an allem, das man aus fellen macht: so ist's ein fressend mahl des ausfages, und ist unrein.

52. Und soll das kleid verbrennen, oder den werft, oder den eintracht, es sey wol- len oder leinen, oder allerley fellwerk, darin solch mahl ist: denn es ist ein mahl des aussatzes; und sollst mit feuer verbrennen.

53. Wird aber der priester sehen, daß das mahl nicht weiter gefressen hat am kleide, oder am werst, oder am eintracht, oder an allerlen fellwerk:

54. So soll er gebieten, daß mans wasche, darin das mahl ist; und solls einschliessen andere sieben tage.

55. Und wenn der priester sehen wird,
nachdem das mahl gewaschen ist, daß das
mahl nicht verwandelt ist vor seinen au-
gen, und auch nicht weiter gefressen hat:
so ist's unrein, und solsts mit feuer ver-
brennen: denn es ist tiefeingesessen, und
hats beschabt gemacht.

56. Wenn aber der priester sicher, daß das mahl verschwunden ist nach seinem waschen: so soll ers abreissen vom kleide, vom fell, vom werft, oder vom eintracht.

57. Wirds aber noch gesehen am kleide, am werst, am eintracht, oder allerley fellwerk: so iss ein fleck; und sollsts mit feuer verbrennen, darin solch mahl ist.

58. Das kleid aber, oder werft, oder eintracht, oder allerley fellwerk, das gemaschen ist, und das mahl von ihm gelassen hat, soll man zum andern mal waschen: so ihs rein.

59. Das ist das gesetz über die mahl
des aussches an kleidern, sie seyn wöllten
oder leinen, am wert, und am eintrach,
und an allerley fettwerk, rein oder unrein
zu sprechen.

נגע צלעת הָא ו/or ראה את-הפְּנִים:
ו/or ראה תְּמַח אֶת-הַגָּעָה ו/or סיגר
את-הַגָּעָה שבעת ימים:

ו ראה את - הנגע ביום השביעי כה
פשה הנגע בברג אוד-ברשתי או-בערל
או בעור כל אשר יעשה העור
למלאכה צרעת ממארת הנגע טמא
5 הוא : ושרף את הברג או אחד
השתעי או אתח-הערלב בצמר או בפשטים
או את-כל-כל העור אשר יהיה בו
הגע כי-צਰעת ממארת הוא באש
5 תשרף : ואם יראה רכתן והפת
לא פשה הנגע בברג או בשתי או

בְּעֵרֶב אֹז בְּכָלַד כָּלַד עֹרוֹר :
וְצִוָּה רְלָהָן וְלַבְּסָו אַת אֲשֶׁר־בָּו הַגְּנָע
וְרַשְׂגִּירָו שְׁבָעָת־יְמִים שְׁנִיאָה :
נָה וּרְאָה הַכֹּהֵן אַחֲרֵינוּ רַכְבֵּס אַת־הַגְּנָע
וְהַנָּה לְאַדְבָּרָה הַגְּנָע אַת־עַינָנוּ וְהַגְּנָע
לֹא־פְּשָׁה טָמֵא הוּא בָּאַש תְּשַׁרְבֵּנוּ
פְּחַמְתָּה מָא בְּמַרְמָתוֹ אָז גַּנְבָּחוּ :

6) ואם ראה הכהן ורנה כהה הנגע אחריו
הכיבס אותו וכברע אותו מן הרבער או מן
השוכר או מלהייט או מו-הארבען

57 וְאַסְמָדֶת רָאָה עֹז בְּנֵגֶר אֹו - בְּשִׁתִּי אֹז
בְּעֵרֶב אֹו בְּכָל-כְּלִי - עֹז פְּרָחָת חֹוָא
בְּאַשְׁפָרְתִּין אָה אַשְׁר-פּוֹ הַפְּגָע

58 והבעיר אורה-שורי או-הערב או-כל-כל-כל-
59 היעיר אשר תנקבס וסר ממנה הגנוּ וככבר
שנית וטהר: זאת חורמת נגע-צערת
בגד הצמר או הפשתיים או השתי או
הערב או כל-כל-על-עור לטהר או לטפאו:

Das XIV. Capitel.

I. Außan gereinigt durch waschen, II. scheren, III. opfern, IV. besprengen; V. alich des armen, VI. und der häuser

Und der HERR redete mit Mose,
und sprach:

28

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לֵאמֹר:

G g 3

2,388

יא. תְּהִירָה הַוְרָת הַפְּנֵרָע בְּזָם
 טְהָרָתו וְהַבָּא אֶל - הַפְּחָח :
 ז. וַיָּצֹא הַכֹּהן אֶל - מִזְבֵּח לְמִשְׁחָנָה וּרְאָה:
 ח. הַכֹּהן וְהַנָּה נְפָא נְגַע - הַצְּרָעָת מִן -
 הַצְּרוּע : וְעַזָּה הַפְּחָח וְלַקְח לְמַטְהָר
 ט. שְׂמִינִי צְפִרִים חַיִת שְׂהָרוֹת וְעַזָּה
 אֲרוֹן וְשְׁנִי חַולְעָתָר וְאַזְב :
 ו. וְצָהָר הַכֹּהן וְשְׁחַט אֶת - הַצְּפָר הַאֲחָת ה
 אֶל - כְּלֵי - חַרְש עַל - מִים חַיִם :
 י. אֶת הַצְּפָר הַחַי הַקְח אֶתְהָ וְאֶת עַזָּה הַאֲחָת
 וְאֶת שְׁנִי הַתּוֹלָעָת וְאֶת הַאֲבוֹב וְטַבֵּל אֲוֹתָם
 וְאֶת הַצְּפָר הַחַי הַבָּרָם הַצְּפָר הַשְׁחָתָה
 עַל הַמִּים הַחַיִם : וְהַזָּה עַל הַמַּטְהָר
 ז. מִזְרָצָעָת שְׁבַע פָּעָם וְטַהּוֹן וְשְׁלַח
 אַזְב - רְצָפָר הַחַי עַל - פְּנֵי הַשְּׁרָה :
 ח. וְכַבֵּס רַמְטָה אֶת - בְּגָרְיוֹ וְגַלְח אֶת -
 כָּל - שְׂעוֹר וְרַחַץ בְּמִים וְטַהּוֹר וְאַחֲר בְּבוֹא
 אֶל - הַמִּשְׁחָנָה וְיַשְׁבֵּם מִזְבֵּח לְאַהֲרֹן שְׁבֻעָת
 יְמִים : וְתִהְיָה בְּזָם הַשְׁבִּיעָה גַּלְח
 י. אֶת - כָּל - שְׂעוֹר אֶת - רַאשׁוֹ וְאֶת - וְקָנוֹ
 וְאֶת גַּבְתָּעֵינוֹ וְאֶת - כָּל - שְׂעוֹר גַּלְח
 וְכַבֵּס אֶת - בְּגָרְיוֹ וְרַחַץ אֶת - בְּשָׂרָיו בְּמִים
 וְטַהּוֹר : וּבְנֵום הַשְׁמִינִי יַחַח שְׁנִי -
 כְּבָשִׂים תְּמִימִים וְכְבָשָׂה אֶחָת בְּרַת -
 שְׁנִיתָה תְּמִימָה וְשְׁלֵשָׁה עַשְׂרָנִים סְלָת
 מִנְחָה בְּלִילָה בְּשָׂמְן וְלֹג אַחֲר שְׁמִין :
 וְהַעֲמִיד הַכֹּהן רַמְטָה אֶת הַאֲיש הַמַּפְתָּח ۱
 וְאֶתְמַס לְפָנֵי יְהוָה פָתָח אֶחָל מַזְעָר :
 וְלַקְח הַכֹּהן אֶת - הַכְּבָש הַאֲחָר וְהַקְּרִיב ۲
 אָתוֹ לְאַשְׁם וְאֶת - לֹג הַשְׁמִין וְהַנִּגְרָה
 אָתוֹמָשָׁנָה לְפָנֵי יְהוָה :
 וְשְׁחַט אֶת - הַכְּבָש בָּמְקוֹם אֲשֶׁר יְשַׁחַט ۳
 אַזְב - הַחַטָּאת וְאֶת - הַעֲלָה בָמְקוֹם
 הַקְּרִיב כִּי קְחַטָּאת הַאַשְׁם הוּא לְכָתָה

קְרִיש בְּגָרְשִׁים רְאָה :

2. Das ist das gesetz über den aussägen, wenn er soll gereinigt werden. Er soll * zum priester kommen: * Matth. 8, 4.
 Marc. 1, 44. Luc. 5, 14. c. 17, 14.

3. Und der priester soll aus dem lager gehen, und besehen, wie das mahl des aussäges am aussägen heil worden ist.

4. Und soll gebieten dem, der zu reinigen ist, daß er zweien lebendige vogel nehme, die da rein sind, und cedernholz, und rosinfarbene wolle, und * hsop. * Pl. 51, 9.

5. Und soll gebieten den einen vogel zu schlachten in einem erdenen gefäß, am fliessenden wasser.

6. Und soll den lebendigen vogel nehmen mit dem cedernholz, rosinfarbener wolle, und hsop, und in des geschlachteten vogels blut tuncken am fliessenden wasser:

7. Und * besprengen den, der vom aussägen zu reinigen ist, siebenmal; und reinige ihn also, und lasse den lebendigen vogel ins freie feld fliegen. * c. 4, 6. 17. c. 8, 11.

8. Der gereinigte aber soll seine kleider waschen, und * alle seine haar abscheren, und sich mit wasser baden: so ist er rein. Darnach gehe er ins lager: doch † soll er außer seiner hütte sieben tage bleiben.

* 4 Mos. 8, 7. † 4 Mos. 12, 14.

II. 9. Und am siebenten tag soll er alle seine haar abscheren, auf dem haupt, am bart, an den augenbrauen, daß alle haar abgeschoren seyn: und soll seine kleider waschen, und sein fleisch im wasser baden; so ist er rein.

III. 10. Und am achten tag soll er zwey lämmer nehmen ohne wandel, und ein jährig schaf ohne wandel, und drey * zehenten semmelmehl zum speisopfer mit öhl gemengt, und ein log öhls. * 4 Mos. 15, 4.

11. Da soll der priester denselben gereinigen, und diese dingre stellen vor den ḥErrn, vor der thür der hütte des stifts.

12. Und soll das eine lamm nehmen, und zum schuldopfer opfern mit dem log öhl; und soll solches vor dem ḥERRN weiben:

13. Und darnach das lamm schlachten, da man das sindopfer und brandopfer schlachtet, nemlich an heiliger stätte; denn wie das sindopfer, also ist auch das schuldopfer des priesters; denn es ist das allerheiligste.

IV. 14. Und

IV. 14. Und der priester soll des bluts nehmen vom schuldopfer, und dem gereinigten * auf den knöpfe des rechten ohrs thun, und auf den daumen seiner rechten hand, und auf den grossen zehe seines rechten fusses. * c. 8, 23.

15. Darnach soll er des öhls aus dem log nehmen, und in seine (des priesters) linke hand gießen:

16. Und mit seinem rechten finger in das öhl tunken, das in seiner linken hand ist, und * sprengen mit seinem finger das öhl siebenmal vor dem HERRN. * c. 4, 6.

17. Das übrige öhl aber in seiner hand soll er dem gereinigten auf den * knöpfe des rechten ohrs thun, und auf den rechten daumen, und auf den grossen zehe seines rechten fusses, oben auf das blut des schuldopfers. * c. 8, 23.

18. Das übrige öhl aber in seiner hand soll er auf des gereinigten haupt thun, und ihn versöhnen vor dem HERRN.

19. Und soll das sündopfer machen, und den gereinigten versöhnen seiner unreinigkeit halben; Und soll darnach das brandopfer schlachten:

20. Und soll es auf dem altar opfern, samt dem speisopfer, und ihn versöhnen; so ist er rein.

V. 21. Ist er aber arm, und mit seiner hand nicht so viel erwirbet: so nehme er ein lamm zum schuldopfer zu weben, ihn zu versöhnen; und einen zehenten semmelmehl mit öhl gemengt zum speisopfer, und ein log öhl;

22. Und * zweo turteltauben, oder zweo junge tauben, die er mit seiner hand erwerben kann, daß eine sey ein sündopfer, die andere ein brandopfer; * c. 12, 8. c. 15, 14.

23. Und bringe sie am achten tage seiner reinigung zum priester, vor der thür der hütte des sifits, vor dem HERRN.

24. Da soll der priester das lamm zum schuldopfer nehmen, und das log öhl, und solls alles weben vor dem HERRN:

25. Und das lamm des schuldopfers schlachten, und des bluts nehmen von demselben schuldopfer, und dem gereinigten thun auf den knöpfe seines rechten ohrs, und auf den daumen seiner rechten hand, und auf den grossen zehe seines rechten fusses:

וְלֹקַח הַכֹּהן מִנְםָתָה אֲשֶׁר נָתַן הַמְּבָרֵךְ וְנָתַן הַכֹּהן עַל-חַנִּיקָה אֲזַן הַמְּפָתָח הַיְמָנִית עַל-בְּחֻן בְּחֻן דָּרוֹן הַיְמָנִית וְעַל-בְּחֻן גָּדוֹלָה הַיְמָנִית:

טו וְלֹקַח הַכֹּהן מִלְגָד הַשְּׁמִינִי וַיְצַק עַל-

כְּפָר הַכֹּהן הַשְּׁמָאֵלִית: וְטַבֵּל הַכֹּהן אֶת-אַצְבָּעָן הַיְמָנִית מִן-

הַשְּׁמִינִי אֲשֶׁר עַל-כֶּפוֹן הַשְּׁמָאֵלִית וְרוֹתָה מִזְרָחָם בְּאַצְבָּעָן שְׁכָב פָּעָם לִפְנֵי

וְתָהָה: וְמִתְהָרֵךְ הַשְּׁמִינִי אֲשֶׁר עַל-כֶּפוֹן יְהוָה: וְמִתְהָרֵךְ הַיְמָנִית וְעַל-בְּחֻן דָּרוֹן הַיְמָנִית וְעַל-

בְּחֻן גָּדוֹלָה הַיְמָנִית עַל-בְּסָם הַאֲשֶׁר:

טו וְהַפְּתָר בְּשִׂמְחָה אֲשֶׁר עַל-כְּפָר הַכֹּהן יְהוָה עַל-רָאשָׁה הַמְּפָתָח וְכַפֵּר עַל-הַמְּפָתָח מִטְמָאתָן

וְאַחֲרֵי יְשַׁחַת אַחֲרֵי הַעַלְלָה: כְּ וְהַעֲלָה הַכֹּהן אֶת-הַעַלְלָה וְאֶת-הַמְּנִחה

הַפּוּבָחָה וְכַפֵּר עַלְיוֹן הַכֹּהן וְטוֹרָה: ס

טו וְאַס-בְּרֵל הַיָּא וְאַיִן בְּרוֹן מִשְׁגַּת וְלֹקַח בְּבֵשׂ אַחֲרֵי אַשְׁם לְחַטָּאת רְכָפֵר עַלְיוֹן וְעַשְׂרוֹן סָלָרָה אַחֲרֵי בְּלוּל בְּשִׂמְחָה לְמִנְחָה וְלַג שְׁבוּן:

טו וְשִׁתְיָה תְּרוּם אֲזַן שְׁנִי בְּנֵי וּזְנוּבָה אֲשֶׁר תִּשְׁגַּג יְהוָה וְרוֹתָה אַחֲרֵי חַטָּאת וְרָאַחֲרֵי עַלְלָה

טו וְהַבְּיא אֶתְם בְּיֹם הַשְׁמִינִי לְתַחְרֹתוֹ אֶל-הַכֹּהן אֶל-פְּתָח אֶהָל מוֹעֵד לִפְנֵי

טו יְהוָה: וְלֹקַח הַכֹּהן אַחֲרֵי כְּבֵש הַאֲשֶׁר וְאַחֲרֵי הַשְּׁמִינִי וְלֹקַח הַנְּזִיף אֲשֶׁר

הַפְּתָר הַיְמָנִית וְעַל-בְּחֻן דָּרוֹן הַיְמָנִית וְעַל-בְּחֻן גָּדוֹלָה הַיְמָנִית:

טו כְּה וְשִׁתְיָה אֲזַן בְּבֵש הַאֲשֶׁר וְנָתַן הַכֹּהן מִנְמָתָה אֲשֶׁר וְנָתַן הַכֹּהן לִפְנֵי וְהַפְּתָר הַיְמָנִית וְעַל-בְּחֻן דָּרוֹן הַיְמָנִית וְעַל-בְּחֻן גָּדוֹלָה הַיְמָנִית:

טו וְעַל-בְּחֻן גָּדוֹלָה הַיְמָנִית: 26. und

וְמִן־הַשְׁמֹן יָצַק בְּפֶתַח עַל־כַּי רְבָנָה ²⁶
הַשְׂמָאֵלִית: וְרוּחַ הַפְּתַח בְּאַצְבָּעָה ²⁷
הַיְמָנִית: מִן־הַשְׁמָן אֲשֶׁר עַל־כַּפֹּו
הַשְׂמָאֵלִית שְׁבַע פָּעֻמִים לְפָנֵי וְהַזָּה: וְנִתְןֵן הַפְּתַח מִן־הַשְׁמָן אֲשֶׁר עַל־כַּפֹּו ²⁸
עַל־תְּנָהָא אָוֹן הַמְּפָתָח הַיְמָנִית וְעַל־
בְּחַן יָרֹן הַיְמָנִית וְעַל־בְּחַן רְגָל
הַיְמָנִית עַל־מִקְומֵם וְסֵם הַאֲשָׁם: וְנִנְוֹתֵר מִן־הַשְׁמָן אֲשֶׁר עַל־כַּי הַפְּתַח ²⁹
יְחִין עַל־רְאֵש הַמְּפָתָח לְכַפֵּר עַלְיוֹ לְפָנֵי
יְהוָה: וְעַמְשָׂא אֶת־הַאֲחֶר מִן־הַתְּרִיטִים לְ
אוֹ מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה מִאֲשֶׁר תַּשְׁׁגַּדְךָ: אֶת־אֲשֶׁר־תַּשְׁׁגַּד יְהֹוָה אֶת־הַאֲחֶר חַטָּאת ³⁰
וְאֶת־הַאֲחֶר עַל־הַמְּבָנָה וְכַךְ
הַפְּתַח עַל־הַמְּפָתָח לְפָנֵי יְהֹוָה: אֶת־חֹרֶת אֲשֶׁר־בָּו נְגַע צְרָעָת אֲשֶׁר ³¹
לְאַתְשִׁיג יָרֹן בְּתְרָתוֹ: פ
וְרַבֵּר יְהֹוָה אֶל־מִשְׁתָּה וְאֶל־אַהֲרֹן ³²
לְאָכֹר: כִּי תְּכָא אֶל־ארֶץ כְּנָעָן ³³
אֲשֶׁר אָנָי נִתְן לְכָם לְאַחֲרָה וּנְתַחְתָּה
נְגַע צְרָעָת בְּבִירֹת אָרֶץ אֲחוֹתֵיכֶם: וּכְאָשֶׁר־לְךָ הַבִּית וְהַגִּיד לְפָנָן לְאָמֵר לְהָ
כְּנַגְעַנְתָּה לְיִ בְּבִירֹת: בְּנִזְנָה הַפְּתַח וּפְנֵי אֶרְצָה־הַבִּית בְּטָרָם ³⁵
יָבָא הַפְּתַח לְרָאֹות אֶת־חַנְגָּע לְאָ
יְטָמָא כָּל־אֲשֶׁר בְּבִית וְאֶחָד כָּן
יָבָא הַפְּתַח לְרָאֹות אֶרְצ־בִּירֹת: וְרָאָה אֶת־חַנְגָּע וְחַפֵּת חַנְגָּע בְּכָרֹות ³⁶
הַבִּית שְׁלֹמְרוֹת יְרָקָנָת אָוֹ אַרְמָרָמוֹת
וּמְרָאֵיהָן שְׁפֵל מִן־הַקּוֹר: וַיָּצֹא הַפְּתַח מִן־הַבִּית אֶל־פָּתַח הַבִּית ³⁷
וְהַסְגִּיר אֶת־הַבִּית שְׁבַע יְמִים: וְשַׁבַּב הַפְּתַח בַּיּוֹם הַשְׁבִיעִי וְרָאָה וְהַנְּהָה ³⁸
פְּשָׁתָה נְגַע בְּכָרֹות הַבִּירֹת:

26. Und des öhls in seine (des priesters) lincke hand gießen,

27. Und mit seinem rechten finger das öhl, das in seiner linken hand ist, siebenmal sprengen vor dem HERRN.

28. Des übrigen aber in seiner hand soll er dem gereinigten auf den knöpfl selnes rechten ohrs, und auf den daumen seiner rechten hand, und auf den grossen zehe seines rechten fusses thun, oben auf das blut des schuldopfers.

29. Das übrige öhl aber in seiner hand soll er dem gereinigten auf das haupt thun, ihn zu versöhnen vor dem HERRN:

30. Und darnach aus der einen tuttel-tauben oder jungen tauben, wie seine hand hat mögen erwerben,

31. Ein sündopfer, aus der andern ein brandopfer machen, samt dem speisopfer. Und soll der priester den gereinigten also versöhnen vor dem HERRN.

32. Das sey das gesetz für den aussägigen: der mit seiner hand nicht erwerben kann, was zu seiner reinigung gehöret.

VI. 33. Und der HERR redete mit Mose und Aeron, und sprach:

34. Wenn ihr ins land Canaan kommt, das Ich euch zur besitzung gebe; und werde irgend in einem hause eurer besitzung ein aussägmahl geben:

35. So soll der kommen, des das haus ist, dem priester * ansagen, und sprechen; es siehet mich an, als sey ein aussägmahl an meinem hause. * c. 13, 2.

36. Da soll der priester heissen, daß sie das haus ausräumen, ehe denn der priester hinein gehet das mahl zu besiehen, auf daß nicht unrein werde alles, was im hause ist: darnach soll der priester hinein gehen, das haus zu besiehen.

37. Wenn er nun das mahl besiehet, und findet, daß an der wand des hauses gele oder röthliche grüblein sind, und ihr ansehen tieffer denn sonst die wand ist:

38. So soll er zum hause zur thür herausgehen, und das haus sieben tage verschließen.

39. Und wenn er am siebenten tage wieder kommt, und siehet, daß das mahl weiter gefressen hat an des hauses wand:

40. So

40. So soll er die steine h̄issen ausbrechen, darin das mahl ist, und hinaus vor die stadt an einen unreinen ort werfen.

41. Und das haus soll man inwendig ringsrum schaben, und soll den abgeschaßenen leimen hinaus vor die stadt an einen unreinen ort schütten:

42. Und andere steine nehmen, und an jener statt thun; und andern leimen nehmen, und das haus beworfen.

43. Wenn denn das mahl wieder kommt, und ausbricht am hause, nachdem man die steine ausgerissen, und das haus anders beworfen hat:

44. So soll der priester hinein gehen. Und wenn er sieht, daß das mahl weiter gefressen hat am hause: so iſts gewiß ein fressender aussß am hause, und ist unrein.

45. Darum soll man das haus abbrennen, steine und holz, und allen leimen am hause: und solls hinaus führen vor die stadt, an einen unreinen ort.

46. Und wer in das haus geht, so lange es verschlossen ist: *der ist unrein bis an den abend. *c. ii, 24. seqq. c. 15, 5. seqq. c. 17, 15.

47. Und wer drinnen liegt, oder drinnen iſſet: der soll seine kleider waschen.

48. Wo aber der priester, wenn er hinein geht, sieht, daß dis mahl nicht weiter am hause gefressen hat, nachdem das haus beworfen ist: so soll ers rein sprechen; denn das mahl ist heil worden.

49. Und soll zum sündopfer für das haus nehmen zween vogel, cedernholz, und roſinfarben wolle, und yſop:

50. Und den einen vogel schlachten in einem erden gefäß, an einem fließenden wasser.

51. Und soll nehmen das cedern holz, die roſinfarbene wolle, den yſop, und den lebendigen vogel, und in des geschlachteten vogels blut tuncken, an dem fließenden wasser, und das haus siebenmal besprengen.

52. Und soll also das haus * entſündigen mit dem blut des vogels, und mit fließendem wasser, mit dem lebendigen vogel, mit dem cedernholz, mit yſopen, und mit roſinfarbener wolle. *Pſ. 51, 9.

53. Und soll den lebendigen vogel lassen hinaus vor die stadt ins freye feld fliegen, und das haus versöhnen: so iſts rein.

מ תְּצַדֵּק הַבָּחֶן וְתִלְעַז אֶת־הַאֲבָנִים אֲשֶׁר בְּחַנְגָּע וְהַשְׁלִיטו אֲחַת־אֶל־מִחוֹץ

41 לְעֵיר אֶל־מִקְומָ טְמֵא: וְאֶת־הַבַּיִת יִקְשַׁע מִבֵּית סְבִיב וְשִׁפְנֵו אֶת־הַעֲפָר אֲשֶׁר הַקְצֵא אֶל־מִחוֹץ לְעֵיר אֶל־מִקְומָ

42 טְמֵא: וְלִקְחֵו אֲבָנִים אַחֲרוֹת וְהַכְּיוֹן אֶל־תְּחִרֵז הַאֲבָנִים וְעַפְר אַחֲר יִקְחֵ

43 וְטַח אֶת־הַבַּיִת: וְאַם יִשְׁכַּב הַנְּגָע וּפְרֵחַ בְּבַיִת אַחֲר חַלֵּץ אֶת־הַאֲבָנִים וְאֶת־הַכְּבִישׁוֹת אֶת־הַבַּיִת וְאֶת־הַטּוֹת:

44 וּבָא הַלְּחֵן וּרְאֵת וּרְנֵה פְּשָׂוח הַנְּגָע בְּבַיִת צְרֻעָה מִמְּאֹרֶת רֹא בְּבַיִת טְמֵא מֵהוּא: וּנְתַזֵּע אֶת־הַבַּיִת אֶת־אֲבָנוֹת וְאֶת־עֵצֵיו וְאֶת־בָּל־עַפְר הַבַּיִת וְהַזְּבִיא אֶל־מִחוֹץ לְעֵיר אֶל־מִקְומָ טְמֵא:

45 וּבָא יִטְמֵא עַד־הַבִּירָצָן כֹּל יְמֵי הַסְּגִיר וְהַשְׁכֵב בְּבִירָצָן יַכְבֵּס אֶת־בָּגְרִיו וְהַאֲכֵל בְּבַיִת יַכְבֵּס אֶת־בָּגְרִיו:

46 וְאַם יִבָּא יְבָא הַלְּחֵן וּרְאֵת וּרְנֵה לְאַפְשָׁה הַנְּגָע בְּבַיִת אַחֲר הַטָּמֵה אֶת־הַבַּיִת וְטַרֵּח הַבַּיִת אֶת־הַבַּיִת כִּי נַרְפָּא

47 וְהַשְׁכֵב בְּבִירָצָן יַכְבֵּס אֶת־בָּגְרִיו וְהַאֲכֵל בְּבַיִת יַכְבֵּס אֶת־בָּגְרִיו:

48 וְאַם יִבָּא יְבָא הַלְּחֵן וּרְאֵת וּרְנֵה לְאַפְשָׁה הַנְּגָע בְּבַיִת אַחֲר הַטָּמֵה אֶת־הַבַּיִת וְטַרֵּח הַבַּיִת אֶת־הַבַּיִת כִּי נַרְפָּא

49 אַפְרִים וְעֵזֶר אַרְוֹ וְשֵׁנִי תּוֹלְעָת וְאוֹב כַּנְּחַט אֶת־הַצְּפֵר בְּאַחַת אֶל־כָּל־חַרְשׁ עַל־מִים חִים:

50 וְלִקְח אֶת־עִירָה אַרְנו וְאֶת־הַאֲבָב וְאֶת־שֵׁנִי תּוֹלְעָת וְאֶת־הַצְּפֵר הַרְחִיה וְטוּבָל אַתָּם בְּרָם הַצְּפֵר הַשְׁחוּט וּבְפִים הַחִים וְוּרְוָה אֶל־הַבַּיִת שְׁבַע פָּעִים: וְחַטָּא

51 אֶת־הַבַּיִת בְּרָם הַצְּפֵר וּבְפִים הַחִים וּבְצֵפֵר הַרְחִיה וּבְעֵזֶר אַרְנו וּבְאוֹב וּבְשֵׁנִי תּוֹלְעָת: וְשִׁלַּח אֶת־הַצְּפֵר הַחִיה

52 אֶל־מִחוֹץ לְעֵיר אֶל־פָּנֵי הַשְׁרָה וּכְפֵר עַל־הַבַּיִת וְטַהֵר: 54 Das

אֵת תּוֹרַת לְבָלֶגֶן עֲצִמָּת וְלִנְקָה: 54

לְצִדְעָת הַגָּר וְלִבְית: נָה

וְלִשְׁאָת וְלִפְנִית וְלִבְהָרָת: 56

לְהֹרָת בְּזָם טָמֵא וְבְזָם טָהָר: 57

וְאֶת תּוֹרַת הַצְּמָתָה: פ

Das XV. Capitel.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה וְאֶל־אַ

הָרָן לֹאמֶר: דְּבָרָךְ אֱלֹהִים בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל וְאֶמְرָתָם אֱלֹהִים אֲישׁ כַּ

יְהִי בָּכְנָה מִבְשָׂרוֹ זָבוֹן טָמֵא הִיא:

וְזֹאת תּוֹרַת טָמָאת בְּזָבוֹן רְבָשָׂוֹת: 3

זָבוֹן אוֹ הַחֲתִים בְּשָׂרָם מִזְבְּחָה טָמָאת

הִיא: כָּל־הַפּוֹשֶׁב אֲשֶׁר יַשְׁכֵב עַלְיוֹ 4

הַזְבֵּן טָמֵא וְכָל־חַנְלִי אֲשֶׁר־יַשְׁכֵב עַלְיוֹ

וְיִטְמָא: וְאֲישׁ אֲשֶׁר יַגְּלֵן בְּמַשְׁכָּבָה

וְכַפֵּס בְּגָרְיוֹ וְרָחֵץ בְּמַיִם וְטָמֵא עַד־

הַעֲרָבָה: וְהַשֵּׁב עַל־חַכְלִי אֲשֶׁר־

שָׁב עַלְיוֹ הַזְבֵּן יַכְפֵּס בְּגָרְיוֹ וְרָחֵץ

בְּמַיִם וְטָמֵא עַד־הַעֲרָבָה:

וְהַגְּנֵעַ בְּבָשָׂר הַזְבֵּן יַכְפֵּס בְּגָרְיוֹ וְרָחֵץ? 7

בְּמַיִם וְטָמֵא עַד־הַעֲרָבָה:

וְכִי־יַרְקֵן הַזְבֵּן בְּטָהָר וְכַפֵּס בְּגָרְיוֹ 8

וְרָחֵץ בְּמַיִם וְטָמֵא עַד־הַעֲרָבָה:

וְכָל־הַמְּרֻבָּב אֲשֶׁר־רַכֵּב עַלְיוֹ הַזְבֵּן וְטָמֵא: 9

וְכָל־חַנְעָנָה בְּלָל אֲשֶׁר־יַחֲנוּן יְהוָה יְהִי

תְּחִתְ�יוֹן יְטָמֵא עַד־הַעֲרָבָה וְהַנְּשָׁאָה

אָוֹתָם יַכְפֵּס בְּגָרְיוֹ וְרָחֵץ בְּמַיִם

וְטָמֵא עַד־הַעֲרָבָה:

וְכָל אֲשֶׁר יַגְּלֵן בְּזָבוֹן הַזְבֵּן וְגָרְיוֹ לֹא־

שָׁטוּר בְּמַיִם וְכַפֵּס בְּגָרְיוֹ וְרָחֵץ בְּמַיִם

וְטָמֵא עַד־הַעֲרָבָה:

וְכָל־חָרֶש אֲשֶׁר־יַגְּלֵן בְּזָבוֹן הַזְבֵּן יַשְׁבֵּן: 11

וְכָל־כָּלִיל־עַז יַשְׁטַף בְּמַיִם:

54. Das ist das gesetzes über allerley maah des aussches und grindes;

55. Ueber den aussch der kleider, und der häuser;

56. Ueber die beulen, gnäss und eisterweiss:

57. Auf daß man wisse, wenn etwas unrein oder rein ist. Das ist das gesetzes vom aussch.

Capitel.

I. Unreiner mann beschmiest, II. wird gereinigt. III. Samen flus. IV. Unreine weiber, V. deren reinigung.

U und der HERRE rebete mit Moosé und Aaron, und sprach:

2. Redet mit den kindern Israel, und sprechet zu ihnen: Wenn ein mann an seinem fleisch einen flus* hat, derselbe ist unrein. *4 Mos. 5. 2.

3. Dann aber ist er unrein an diesem flus: wenn sein fleisch vom flus eisterft, oder verstopft ist.

4. Alles lager, darauf er lieget, und alles, darauf er sitzet, wird unrein werden.

5. Und wer sein lager anruhret: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

6. Und wer sich setzt, da er gesessen ist: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

7. Wer sein fleisch anruhret: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

8. Wenn er seinen speichel virst auf den, der rein ist: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

9. Und der fattel, darauf er reitet, wird unrein werden.

10. Und wer anruhret irgend etwas, das er unter sich gehabt hat: der wird unrein seyn bis auf den abend. Und wer solches trägt: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

11. Und welchen er anruhret, ehe er die hände waschet: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

12. Wenn er ein erdenes gefäß anruhret, das soll man zerbrechen: aber das hölzerne gefäß soll man mit wasser spülen.

II. 13. Und

II. 13. Und wenn er rein wird von seinem flus: so soll er sieben tage jehlen, nachdem er rein worden ist; und seine kleider waschen, und sein fleisch mit fliessendem wasser baden; so ist er rein.

14. Und am achten tage * soll er zwei tutteltauben oder zwei junge tauben nehmen, und vor den HERRN bringen vor der thür der hutte des stifts, und dem priester geben. * c. 5, 7. c. 12, 8. c. 14, 22.

15. Und der priester soll aus einer ein standopfer, aus der andern ein brandopfer machen: und ihn versöhnen vor dem HERRN seines flusses halben.

III. 16. Wenn einem mann * im schlaf der samen entgehet: der soll sein ganzes fleisch mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend. * c. 22, 4.

17. Und alles kleid, und alles fell, das mit solchem samen bestickt ist, soll er waschen mit wasser, und unrein seyn bis auf den abend.

18. Ein weib, bey welchem ein solcher lieget, die sollen sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

IV. 19. Wenn ein weib ihres leibes blutflus hat, die soll sieben tage beiseit gehan werden: * wer sie anruhret, der wird unrein seyn bis auf den abend. * c. 18, 19.

20. Und alles, worauf sie lieget, so lange sie ihre zeit hat, wird unrein seyn: und worauf sie sitzt, wird unrein seyn.

21. Und wer ihr lager anruhret: der soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

22. Und wer anruhret irgend was, darauf sie gesessen hat: soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

23. Und wer etwas anruhret, das auf ihrem lager, oder wo sie gesessen, gelegen oder gestanden: soll unrein seyn bis auf den abend.

24. Und wenn ein mann bey ihr lieget, und es kommt sie ihre zeit an bey ihm, der wird sieben tage unrein seyn: und das lager, darauf er gelegen ist, wird unrein seyn.

25. Wenn aber ein weib ihren blutflus eine lange zeit hat, nicht allein zur gewöhnlichen zeit, sondern auch über die gewöhnliche zeit: so wird sie unrein seyn, so lange

3. וכירחנץ הח' מזב וספְר ל' שבעת ימָם לטרחן וככֶס בְּגַרְיוֹ וְרַחַץ בשׁוּ בְמִים חַיִם וְתַהֲרֵךְ:

4. ובבָּתְמִים הַשְׁמִינִי יְקַח־ל' שְׁתִי תְּרִימָא אַנְשָׁי בְּנֵי יְהֻנָּה וּבְאַיִל פְּתַח אַהֲל מְזֻעָר וְנִתְנַנּוּ אַל־לְפָתָח:

5. וְעַשְׂרָה אַתְּמָה הַפְּתַח אַחֲר חַטָּאת וְהַמְּאָר עַלְהָה וְכַפֵּר עַלְיוֹ הַפְּתַח לְפָנֵי יְהֻנָּה מְזֻבָּנוּ:

6. וְאַיִש כִּידְתַּעַצָּא מִפְנֵו שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְרַחַץ בְּמִים אַתְּכָל־בְּשָׂרוֹ וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

7. וְכָל־בְּגָד וְכָל־עֹור אַשְׁר־יְרִיחָה עַלְיוֹ שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְכָבֵס בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

8. שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

9. שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

10. שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

11. שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

12. שְׁכַבְתָּה־זָרָע וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

13. וְכָל־הַגָּע בְּמִשְׁכָבָה יְכַבֵּס בְּגַרְיוֹ וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

14. וְכָל־הַגָּע בְּכָל־כָּל אַשְׁר־תְּשַׁבֵּעַ עַלְיוֹ יְכַבֵּס בְּגַרְיוֹ וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

15. וְאַל־הַגָּע בְּכָל־כָּל אַשְׁר־הַזָּהָר אַשְׁר־תְּשַׁבֵּעַ עַלְיוֹ בְּגַרְיוֹ וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

16. וְאַל־הַגָּע בְּכָל־כָּל אַשְׁר־הַזָּהָר אַשְׁר־תְּשַׁבֵּעַ עַלְיוֹ בְּגַרְיוֹ וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

17. וְאַל־הַגָּע בְּכָל־כָּל אַשְׁר־הַזָּהָר אַשְׁר־תְּשַׁבֵּעַ עַלְיוֹ בְּגַרְיוֹ וְרַחַץ בְּמִים וְטַמֵּא עַרְהָעָרָב:

18. נְרַחַת עַלְיוֹ יְשַׁבֵּב אַיִשׁ אַתְּהָ וְתַהֲרֵךְ:

19. הַמְּשַׁבֵּב אַיִשׁ יְשַׁבֵּב עַלְיוֹ יְטַמֵּא: ס

כָּה וְאַשְׁרָה כִּי־יְזַבֵּב זָוֵב רַמְּה יְמִים רַבָּב בְּלֹא עַרְעָז נְרַחַת אַו כִּי־תַּזְבֵּב עַל־נְרַחַת כָּל־יְמִי זָוֵב טַמָּאתָה:

20. sie

כִּי מִנְחַת תְּהִיה טָמֵא הַזֶּה:
בְּלֹא-חַמְשָׁבֵב אֲשֶׁר-תַּשְׁבֵב עַלְיוֹ בְּלִימֵי
זָבוֹבָה בְּמַשְׁבֵב גְּדוֹלָה יְהוָה וּבְלַ-הַגְּלָל
אֲשֶׁר תַּשְׁבֵב עַלְיוֹ טָמֵא יְהִי בְּטָמֵא
נְרָתָה: וּבְלֹא-תַּפְגַע בָּם יְטָמֵא וּבְבָסֵס
בְּגָרוֹן וּרְחֵץ בְּפָנִים וּטָמֵא עַרְ-הַעֲרָב:
וְאַם-טָהָרָה מִזְבֵחַ וּסְפָרָה לְהֵלֶת
שְׁבֻעַת יָמִים וְאַתְרַת תְּהִירָה:

וּבְיֹום הַשְׁמִינִי תַּקְחֵ-לֶל שְׁוֹתִי תְּרִים אָז
שְׁנִי בְנֵי יוֹנָה וּבְבִיאָה אֲוֹתָם אֶל-הַכָּלֹת
אֶל-פָתָח אָרֶל מוֹעֵד: וְעַשְׂרָה הַבְּהֵן ל
אֶת-הַאֲחֶר חַטָּאת וְאֶת-הַאֲחֶר עַלְתָה
וּכְפֵר עַלְתָה הַבְּהֵן לִפְנֵי יְהוָה מִזְבֵח
טָמֵאתה: וּהוֹרְתָם אֶת-בְנֵי יִשְׂרָאֵל
מִטְמָאתָם וְלֹא יִמְתֹהוּ בְּטָמָאתָם בְּטָמָאת
אֶת-מִשְׁכָנֵי אֲשֶׁר בְּחַנְכָם:
זֶה תְּוֹרַת חֹבֶב וְאֲשֶׁר תְּצָא
מִפְנֵי שְׁכִיבָת זְרוּעַ לְטָמֵא-בָה:
וּתְרוֹהָ בְּנְרוֹתָה וְחוֹבָב אֶת-זָבוֹן לְזָבוֹן
וְלְגַבְבָה וּלְאַישׁ אֲשֶׁר יַשְׁבֵב עַמְ-טָמֵאתה:

Das XVI.

I. Versöhnungsfest. II. Eingang in das allerheiligste. III. Gläubigenbock. IV. Reinigung V. und vorbereitung.

וְיַרְבֵב וְהַזָּה אֶל-מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת א
שְׁנִי בְנֵי אַהֲרֹן בְּקַרְבָתָם לְפָנֵי יְהוָה
וַיַּמְתוּ: וַיֹּאמֶר יְהִי אֶל-מֹשֶׁה
דָבָר אֶל-אַהֲרֹן אֲחֵיךְ וְאֶל-יְבָא
בְּכָל-עַת אֶל-הַקְרֵשׁ מִבֵּית לְפָרֵנֶת
אֶל-פָנֵי הַכְפֵרָת אֲשֶׁר עַל-הַאֲרֹן וְלֹא
נִמוֹת כִּי בְעַנְןָ אֲרֹאָה עַל-הַכְפֵרָת:
בְּזֹאת וּבָא אַהֲרֹן אֶל-הַקְרֵשׁ בְּפֶר
בְּנֵי בָקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעַלְתָה:
כְּתַנְתָה בֶּרֶךְ קְרֵשׁ וְלַבָשׂ וּמְנֻסִיךְ בֶּרֶךְ
יְהִי עַל-בָשָׂר וּבְאַבְנֵט בֶּרֶךְ יְחִזָה

sie fleusst, wie gut zeit ihrer absonderung,
so soll sie auch hie unrein seyn.

26. Alles lager, darauf sie liegt, die ganze zelt ihres flusses, soll seyn, wie das lager ihrer absonderung. Und alles, worauf sie sitzt, wird unrein seyn, gleich der unreinigkeit ihrer absonderung.

27. Wer deren etwas anruhret, der wird unrein seyn: und soll seine kleider waschen, und sich mit wasser baden, und unrein seyn bis auf den abend.

V. 28. Wird sie aber rein von ihrem fluss, so soll sie sieben tage zählen: darnach soll sie rein seyn.

29. Und am achten tage soll sie zwei tutteltauben oder zwei junge tauben nehmen, und zum priester bringen vor die thür der hutte des stifts. *c.12, 8. c. 14, 22.

30. Und der priester soll aus einer machen ein sindopfer, aus der andern ein brandopfer: und sie versöhnen vor dem hErrn über den fluss ihrer unreinigkeit.

31. So sollt ihr die kinder Israel warnen vor ihrer unreinigkeit: daß sie nicht sterben in ihrer unreinigkeit, wenn sie meine wohnung verunreinigen, die unter euch ist.

32. Das ist das gesetz über den, der einen fluss hat; und dem der same im schlaf entgehet, daß er unrein davon wird:

33. Und über die, die ihren blutfluss hat; und wer einen fluss hat, es sey mann oder weib; und wenn ein mann bey einer unreinen liegt.

Capitel.

Und der hErr redete mit Mose, (nachdem die zween söhne Aarons gestorben waren, da sie vor dem hERRN opferter) *c. 10, 2, 1c.

2. Und sprach: Sage deinem bruder Aaron, daß er nicht allerley zeit in das innwendige heiligtum gehe hinter dem vorhang, vor dem gnadenstuhl, der auf der laden ist, daß er nicht sterbe; denn ich will in einer wolke erscheinen auf dem gnadenstuhl. *2 Mos. 30, 10. Ebr. 9, 7.

3. Sondern damit soll er hinein gehen, mit einem jungen farren zum sindopfer, und mit einem widder zum brandopfer.

4. Und soll den heiligen leinen rock anlegen, und leinen niederwand an seinem fleisch haben, und sich mit einem leinen gür-

gürtel gürten, und den leinen hut aufzuhaben; denn das sind die heiligen kleider: und soll * sein fleisch mit wasser baden, und sie anlegen. * v. 24.

5. Und soll von der gemeine der kinder Israel zween ziegenböcke nehmen zum sündopfer, und einen widder zum brandopfer.

6. Und Aaron soll den farren, sein * sündopfer, herzu bringen, und sich und sein haus versöhnen: * Ebr. 6, 27.

7. Und darnach die zween böcke nehmen, und vor den HERRN stellen, vor der thür der hutte des stifts.

8. Und soll das loos werfen über die zween böcke: ein loos dem HERRN, und das andere dem ledigen bock.

9. Und soll den bock, auf welchen des Herrn loos fällt, opfern zum sündopfer.

10. Aber den bock, auf welchen das loos des ledigen fällt, soll er lebendig vor den HERRN stellen, daß er ihn versöhne: und lasse den ledigen bock in die wüste.

11. Und also soll er denn den farren seines sündopfers herzu bringen, und sich und sein haus versöhnen, und schlachten.

11. 12. Und soll einen * napf voll glut vom altar nehmen, der vor dem HERRN steht; und die hand † voll zerstossens räuchwerk, und hinein hinter den vorhang bringen: * c. 10, 1. † 2 Mos. 30, 34-35.

13. Und das räuchwerk aufs feuer thun vor dem HERRN, daß der nebel vom räuchwerk den gnadenstuhl bedecke, der auf dem zeugniß ist, daß er nicht sterbe.

14. Und soll des bluts * vom farren nehmen, und mit seinem finger gegen den gnadenstuhl sprengen vornen an: † siebenmal soll er also vor dem gnadenstuhl mit seinem finger vom blut sprengen.

* Ebr. 9, 13. c. 10, 14. † 3 Mos. 4, 6, 17.

15. Darnach soll er den bock, des volks sündopfer, schlachten, und seines bluts hinein bringen hinter den vorhang: und soll mit seinem blut thun, wie er mit des farren blut gethan hat, und damit auch sprengen vorne gegen den gnadenstuhl.

16. Und soll also versöhnen das heiligtum von der unreinigkeit der kinder Israel, und von ihrer übertretung, in allen ihren sünden. Also soll er thun der hutte des stifts: denn sie sind unrein, die umherliegen.

במצענת בך יתיר בגדי קרש הם
וחוץ בפיטים את־בשׂר ולבושים:

ה וימת ערת בני ישראל יכח שני:
שער עזים לחטאת נאל אחר לעלה:

6 והקריב אהרן את־פרח החטאת אשר־
לו וכפר בערו ובער ביתו:

7 ולקח את־שען השיעורים והעמיד:
אתם לפניהם יהוה פתח אהל מועד:

8 ונתן אהרן על־שען השיעורים גראלו:
גובל אחר ליהוה וגובל אחר לעוזול:

9 והקריב אהרן את־השעיר אשר על־ה
עליו הגורל ליהוה ועשחו חטאות:

ויהשעיר אשר עליה עליון הגורל
לעיאול יumper חיו לפניהם יהוה לנבר:

עליו לשליח אותו לעיאול הפלברה:
ויהריב אהרן את־פרח החטאת אשר־לו
וכפר בערו ובער ביתו ושהת את־פרח

12 החטאת אשר־לו: ולקח מלא־המחטה
ଘלי־אש מעל הפוחל מלפני יהוה
ומולא חפנינו קטרת סמים בקחה ורביה

13 מבית לפרכת: ונחנו את־הקטורת
על־האש לפניהם יהוה וכספה ענן הקטרת
את־הכברת אשר על־הערות ולא

14 ימות: ולקח מרים הפר ויהוה באצבעו
על־פני הכברת קרימה ולפני הכברת
יוה שבע־פעמים מן־דרם באצבעו:

טו ושהת את־שעיר החטאת אשר לעם
ורביה את־דרמו אל־ מבית לפרכת

ועשה את־דרמו כאשר עשה לדם הפר
ויהוה אותו על־הכברת ולפני הכברת:

16 וכפר על־הקרש מטמאת בני
ישראל ומפשיעים לכל־חטאיהם
ובן יעשה לאهل מועד השכן אתם
בתודה טמאחים:

בראש פ' צד
סימן כי"ה ש"ז

וְכֹל־אָרֶט לֹא־יִהְרַת בָּאֹתֶל מָעוֹד ۱۷
בְּבָאוֹ לְכִפֵּר בְּקָרְשׁ עַד־צָאתוֹ כִּפֵּר בְּשָׁזֶן:
בְּעֵד בַּיהוּ וּבְעֵד פָּלְקָנֵל יִשְׂרָאֵל:
וַיָּצַא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה ۱۸
וּכִפֵּר עַלְיוֹן וְלִקְוֹת מִזְבֵּחַ הַפֶּלֶג וְמִזְבֵּחַ
הַשְׁעִיר וּנְתַנֵּן עַל־קְרֻבּוֹת הַמִּזְבֵּחַ סְבִיבָה:
וְהַתֵּעַלְיוֹן מִזְבְּחֹת אֲבָבָעָן שְׁבָע ۱۹
פְּעָמִים וּמִתְהֻנוֹ וּמִרְשָׁוֹן מִתְמָאָרֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל : וְנִלְחָה מִינְפֵּר אֶרֶץ־
הַקָּרְשׁ וְאֶת־אָהָל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ כ
וְהַקָּרְבָּן אֶרֶץ־הַשְׁעִיר הַחַי: וְסִמְךָ אֶחָד אֶת־שְׁתִּין יְדוֹן עַל־רָאשׁ וְיָדוֹ קָרֵר
הַשְׁעִיר הַחַי וְוּתְוֹרָה עַלְיוֹן אֶרְצָכֶל־
עֲונָתָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־פְּשָׁעֵיכֶם
לְכָל־חַטָּאתֶם וּנְתַנֵּן אֲתֶם עַל־רָאשׁ
הַשְׁעִיר וְשַׁלֵּחַ בַּיְדֵי־אֵישׁ עַתִּי הַמְּרֻבָּה:
וְנִשְׁאָה הַשְׁעִיר עַלְיוֹן אֶת־כָּל־עֲונָתֶם אֶל־ ۲۲
אֶרֶץ גּוֹרָה וְשַׁלֵּחַ אֶת־הַשְׁעִיר בְּמִרְבָּבָה:
וּבָא אֶחָרֶן אֶל־אָהָל מוֹעֵד וּפְשָׁט אֶת־ ۲۳
בְּגִרְנִי הַבָּר אֲשֶׁר לְבָשׁ בְּבָאוֹ אֶל־הַקָּרְשׁ
וּרְבִיכֶם שָׁם: וּרְחֵץ אֶת־בְּשָׁרוֹ בְּפִים ۲۴
בְּמִקְרָם קְרֹושׁ וּלְבָשׁ אֶת־בְּגִרְנִי וַיָּצַא
וְעִשָּׂה אֶת־עַלְתוֹן וְאֶת־עַלְתָּהָם הַעַם וּכִפֵּר
בְּעֵדוֹ וּבְעֵד הַעַם: וְאֶת חֶלְבַּת הַחַטָּאת כָּה
יִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ : וְרִמְשָׁלֵחַ אֶרֶץ־ ۲۵
הַשְׁעִיר לְעֹזָזֶל וּכְבָס בְּגִרְנִי וַרְחֵץ
אֶת־בְּשָׁרוֹ בְּמִים וְאֶת־בְּשָׁרוֹ יְבוֹא אֶל־
הַמִּזְבֵּחַ: וְאֶת פְּרַחַתְתָּא וְאֶת־שְׁעִיר ۲۶
הַחַטָּאת אֲשֶׁר הַבָּא אֶת־דָּםֶט לְכִפֵּר
בְּקָרְשׁ יְזַעַיָּא אֶל־מְרוֹחֵץ לְפִיחָנָה וְשַׁרְפֵּת
בְּאֶש אֶת־עַרְתָּם וְאֶת־בְּשָׁרָם וְאֶת־
בְּרִשָּׁם: וְרִשְׁרָף אֲתֶם יְכָבֵס בְּגִרְנִי ۲۷
וְרְחֵץ אֶת־בְּשָׁרוֹ בְּפִים וְאֶת־בְּשָׁרוֹ יְבוֹא אֶל־
יְבוֹא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:

17. Kein mensch soll in der hutte des stifts seyn, wenn er hinein geht zu versöhnen im heiligthum, bis er heraus gehe: und soll also versöhnen sich und sein haus, und die ganze gemeine Israel.

18. Und wenn er heraus geget zum alter, der vor dem HERRN steht: soll er ihn versöhnen, und soll des bluts vom faren, und des bluts vom bock nehmen, und auf des altars hornet unther thun.

19. Und soll mit seinem flüger vom blut darauf sprengen siebenmal, III. und ihn reinigen und heiligen von der unreinigkeit der kinder Israel.

20. Und wenn er vollbracht hat das versöhnen des heiligthums, und der hutte des stifts, und des altars: so soll er den lebendigen bock herzu bringen.

21. Da soll denn Aaron seine beyde hände auf sein haupt legen, und bekennen auf ihn alle misschatt der kinder Israel, und alle ihre übertreitung in allen ihren sünden; und soll sie dem bock auf das haupt legen, und ihn durch einen man, der vorhanden ist, in die wüste lauffen lassen:

22. Dass also der bock alle ihre misschatt auf ihm in eine wildniß trage; und lasse ihn in die müste.

IV. 23. Und Aaron soll in die hutte des stifts gehen, und ausziehen die leinen kleider, die er anzog, da er in das heiligthum ging: und soll sie daselbst lassen.

24. Und soll sein fleisch mit wasser baden an heiliger stätte, und seine eigene kleider antrun; und heraus gehen, und sein brandopfer, und des volcs brandopfer machen, und beyde sich und das volk versöhnen:

25. Und das fett vom sundopfer auf dem altar anzünden.

26. Der aber den lebigen bock hat ausgeführt: soll seine kleider waschen, und sein fleisch mit wasser baden; und darnach ins lager kommen.

27. Den farren des sundopfers, und den bock des sundopfers, *welcher blut in das heiligthum zu versöhnen gebracht wird, soll man hinaus führen vor das lager, und mit feuer verbrennen, beyde ihre haut, fleisch und mist. c. 6,30. E. 43,21. Ebr. 13,11.

28. Und der sie verbrennet: soll seine kleider waschen, und sein fleisch mit wasser baden, und darnach ins lager kommen.

V. 29. Auch

V. 29. Auch soll euch das * ein ewiges recht seyn: amtzeihenden tage des siebten monden sollt ihr euren leib castzen, und kein werck thun, et sei einheimisch oder fremde unter euch. * c. 6, 18. c. 10, 9. c. 17, 7. † c. 23, 32.

30. Wenn an diesem tage gesicht eure versohnung, dass ihr gereinigt werdet: von allen euren sünden werdet ihr gereinigt vor dem HERRN.

* c. 23, 27. 4 Mos. 29, 7.

31. Darum solls euch * der grösste sabath seyn, und ih sollt euren leib demüthigen: ein ewiges recht sey das. * c. 23, 32.

32. Es soll aber solche versöhnung thun ein priester, den man geweihet, und des hand man gefülltet hat zum priester an seines vaters statt. Und soll die leinen kleider anthun, nemlich die heiligen kleider.

33. Und soll also versöhnen das heilige heilighum, und die hütte des stifts, und den altar, und die priester, und alles volk der gemeine.

34. Das soll euch ein ewiges recht seyn, dass ihr die kinder Israel versöhnet von allen ihren sünden, im jahr * einmal. Und Mose thut, wie ihm der HERR geboten hatte.

* Ebr. 9, 7.

Das XVII. Capitel.

I. Ordnung, wo und von wem die opfer zu schlachten. II. Blut- III. und Blas verbot.

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Sage Aaron und seinen söhnen, und allen kindern Israel, und sprich zu ihnen: Das istts, das der HERR geboten hat.

3. Welcher aus dem hause Israel einen ochsen, oder lam, oder ziege schlachtet in dem lager, oder aussen vor dem lager;

4. Und nicht vor die thür der hütte des stifts bringet, dass es dem HERRN zum opfer gebracht werde vor der wohnung des HERRN: der soll des bluts schuldig seyn, als der blut vergossen hat; und solcher mensch soll ausgerottet werden aus seinem volke.

5. Darum sollen die kinder Israel ihre opfer, die sie auf dem freien felde opfern wollen, vor den HERRN bringen, vor die thür der hütte des stifts, zum priester: und alda ihre dankopfer dem HERRN opfern.

29. והזה לכם לתקות עולם בדורש רחבייש בעשור להדרת תענו ארץ-

נפשתיכם וכל - מלאכיה לא תעשות לאותה והבר הגער בחוננים: כי-

בימים רוח וcanfר עליכם לתרע אחכם מפל' חטאיכם לפניהם יהוה תטהרו:

30. שבת שבחון היא لكم ועניתם את - נפשיכם תקוז עולם:

31. וכפר הפלן אשר - ימשח אתו ואשר יملא את - נירו לכהן תחוץ אבינו ולבש את - בגורי הבר בגורי הקירוש:

32. וכפר את - נזקנש הקירוש ואת - אהל מועד ואת - חמובח וכפר ועל הלחנים:

33. ועל - כל - עט וקהל וכפר:

34. והייחד - זאת لكم לתקות עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאיהם אחת בשנה ויעש באשר צורה יהוה את-משה: פ

א

וירפר יהוה אל - משה לאמר:

ב

רבך אל-אהרן ואל-בנוי ואל-בל-בנוי

ג

ישראל ואמרת אליהם זה הרבר אשר-

ה

צעה יהוה לאמר: איש איש מבירץ

כ

ישראל אשר ישחת שור או - כשב או -

כ

עז במחנה או - אשר ישחת מחרץ

כמץ כוכ

4. לפניה: ואל-פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן ליהוה לפניהם משכנ

כמץ כוכ

יהוה גם יחשב לאיש הרוא רם

שיך' ונכרת ראייה מקרב עמו:

5. למשוע אשר בבאי בני ישראל ארץ -

ז

ובחריהם אשר הם זבחים על-פני

השורה והבאים ליהוה אל-פתח אהל

מועד אל-הלהן זבחיו זבחיו שלמים

ליהוה אומם:

ט. ו. ו. ו.

נִירְקַת בְּנֵהוּ אֶת - תָּקַט עַל - מִבְגָּחַ 6
 יְהוָה פָתַח אֹתֶל מָוֹעֵד וְרָכְשֵׁר
 הַחֲלֵב לְרִיחֵךְ נִיחַח לְיְהוָה :
 וְלֹא יַזְבְּחוּ עֹזֶר אֶת - זְבָחוֹת 7
 לְשֻׁעִירָם אֲשֶׁר הֵם זְנוּם אַחֲרֵיכֶם תָּקַט
 עַוְלָם תְּחִיה - וְאֶת לְהֵם לְרוֹתָם :
 וְאֶלְהָם תָּאמַר אִישׁ אִישׁ מִפְדָּח 8
 יִשְׂרָאֵל וְמֹן - הַגָּר אֲשֶׁר - יִגְוַר בְּתוֹכָם
 אֲשֶׁר - יַעֲלֵה עַלְהָה אֹז - זְבָח :
 וְאֶל - פָתַח אֹתֶל מוֹעֵד לֹא יִבְיאֵנוּ לְעַשׂוֹת 9
 אַחֲרֵי לְיְהוָה וְנִכְרַת הָאִישׁ רְהֵוא מַעֲפָיו ;
 וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְמֹן - הַגָּר הַגָּר ,
 בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יַאֲכֵל כָּל - דָם וְנִתְחַטֵּי פָנֵי
 בְּנֶפֶשׁ הָאֱכָלָת אֶת - רְקָם (וְחַכְמֵי) אַתָּה
 מַקְרֵב עַמָּה : כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בְּדָם 10
 הוּא (וְאַנְיַתְתִּי לְכָם עַל - הַמּוֹפֵה
 לְכָפֵר עַל - נֶפֶשׁ תְּכַסֵּם בַּי - תְּרַטֵּם הַזֶּה
 בְּנֶפֶשׁ וְכָפֵר : עַל - כֵן אָמְרָתִי לְבָנִי 11
 יִשְׂרָאֵל כָּל - נֶפֶשׁ מִפְסָם לֹא - תַּאֲכֵל דָם
 וְהַגָּר הַגָּר בְּתוֹכָם לְאַיְאָכֵל דָם :
 וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְמֹן - הַגָּר הַגָּר 12
 בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יַצְרֵר צִיד חַיָּה אֹז - עֹז
 אֲשֶׁר יַאֲכֵל וְשָׁפֵה אֶת - רְמוֹ וְכָסָרוֹ
 בְּעָפָר : כִּי - נֶפֶשׁ כָּל - בָּשָׂר דָמוֹ 13
 בְּנֶפֶשׁ הוּא וְאָמָר לְבָנִי יִשְׂרָאֵל כָּם
 כָל - בָּשָׂר לֹא תַּאֲכֵל כִּי נֶפֶשׁ כָּל -
 בָּשָׂר דָמוֹ הוּא כָל - אֲכְלוֹ וְנִכְרַת :
 וְכָל - נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תַּאֲכֵל נִבְלָה טו
 וְשָׁפֵה בָּאוֹרָה וּבָגָר וְנֶבֶשׁ בְּגָרָיו
 וּרְמַץ בְּפִים וְטַמֵּא עַר - הָעֵרָב
 וְשָׁרָר :
 וְאַם לֹא יִכְבֵּס וּבִשְׁרוֹ לֹא יִרְחַץ 14
 וְנִשְׁאָעָנוּ :

6. Und der priester soll das blut auf den altar des HERRN sprengen, vor der thür der hütte des stifts, und das fett anzünden zum fassen geruch dem HERRN:
 7. Und mit nichten ihre * opfer hinsort den feindeuseln opfern, mit denen sie huren. Das t soll ihnen ein ewiges recht seyn bey ihren nachkommen. 5 Mos. 32, 17.

8. Darum sollt du zu ihnen lagen: Welcher mensch aus dem hause Israel, oder auch ein fremdlinger, der unter euch ist, der ein opfer oder brandopfer thut;

9. Und bringets nicht * vor die thür der hütte des stifts, daß ers dem HERRN thue; der soll ausgerottet werden von seinem volk. 5 Mos. 12, 14.

II. 10. Und welcher mensch, er sey vom hause Israel, oder ein fremdlinger unter euch, irgend * blut isst: wieder den will ich mein antilz sehen, und will ihn mitten aus seinem volk töten. * c. 3, 17. ic.

11. Denn des leibes leben ist im blut: und Ich habt euch zum altar gegeben, daß eure seelen damit versöhnet werden. Denn * das blut ist die versöhnung fürs leben.

* Ehr. 9, 22.

12. Darum hab ich gesagt den kindern Israel: Keine seele unter euch soll blut essen; auch kein fremdlinger, der unter euch wohnet.

13. Und welcher mensch, er sey vom hause Israel, oder ein fremdlinger unter euch, der ein thier oder vogel fähet auf der jagd, das man isst: der soll desselben blut vergießen, und mit erde zuscharren.

14. Denn des * leibes leben ist in seinem blut, so lange es lebet; und ich habe den kindern Israel gesagt: Ihr t sollt keines leibes blut essen: denn des leibes leben ist in seinem blut; wer es isst, der soll ausgerottet werden. * 1 Mos. 9, 4.
 + 3 Mos. 3, 17. c. 7, 26. 5 Mos. 12, 23.

III. 15. Und welche * seele ein aas, oder was vom wilde zerrissen ist, isst, er sey ein einheimischer oder fremdlinger: der soll sein kleid waschen, und sich mit wasser baden, und t unrein seyn bis auf den abend; so wird er rein. * c. 11, 40. † c. 11, 24. seq.

c. 14, 46. c. 15, 5. seqq.

16. Wo er seine kleider nicht waschen, noch sich baden wird: so soll er seiner mischthat schuldig seyn.

Das XVIII. Capit.

I. Verbotene schen; II. Greuel, III. Strafbar

Und der HERR redete mit Mose,
und sprach:

2. Rede mit den kindern Israel, und
sprich zu ihnen: Ich * bin der HERR, eu-
er Gott. * c. 11,44. c. 19,2,3,4,10,25,31.

3. Ihr sollt nicht thun nach den werken
des landes Egypten, darinnen ihr gewoh-
net habt: auch nicht nach den werken des
landes Canaan, darein Ich euch führen
will, ihr sollt auch euch nach ihrer weise
nicht halten.

4. Sondern nach meinen rechten sollt ihr
thun, und meine saßungen sollt ihr halten,
daß ihr darinnen wandelt: denn Ich bin
der HERR, euer Gott.

5. Darum sollt ihr meine saßungen hal-
ten, und meine rechte: denn welcher
* mensch dieselben thut, der wird dadurch
leben: denn Ich bin der HERR.

* Neh.9,29. E. 20,11. Röm.10,5. Gal.3,12.

6. Niemand soll sich zu seiner nächsten
blutsfreundin thun, ihre scham zu blößen:
denn Ich bin der HERR.

7. Du * sollst deines vaters und deiner
mutter scham nicht blößen: es ist deine
mutter, darum sollst du ihre scham nicht
blößen. * 1 Mos.9,22. c. 19,33. Ezech.22,10.

8. Du * sollst deines vaters weibes scham
nicht blößen: denn es ist deines vaters
scham. * 1 Mos.35,22,3 M.20,11. 1 Cor.5,1.

9. Du sollst deiner schwester scham, die dein-
nes vaters oder deiner mutter tochter ist, ba-
heim oder draussen geboren, nicht blößen.

10. Du sollst deines sohns oder deiner
tochter tochter scham nicht blößen: denn
es ist deine scham.

11. Du sollst der tochter deines vaters
weibes, die deinem vater geboren ist, und
deine schwester ist, scham nicht blößen.

12. Du sollst deines vaters schwester
scham nicht blößen: denn es ist deines va-
ters nächste blutsfreundin.

13. Du sollst deiner mutter schwester scham
nicht blößen: denn es ist deiner mutter
nächste blutsfreundin.

14. Du sollst * deines vaters bruders
scham nicht blößen, daß du sein weib neh-
mest: denn sie ist deine wasz. * c. 20,20.

15. Du sollst * deiner schneur scham nicht
blößen: denn sie ist deines sohns weib, dar-
um sollst du ihre scham nicht blößen.

* 1 Mos. 38,16. Ezech.22,11.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים מֹשֶׁה לֵאמֹר:

2. רַبְּרַב אֱלֹהִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְرָת אֱלֹהִים:

3. כִּמְעֻשָּׂה אֶרְצָמָצָרִים אֲשֶׁר יִשְׁבְּתָם:

בָּהּ לֹא תַעֲשֵׂי וּכְמַעַשָּׂה אֶרְץ:

כְּנַעַן אֲשֶׁר אָנִי מִבְּיא אֶתְכֶם שָׁמָה:

לֹא תַעֲשֵׂי וּבְחַקְתֵּיכֶם לֹא תַלְנוּ:

4. אֶת־מִשְׁפְּטֵי תַעֲשֵׂי וְאֶת־חֲקָתִי:

תַשְׁמְרוּ לְלַכְתָּם בְּהָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִים:

ה וְשִׁמְרָתְכֶם אֶת־חֲקָתִי וְאֶת־מִשְׁפְּטֵי

אֲשֶׁר יִשְׁעָה אֶתְכֶם הָאָרֶם וְתוּ

בְּהָם אֲנִי יְהוָה: ס

6. אֲשֶׁר־אֱלֹהִים־כָּל־שָׁאָר־בְּשָׂרָוּ לֹא

חֲקָרְבָּוּ לְגַלְוָת עֲרוֹנָה אֲנִי יְהוָה: ס

7. עֲרוֹתָה אֲבִיךָ וּעֲרוֹת אַפְּךָ לֹא תַגְלִיחָה:

אַפְּךָ הוּא לֹא תַגְלִיחָה עֲרוֹתָה: ס

8. עֲרוֹתָה אֲשֶׁר־אֲבִיךָ לֹא תַגְלִיחָה:

עֲרוֹתָה הָוָא: ס

9. עֲרוֹתָה אֲחוֹתְךָ בַּת־אֲבִיךָ אוֹ בַת־אַפְּךָ

מוֹלַדְתָּ בִּיתָה אוֹ מוֹלַדְתָּ חֲזִין לֹא תַגְלִיחָה:

עֲרוֹתָה: ס עֲרוֹתָה בַּת־

אוֹ בַת־בַּתָּה לֹא תַגְלִיחָה עֲרוֹתָה כִּי

10. עֲרוֹתָה הָוָא: ס עֲרוֹתָה בַּת־

אֲשֶׁת אֲבִיךָ מוֹלַדְתָּ אֲבִיךָ אֲחוֹתְךָ הָוָא

11. לֹא תַגְלִיחָה עֲרוֹתָה: ס עֲרוֹתָה

אֲחוֹת־אֲבִיךָ לֹא תַגְלִיחָה שָׁאָר אֲבִיךָ

12. הָוָא: ס עֲרוֹתָה אֲחוֹת־אַפְּךָ

לֹא תַגְלִיחָה כִּי־שָׁאָר אַפְּךָ הָוָא: ס

13. טַוְעָרָה כְּלַתָּה לֹא תַגְלִיחָה אֶל־אַשְׁתָּה

הָוָא לֹא תַגְלִיחָה עֲרוֹתָה: ס

עדות אשׁר - אֲחָת לֹא תִגְלַח ¹⁶
 אֲרוֹת אֲחֵר הוּא : ס
 עֲרוֹת אֲשֶׁר וּבָתָה לֹא תִגְלַח אֶת-פָּנֶיךָ ¹⁷
 בְּנֶה וְאֶת - בָּרֶךָ - בָתָה לֹא תִקְחַ
 לְגָלוֹת עֲרוֹתָה שָׁאָתָה בְּנֶה
 יְסָרָתָה הוּא :
 וְאֲשֶׁר אֶל-אֲחָתָה לֹא תִקְחַ לְצָרָד ¹⁸
 לְגָלוֹת עֲרוֹתָה עַלְיָה בְּחִיה :
 וְאֶל - אֲשֶׁר בְּנֵוֹת טָמֵאָתָה לֹא ¹⁹
 תִּקְרַב לְגָלוֹת עֲרוֹתָה :
 וְאֶל - אֲשֶׁר עַמִּיתָךְ לֹא - תִּתְנַזֵּן כ
 שְׁכַבְתָּה לְרוּעָם טָמֵאָתָךְ בָּה :
 וּמְרוּעָה לֹא - תִּתְנַזֵּן לְהֻבֵּר לְפָלָה ²¹
 וְלֹא תִּתְחַלֵּל אֶת - שֵׁם אֱלֹהִים
 אֲנִי יְהוָה :
 וְאֶת זָכָר לֹא תִשְׁכַּב מְשֻׁכָּבִי ²²
 אֲשֶׁר תֹּעֲבָה הוּא :
 וּבָכֶל - בְּחִמּוֹת לֹא - תִּתְנַזֵּן שְׁכַבְתָּה ²³
 לְטָמֵא - בָּה וְאֲשֶׁר לֹא - תִּעֲמַד לְפָנֵי
 בְּרָמָה לְרַבְעָה תְּבִלָּה הוּא :
 אֶל - תִּטְמַא בְּכֶל - אֱלֹהָה פִּי בְּכֶל - ²⁴
 אֱלֹהָה נְטָמֵא הָנוּם אֲשֶׁר - אֲנִי
 מְשֻׁלָּח מִפְנִיכֶם :
 וְחַטָּמָא הָאָרֶץ וְאַפְלָר עֲוָנָה עַלְיָהָה
 וְתִקְאָה הָאָרֶץ אֶת - יְשִׁיבָה :
 וְשִׁמְרָתָם אֶתְכָּתְרָתָם וְאֶת-מְשִׁפְתָּרָם ²⁶
 וְלֹא תַעֲשֶׂה מִכֶּל הַתוּבָרָת רַאֲלָה,
 הָאוֹרָח וְהַגָּר הַגָּר בְּתוֹכָם :
 כִּי אֶת - כֶּל - הַתוּבָת הָאָל עָשָׂו ²⁷
 אָנָשִׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וְחַטָּמָא
 הָאָרֶץ :
 וְלֹא - תִּקְיָא הָאָרֶץ אֶתְכָם בְּטוֹמָכֶם ²⁸
 אֶתְהָ כְּאַשְׁר קָאָה אֶת - הָנוּם אֲשֶׁר
 לִפְנֵיכֶם :

16. Du sollst deines * bruders weibes scham nicht bloessen: denn sie ist deines bruders scham. * Marc. 6, 12.

17. Du sollt * deines weibes soine ihrer tochter scham nicht bloessen, noch ihres sohns tochter, oder tochter tochter nahmen, ihre scham zu bloessen: denn es ist ihre nachste blutsfreundin, und ist ein laster. * c. 20, 14.

18. Du sollst auch deines weibes schwester nicht nehmen neben ihr, ihre scham zu bloessen, ihr zuwieder, weil sie noch lebet. * c. 20, 18.

II. 19. Du sollst nicht zum weibe gehen, weil sie ihre frankheit hat, in ihrer unreinigkeit ihre scham zu bloessen. * c. 20, 18.

20. Du sollst auch nicht bei deines* nächsten weibe liegen, sie zu besamen, damit du dich an ihr verunreinigst. * c. 20, 10. sc. 2 Sam. 11, 4.

21. Du sollst auch deines samens nicht geben, daß es * dem Molech verbrant werde, daß du nicht entheiligest den namen deines Götzen: denn Ich bin der HERR. * c. 20, 2. 5 Mos. 18, 10. 2 Kön. 21, 6. c. 23, 10. Ps. 106, 37. Jer. 7, 31. c. 32, 35.

22. Du sollt nicht bey * knaben liegen, wie beym weibe: denn es ist ein greuel. * c. 20, 13. Röm. 1, 27. 1 Cor. 6, 9.

23. Du sollst auch bey * feinem thier liegen, daß du mit ihm verunreinigt wirst. Und kein weib soll mit einem thier zu schaffen haben: denn es ist ein greuel. * c. 20, 15. 2 Mos. 22, 19. 5 Mos. 27, 21.

III. 24. Ihr sollt* euch in dieser feinem verunreinigen; denn in diesem allen haben sich verunreinigt die heiden, die Ich vor euch her will ausslosen; * 2 Kön. 17, 15.

25. Und das land dadurch verunreinigt ist. Und ich will ihre missehat an ihnen heimsuchen, daß das land seine einwohner ausspehe.

26. Darum haltet meine sagungen und rechte, und thut dieser greuel keine, weder der einheimische, noch der fremdling unter euch.

27. Denn alle solche greuel haben die leute dieses landes gethan, die vor euch waren; und haben das land verunreinigt:

28. Auf daß* euch nicht auch das land ausspehe, wenn ihr es verunreinigt; gleichwie es die heiden hat ausgespehet, die vor euch waren. * c. 20, 22.

29. Denn

29. Denn welche diese greuel thun, deren seelen sollen ausgerottet werden von ihrem volke.

30. Darum * halter meine sazung, daß ihr nicht thut nach den greulichen sitten, die vor euch waren, daß ihr nicht damit verunreinigt werdet: denn † Ich bin der HERR, euer Gott. * c. 19,37. c. 20,8.
† c. 11, 44. c. 20, 7. 24.

Das XIX. Capitel.

Schneller gesetz, den gottesdienst, Liebe des nächsten, und gute sitten betreffend.

Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

2. Rede mit der ganzen gemeine der kinder Israel, und sprich zu ihnen: Ihr sollt * heilig seyn, denn Ich bin heilig, der HERR, euer Gott. * c. 11, 44. 45. sc.

II. 3. Ein ieglicher * fürchte seine mutter und seinen vater. Haltet † meine feiertage: denn † Ich bin der HERR, euer Gott. * 2 Mos. 20, 12. Sir. 3, 9. † 2 M. 31, 13.
† 3 Mos. 11, 44. c. 18, 2. 4. 30.

III. 4. Ihr sollt euch nicht zu den göhen wenden, und sollt euch * keine gegossene götter machen: denn Ich bin der HERR, euer Gott. * 2 Mos. 20, 23. c. 34, 17.

5. Und wenn ihr dem HERRN wollt dankeswerth thun: so * sollt ihr opfern, das ihm gefallen konte. * c. 7, 11. 15. seqq.

6. Aber ihr * solltes desselben tages essen, da ihrs opfert, und des andern tages: was aber auf den dritten tag überbleibt, soll man mit feuer verbrennen. * c. 7, 16. 17.

7. Wird aber jemand am dritten tag davon essen: so ist er ein greuel, und wird nicht angenehm seyn.

8. Und derselbe esser wird seine missethat tragen, daß er das heilighum des HERRN entheiligt: und solche seele wird ausgerottet werden von ihrem volke. IV. 9. Wenn du dein land * einertest: sollst du es nicht an den enden umher abschneiden, auch nicht alles genau auffsammeln.

* c. 23, 22. 5 Mos. 24, 19.

10. Also auch sollst du deinen weinberg nicht genau lesen, noch die abgesallene beere auflesen; sondern den armen und fremdlingen sollst du es lassen: denn Ich bin der HERR, euer Gott.

V. 11. Ihr sollt * nicht stehlen, noch lügen, noch falschlich handeln, einer mit dem andern. * 2 Mos. 20, 15. 16. 1 Thess. 4, 6.

29. כי נָלַא שׁוֹר יְלֵשָׁה מִלְּתַחְשֶׁבֶת הָאֱלֹהִים
ונכrichtו הפסחות העשת מקרוב עם:

ל שומרתם את־משמרתי לבתו עשות
נוחחות התועבה אשר נעשו לפניכם
ולא חטפמאם בהם אני יהוץ אלוהיכם :

30. פ פ פ א וירבר יהוזה אל־משה לאמר:

ב רבר אל־כל־עוזה בני־ישראל
ואמרת אלהם קדשים תהוו כי
קרוש אני יהוזה אלוהיכם:

3. איש אפו ואביו תיראו ואת־שבתני
תשמרו אני יהוזה אלוהיכם:

4. אל־חפננו אל־האללים ואלהן מטלה
לא תעשו לכם אני יהוזה אלוהיכם:

ה ומי טובעה זבח שלמים ליהוזה
לרצניכם תיבחרו:

6. ביום זבחכם יאנל ומפרחת ורנוצר
עד־יום שלישי באש ישך:

7. זבח האכל יאנל ביום שלישי
פניאל הוא לא ירצה:

8. ואכליו עונו ישא כי את־קדש יהוזה
חלל ונכricht הנפש הרוא מעמיה:

9. וביצריכם ארץ־קציר ארציכם לא
חכלה פארץ שרה לךר וליקט

קצורה לא תלקט: וברמך לא תעלל ופרט ברמה לא

تلיקט לעני ולגר תעזב אתם אני
יהוזה אלוהיכם:

10. לא תגנבי ולא־תכחשי ולא־תשקר
איש בעמיך:

11. כי גָּלַא תְּנַבֵּה וְלֹא־תַּשְׁקַר
אֲשֶׁר בְּעַמִּיךְ:

וְאֵת - תָשִׁבַע בְּשָׂם לְאֵיך וְאַל תְּלַט¹² אֶת שְׁם אֱלֹהֶיך אֲנִי יְהוָה :

לֹא - תַּעֲשֵׂק אֶת רֶ�ך וְלֹא תָגַל לֹא - תְּלִין פְּעָלָת שְׁכִיר אַתָּה עַד בָּקָר :

לֹא - תַּקְלִל חֶרֶשׁ וּלְפָנֵי עֹור לֹא תִּתְּנוּ מִכְשָׁל וּבְרָאָת מַאֲלֹהָה אֲנִי יְהוָה :

לֹא - תַּعֲשֵׂי עֹול בְּמִשְׁפָט לֹא - תְּשָׁא טו פְּנֵי רֶל וְלֹא תְּהִנֵּר פְּנֵי גָּרוֹל בָּצָרָק תְּשִׁפְט עַמִּיתֶך :

לֹא - תַּלְךְ רְכִיל בְּעִמֵּיך לֹא תַּעֲמֹד עַל רְמֵם רְעֵך אֲנִי יְהוָה :

לֹא - תְּשִׁנָּא אָרֶץ אֲחִיך בְּלִבְבָּך י' הָזֶה תְּוִיכָה אָרֶץ עַמִּיתֶך וְלֹא תְּשִׁא עַלְיוֹן חַטָּאת :

לֹא - תַּקְסֵם וְלֹא - תַּטְרֵ אָרֶץ י' בְּנֵי עֶמֶק וְאֶחָבָת לְרֶ�ה גָּמוֹך אֲנִי יְהוָה :

אָרֶץ תְּקַהֵת תְּשֻׂמְרֹת בְּרִמְתָּל לֹא תַּרְבִּיע כְּלָאִים שְׁרָה לֹא תְּוֹרֵע כְּלָאִים וּבְגָר כְּלָאִים שְׁעַטְנוּ לֹא עַלְה עַלְיך :

אֲישׁ כִּי יִשְׂכַב אָרֶץ אֲשֶׁר שְׁכַבְתָּ כ רֶ�ך וְזֹא שְׁפָחָה נְחַרְפָּת לְאֲישׁ וּרְפָרָה לֹא נְפָרָת אָז חַפְשָׁה לֹא נְתַנֵּן לְהַבְּקוֹרָת תְּהִירָה לֹא יוּמַתְתִּי כִּי לֹא חִפְשָׁה :

וְהַבְּיא אֶת אַשְׁמוֹ לְיְהוָה אֶל פְּתָח י' אֲהָל מוֹעֵר אִיל אֲשָׁם :

וְכִפֵּר עַלְיוֹן הַכְּהֵן בְּאִיל הַאֲשָׁם לְפָנֵי יְהוָה עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חַטָּאת וְנִסְלָח לֹא מִתְּחַטְּאָת אֲשֶׁר חַטָּאת :

ט

12. Ihr solle nicht falsch schwören den meinen namen, und * entzügeln den namen deines Gottes: denn Ich bin der HERR. * 2 Mos. 20, 7. xc.

13. Du sollt deinem nächsten nicht unrecht thun, noch bereuben. Es soll des tagdöhners lohn nicht geben bis ich den morgen. * 3 Mos. 23, 7. 5 Mos. 24, 14. Jer. 22, 13. Sir. 34, 27. Job. 4, 35. Jac. 5, 4.

14. Du sollt dem tauben nicht fluchen. Du soll vor dem blinden keinen ansatz sezen; denn du soll dich vor deinem Gott fürchten, denn Ich bin der HERR.

15. * Ihr sollt nicht unrecht handeln am gericht, und sollst nicht vorziehen den geringen, noch den grossen ehren: sondern du soll deinen nächsten rechte richten. * 5 Mos. 16, 19. xc.

16. Du sollt kein * verleumder seyn unter deinem volke. Du sollt auch nicht schen f wieder deines nächsten blut: denn Ich bin der HERR. * Ps. 15, 3. Ps. 50, 20. * Jer. 9, 8. Jac. 5, 6.

17. Du sollt deinen bruder nicht hassen in deinem herzen: sondern du soll * deinen nächsten straffen, auf das du nicht seinet halben schuld tragen müsstest. * Sir. 19, 13. Matth. 18, 15. Luc. 17, 3.

18. Du sollt nicht rachgierig seyn, noch zorn halten gegen die kinder deines volks. Du * soll deinen nächsten lieben wie dich selbst: denn Ich bin der HERR. * Marc. 12, 31. xc.

VI. 19. Meine sachungen sollt ihr halten: daß du dein vieh nicht lassest mit anderley thier zu schaffen haben; und * dein feld nicht besäest mit mancherley samen; und kein kleid an dich komme, das mit wolle und leinen gemenget ist. * 5 Mos. 22, 9.

VII. 20. Wenn ein mann bei einem weibe liegt, und sie beschläfft, die eine leibegene magd; und von dem mann verschmähet ist, doch nicht erlöset, noch freyheit erlanget hat: das soll gestraft werden, aber sie sollen nicht sterben; denn sie ist nicht frey gewesen.

21. Er soll aber für seine schuld dem HERRN vor die thür der hütte des stifts einen midder zum schuldopfer bringen.

22. Und der * priester soll ihn versöhnen mit dem schuldopfer vor dem HERRN, über die sünde, die er gethan hat: so wird ihm Gott gnädig seyn über seine sünde, die er gethan hat. * c. 4, 26. 31. 35. c. 5, 13. 16.

VIII. 23. Wenn

VIII. 23 Wenn ihr ins land kommt, und alsdienst du bäume pflanzen, davon man ißet: sollt ihr denselben vorhaut bestreichen, und ihre früchte. Dagegen sollt ihr sie unbeschneiden achten, dass sie nicht ißet.

24. Im vierten jahr aber sollen alle ihre früchte heilig und gepriesen seyn dem HERRN.

25. Im fünsten jahr aber sollt ihr die früchte ißen, und sie einsameln: denn Ich bin der HERR euer Gott.

IX. 26. Ihr sollt nichts mit blut essen. Ihr sollt nicht auf vogelgeschnreien achten, noch tage wehnen.

27. Ihr sollt eure haar am haupt nicht rund umher abschneiden, noch euren bart gar abscheren.

28. Ihr sollt kein mahl um eines todten willen an eurem leibe reissen, noch buchstaben an euch pfezen: denn Ich bin der HERR.

29. Du sollt deine Tochter nicht zur huren halten: daß nicht das land hurerey treibe, und werde voll lasters. * Sir. 26, 13.

30. * Meine feire hältet, und fürchtet euch vor meinem heilighum: denn Ich bin der HERR.

31. Ihr sollt euch nicht wenden zu den wahrsagern, und forschet nicht von den zeichendeutern, daß ihr nicht an ihnen verunreinigt werdet: denn Ich bin der HERR euer Gott.

¹ Sam. 28, 7.

X. 32. * Vor einem grauen haupt soll du aufstehen, und die alten ehren: denn du soll dich fürchten vor deinem Gott, denn Ich bin der HERR.

33. Wenn ein fremdling bei dir in eurem lande wohnen wird, den sollt ihr nicht schinden.

² Mos. 22, 21. c.

34. Er soll bei euch wohnen, wie ein einheimischer unter euch; und sollst ihn lieben, wie dich selbst: Denn ihr seid auch fremdlinge gewesen in Egyptenlande; Ich bin der HERR euer Gott.

35. Ihr sollt nicht ungleich handeln am gericht mit der ellen, mit gewicht, mit maß.

³ Mos. 25, 15. Spr. 11, 1. c. 20, 10. 36. * Rechte wage, rechte pfunde, rechte scheffel, rechte fannen soll bei euch seyn; Denn Ich bin der HERR euer Gott, der euch aus Egyptenland geführet hat:

⁴ Mos. 25, 13. Spr. 16, 11. t3 M. 11, 45. c. 23, 32.

23. וְכַיִד חֲבָא אֶל-דָּאָרָן גַּטְעָתָם בְּלֵעָז פְּאָגָל מְדִלְחָתָם עַרְלָחוֹ אַתְּ-פְּרוֹז שְׁלַש שְׁנִים יְהִי לְכָם עַרְלִים לֹא יָאָכֵל:

24. בְּשָׂנָה הַרְבִּית יְהִי בְּלַפְּרוֹז קְרַש הַלְּלָם לְיְהֹוָה:

כֵּן כִּי וּבְשָׂנָה הַחְמִילָת תְּאַכְּלָו אַתְּ-פְּרוֹז לְהֹסִיף לְכָם חַכְמָתוֹ אַנְיִי יְהֹוָה

26. אֱלֹהִים: לֹא תְאַכְּלָו עַל-הַדָּם לֹא תִּנְחַשֵּׁו וְלֹא תִּעֲנוּנוּ:

27. לֹא תִּקְפֹּו פָּארַת רָאשָׁם וְלֹא תִּשְׁחַחֵת אֶת פָּארַת זְקָנָךְ:

28. וְשָׁרֵט לְנַפְשָׁלָא תְּהַנֵּן בְּבִשְׁרָכָם וְכַתְבָתָה קָעַקָּעַ לֹא תְּהַנֵּן בְּכָם אַנְיִי יְהֹוָה:

29. אַל-תְּחַלֵּל אֶת בְּתָהָה לְהֻנוּתָה וְלֹא תִּזְנַחֵת הָאָרֶץ וְמִלְאָה הָאָרֶץ וּמָה לֹא תְּשַׁבְּתָנִי תְּשֻׁמְרוּ וּמִקְרְבָּנִי תִּירְאִי אַנְיִי יְהֹוָה:

30. אַל-תִּפְנַן אֶל-הָאָבָת וְאַל-הַיְּרָעָנִים אַל-תִּבְקַשֵּׁי לְטָמֵאָה בָּהָם אַנְיִי יְהֹוָה אֱלֹהִים:

31. אַל-תִּפְנַן אֶל-הָאָבָת וְאַל-הַיְּרָעָנִים אַל-תִּבְקַשֵּׁי לְטָמֵאָה בָּהָם אַנְיִי יְהֹוָה אֱלֹהִים:

32. מִפְנֵי שְׁבָה תְּלָם וּבְרָתָת פְּנֵי תְּכוֹן וּבְרָאת מְאֹלָהִיךְ אַנְיִי יְהֹוָה:

33. וְכַיִד יְגֹור אֶתְתָּךְ גַּר בְּאֶרְצָם לֹא תִּזְנַחֵת אֶתְךָ:

34. בְּאוֹרָת מִנְמָר יְהֹוָה לְכָם הַגָּר הַגָּר אֶתְכָם וְאַהֲבָת לֹא בְּמוֹזָב כִּי-גְּרִים הַיְּהִים בָּאָרֶץ מִצְרִים אַנְיִלְיָה אֱלֹהִים: לֹא-תְּחַשֵּׁו עַזְוָל בְּפֶשְׁפַּט בְּפֶרַח בְּפֶשְׁקָל וּבְפֶשְׁוָרָה:

35. מְאֹנְנִי צְרָק אַבְנִי-צְרָק אַיִלְתָּךְ צְרָק וְהַזְּרָק אַנְיִי יְהֹוָה לְכָם אַנְיִי יְהֹוָה אֱלֹהִים אֲשֶׁר-הַזְּצָאתִי אֶתְכָם מִאָרֶץ מִצְרִים:

37 וְשִׁמְרָתֶם אֶת־כָּל־חֲקֹתִי אֶת־כָּל־
כְּלַשְׁפֵנִי וְעַשְׂתֶּם אֶתְם אֲנִי יְהוָה :

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאָמֶר :

אָל — בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תֹּאמֶר אִישׁ אֲשֶׁר
מִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן־הָגֵר וְהָגֵר בַּיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יְהוָה מוֹרָעָו לְמַלְתָּה מֹותָיו יְקַרֵּת
עַם הָאָרֶץ יַרְגְּמָתוּ בָּאָבוֹן :

וְאַנְּיִ אֶתְּנוּ אֶת־פָּנֵי בְּאִישׁ הָרוֹא
וְהַכְּרִתִּי אֶתְּנוּ מִקְרָב עַמּוֹ כִּי מוֹרָעָו
נָתַן לְמַלְתָּה לְמַעַן טָמֵא אֶת־מִקְרָשׁ
וְלֹחֲלֵל אֶת־שֵׁם קָרְשֵׁי :
וְאִם הַעֲלָם יַעֲלִמוּ עַם הָאָרֶץ
אֶת־עִינֵיכֶם מִן־הָאִישׁ הָרוֹא בְּתִינוֹ
מוֹרָעָו לְמַלְתָּה לְבָלָשׁ הַמִּוְרָא אֶתְּ
וְשָׁמְתוּ אֲנִי אֶת־פָּנֵי בְּאִישׁ הָרוֹא חָ
וּבְמַשְׁפְּחוֹתָו וְהַכְּרִתִּי אֶתְּנוּ וְאָתֵי כָּל־
הָנוּגִים אֶתְּנוּ לְנַעַת אַחֲרֵי הַפְּלָד מִקְרָב
עַמּוֹ : וְרָגֵב אֲשֶׁר תִּפְנַח אֶל־
הָאָבָת וְאָלָה תְּרַיעָנִים לְזֹנֶת אֲחַרְיוּם
וְנַחֲתִי אֶת־פָּנֵי בְּנֶפֶשׁ הָרוֹא :
וְהַכְּרִתִּי אֶתְּנוּ מִקְרָב עַמּוֹ :

וְהַתְּקִרְשִׁתִּם וְהַוִּיתִּם קְרָשִׁיכֶם כִּי אָ
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִיכֶם :
וְשִׁמְרָתֶם אֶת־חֲקֹתִי וְעַשְׂתֶּם אֶתְם
אֲנִי יְהוָה מַקְרָשָׁכֶם :
כִּי־אִישׁ אֲשֶׁר יַכְלֵל אֶת־אָבִיו
וְאָתֵ — אָמוֹ מוֹתָיו יָמָת אָבִיו וְאָמוֹ
כָּל דָּמָיו בָּו :
וְאִישׁ אֲשֶׁר יַנְאֵל אֶת — אָשָׁת אִישׁ
אֲשֶׁר יַנְאֵי אֶת — אָשָׁת רַעֲוָה מוֹתָי —
יָמָת הַפְּאָר וְהַנְּאָפָר :

37. **Daß ihr* alle meine sätungen, und
alle meine rechte haltet und thut; denn
Ich bin der HERR. ***Ex. 30, c. 20,8.22.

Das XX. Capitel.

I. Sünden wieder das fünfte, II. erste, III. vierde,

IV. sechste gebot gestraft. V. Vernehmung.

Und der HERR redete mit Mose, und

sprach:

2. Sage den kindern Israel: Welcher unter den kindern Israel, oder ein fremdlinger, der in Israel wohnet, *seines samens dem Molech gibt; der soll des todes sterben, das volck im lande soll ihn steinigen. *c. 18,21.2c.

3. Und Ich will* mein antliz sehen wieder solchen menschen, und will ihn aus seinem volck rotten: daß er dem Molech seines samens gegeben, und mein heiligthum verunreinigt, und meinen heiligen namen entheiligt hat. *c. 17,10. †Ex. 14,8.

4. Und wo das volck im lande durch die finger sehen würde dem menschen, der sein samens dem Molech gegeben hat, daß es ihn nicht tödtet:

5. So will doch Ich mein antliz wieder denselben menschen sehen, und wieder sein geschlecht, und will ihn, und alle, die ihm nachgehuret haben, mit dem Molech, aus ihrem volcke rotten.

II. 6. Wenn eine seele sich zu den *wahr-sagern und zeichendeutern wenden wird, daß sie ihnen nachhuret: so will ich mein antliz wieder dieselbe seele sehen, und will sie aus ihrem volck rotten. *c. 19,31.

1 Sam. 28, 7.

7. Darum* heiligt euch, und send heilig: denn Ich bin der HERR,euer Gott.

*c. 11, 44.45.

8. Und* haltet meine sätungen, und thut sie: denn Ich bin der HERR, der euch heiligt. *c. 18,30. c. 19,37.

III. 9. Wer seinem* vater oder seiner mutter fluchet, der soll des todes sterben: Sein blut sei auf ihm, daß er seinem vater oder mutter gefluchtet hat.

*2 Mos. 21, 17.2c.

IV. 10. Wer die *ehe bricht mit iemands weibe, der soll des todes sterben, beyde ehebrecher und ehebrecherin: darum, daß er mit seines nächsten weibe die ehe gebrochen hat. *c. 18,20. 2 Mos. 20, 14.

5 Mos. 22, 22. Matth. 5,27. Joh. 8,5.

II. Wenn

11. Wenn * iemand bey seines vaters weibe schläfft, daß er seines vaters sham geblösset hat: die sollen beyde des todes sterben; ihr blut sey auf ihnen. * c.18,8.
1 Mos.35,22. 5 Mos. 27,20. 2 Sam.16,22.
12. Wenn iemand bey seiner * schnur schläfft: so sollen sie beyde des todes sterben: denn sie haben eine schande begangen, ihr blut sey auf ihnen.
* 1 Mos.38,18. 5 Mos.27,23.
13. Wenn iemand beym knaben* schläfft, wie beim weibe, die haben einen greuel gehan: und sollen beyde des todes sterben, ihr blut sey auf ihnen.
* c.18,22. Röm.1,27. 1 Cor. 6,9.
14. Wenn * iemand ein weib nimt, und ihre mutter dazu, der hat ein laster verwirkt: man soll ihn mit feuer verbrennen, und sie beyde auch, daß kein laster sey unter euch. * c. 18,17.
15. Wenn iemand beym* wiehe liegt, der soll des todes sterben: und das wieh soll man erwürgen. * c.18, 23. ic.
16. Wenn ein weib sich irgend zu einem wiehe thut, daß sie mit ihm zu schaffen hat; die soll du tödten, und das wieh auch: des todes sollen sie sterben, ihr blut sey auf ihnen.
17. Wenn iemand seine*schwester nimt, seines vaters tochter, oder seiner mutter tochter, und ihre sham beschauet, und sie wieder seine sham, das ist eine blutschande: die sollen ausgerottet werden vor den leuten ihres volks; denn er hat seiner schwester sham entblösset, er soll seine missehat tragen. * c.18,9. 5 Mos.27,22.
18. Wenn ein mann beym weibe schläfft zur zeit* ihrer frankheit, und entblösset ihre sham, und decket ihren brunnen auf, und sie entblösset den brunnen ihres bluts: die sollen beyde aus ihrem volk gerottet werden. * c.18,19. Ezech.18,6. c.22,10.
19. Deiner* mutter schwester sham, und deines vaters schwester sham sollst du nicht blössen: denn ein solcher hat seine nächste blutsfreundin aufgedeckt, und sie sollen ihre missehat tragen. * c. 18,13.
20. Wenn iemand * bey seines vatern bruders weib schläfft, der hat seines vatern sham geblösset: sie sollen ihre sünde tragen; ohne kinder sollen sie sterben.
* c. 18,14.
1. חַלְצָא אֲשֶׁר יִשְׂכַּבْ אָרֶץ - אֲשֶׁת אָבִיו מֵרוֹת אֲבִיו גָּלְתָה מוֹתֵז יְוָמָתוֹ שְׁנִיהם רְמִיהם בָּם :
2. וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִשְׂכַּבْ אָתֵז - גָּלְתוֹ מוֹתֵז יְוָמָתוֹ שְׁנִיהם תְּבֵל עַשְׂוֹ רְמִיהם בָּם :
3. וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִשְׂכַּבْ אָתֵז זְכָר מִשְׁכָּבֵן אֲשֶׁת תֹּועֶבֶת עַשְׂוֹ שְׁנִיהם מוֹתֵז יְוָמָתוֹ רְמִיהם בָּם :
4. וְאֵשׁ אֲשֶׁר וְקַח אָתֵז אֲשֶׁת וְאָתֵז אֲפָה וְמִה הָיָה בָּאָשֶׁר יִשְׁרָפֵן אָתֵז וְאָתֵז וְלֹא תְּהִתָּה וְמִה בְּחֻכָּבָם : טו וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִתְּנוּ שְׁכְבָתוֹ בְּבָהָמָה מוֹתֵז יְמִינָת וְאָתֵז כְּבָהָמָה תְּהִרְגֵּן :
5. וְאֵשׁ אֲשֶׁר תִּקְרַב אֶל כָּל בְּהַמּוֹת לְרַבְעָה אֲתֵה וְהַרְגַּת אָתֵז נְאָשֶׁר וְאָתֵז הַבָּהָמָה מוֹתֵז יְמִינָת רְמִים בָּם :
6. וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִקַּח אָתֵז אָחָתוֹ בַּת אָבִיו או בַּת אָפָו וְרָאָה אָתֵז עֲרוֹתָה וְהָא תְּהִרְא אָתֵז עֲרוֹתוֹ חֶסֶד הוּא וְנִכְרְטוּ לְעֵינֵי בְּנֵי עַמָּם עֲרוֹת אָחָתוֹ גָּלְתָה עֲוֹנוֹ יִשְׁאָה :
7. וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִקַּח אָתֵז אָחָתוֹ בַּת אָבִיו או בַּת אָפָו וְרָאָה אָתֵז עֲרוֹתָה וְהָא תְּהִרְא אָתֵז עֲרוֹתוֹ חֶסֶד הוּא וְנִכְרְטוּ לְעֵינֵי בְּנֵי עַמָּם עֲרוֹת אָחָתוֹ גָּלְתָה עֲוֹנוֹ יִשְׁאָה :
8. וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִשְׂכַּב אָתֵז אֲשֶׁת דָּנוֹ גָּלְתָה אָתֵז עֲרוֹתָה אָרֶץ מִקְנָה הָעָרָה וְהָא גָּלְתָה אָתֵז מִקְרָרָה רְמִיה וְנִכְרְטוּ שְׁנִיהם מִקְרָב עַמָּם :
9. וְעֲרוֹת אֲחֹזֶת אֲפָה וְאֲחֹזֶת אֲבִיךְ לֹא תְּגַלֵּת כִּי אָרֶץ שָׁאוֹר הָעָרָה עֲוֹנוֹמָשְׁאָה :
- כ וְאֵשׁ אֲשֶׁר יִשְׂכַּב אָרֶץ רְחֹתָה עֲרוֹתָה דָּנוֹ גָּלְתָה חַטָּאת יִשְׁאָה עֲרִירִים יְמִינָתוֹ :

תְּנַשֵּׁא אֶלְךָ יְקֹחْ אֶת־אֲשֶׁר־אָתָּה:
נִזְחָן הַוָּא עַרְוֹת אֲחֹת גָּלָה
עֲרָירִים יְהֹוָה:
וְשִׁמְרָתָם אֶת־כָּל־חֲקֹתִי וְאֶת־כָּל־
מִשְׁפָטִי וְשִׁיחָתָם אֶתְם וְלֹא־חֲקִיאָ
אֶתְכֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנָי מִבְּיָא אֶתְכֶם
שְׁפָחוֹת לְשִׁבְתָּה בָּהּ: וְלֹא חָלְכוּ בְּחַקְתָּה
הָנוּ אֲשֶׁר־אָנָי מִשְׁלָחָ מְפִינִים כִּי
אֶת־כָּל־אֱלֹהִים עָשָׂוּ וְאַקְצָוּ בָּם:
וְאָמַר לְכֶם אֶתְם תִּרְשֹׁו אֶת־אַרְמָתָם
וְאָנָי אֶתְנָפֵח לְכֶם לְרַשְׁת אֶתְכָה אָרֶץ
וּבָתְחַלְבָּ וּרְכַשְׁ אָנָי יְהֹוָה אֱלֹהִים:
אֲשֶׁר־הַבְּرִלְתִּי אֶתְכֶם מִן־הָעָםִים:
וְהַבְּרִלְתִּים בֵּין־הַבְּרִמִּית הַטְּרוּרָה כָּה
לְטִמְאהָ וּבְזִנְהָעוֹת הַטְּמִיא לְטוּרָ וְלֹא־
תִּשְׁקַצְוּ אֶת־נְפָשָׁתֵיכֶם בְּבָרְכָה וּבְעֻזָּה
וּבְכָל־אֲשֶׁר תְּרַמֵּשׁ הָאָרֶםָה אֲשֶׁר־
הַבְּרִלְתִּי לְכֶם לְטִפְאָ: וְהִיִּתְם לְ
קְרִישִׁים כִּי קָרוֹשָׁ אָנָי יְהֹוָה וְאַבְרָהָם
אֶתְכֶם מִן־הָעָםִים לְהִזְוֹת לֵי:
וְאִישׁ אָז־אֲשֶׁר כִּי־יְהֹוָה בָּם אָז־
וְרָעָנָן מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאָנוֹן יְרָגְמוֹ אֶתְכֶם
רְמִיהם בָּם:

Das XXI.

I. Priester tabel, der Todten, II. Hendytischer sitzen, III. Ehe, IV. und Leibesgebrechen wegen.

כ פ כ לא 31
וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אָ
לְהַלְכָנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַר תְּלָהָם
לְנַפְשָׁ לֹא־יַטְמִיא בְּעַמּוֹ:
כִּי אִם־לְשָׁאוֹרֶת הַקְּרָבָה אָלֵינוּ לְאָנוּ
וְלְאָבִינוּ וְלְבָנָנוּ וְלְבָתוֹ וְלְאָחָיו:
וְלְאָחָתוֹ הַבְּרִתּוֹלָה הַקְּרֹובָה אָלֵינוּ אֲשֶׁר
לֹא־יְהֹוָה לְאִישׁ לְהָיַטְמִיא:
לֹא יַטְמִיא בָּעֵל בְּעַמּוֹ לְהַחְלוֹ:

21. Wenn * jemand seines bruders weib nimmt, das ist eine schändliche That: die sollen ohne kinder seyn, darum, daß er hat seines bruders scham geblossen.

* Marc. 6, 18.

V.22. So * haltet nun alle meine sajungen und meine rechte, und thut darnach; auf daß † euch nicht das land ausspene, dar ein Ich euch führe, daß ihr drinnen wohnet. * c. 19, 37. f. c. 18, 25. 28.

23. Und wandelt nicht in den sajungen der heiden, die Ich vor euch her werde ausstoßen: denn solches alles haben sie gethan; und ich habe einen greuel an ihnen gehabt.

24. Euch aber sage ich: Ihr sollt jener land besitzen: denn Ich will euch ein land zum erbe geben, darin milch und honig fließt. Ich bin der HERR, euer Gott, der euch von den völkern abgesondert hat:

25. Daz ihr auch absondern sollt das * reine viel vom unreinen, und unreine vogel von den reinen, und eure sielen nicht verunreinigt am viel, an vögel, und an allem, das auf erden kreucht, das ich euch abgesondert habe, daß es unrein sey. * c. 11, 3.seqq. 5 Mos. 14, 4. seqq.

26. Darum * sollt ihr mir heilig seyn: denn Ich der HERR bin heilig, der euch abgesondert hat von den völkern, daß ihr mein wärest. * c. 11, 44. 45. ic.

27. Wenn ein mann oder weib * ein wahrsager oder zeichendeuter seyn wird, die sollen des todes sterben: man soll sie steinigen, ihr blut sey auf ihnen.

* 2 Mos. 22, 18. ic.

Capitel.

Und der HERR sprach zu Mose: Sage den priestern, Aarons sohnen, und sprich zu ihnen; Ein priester soll sich an * feinem todten seines volks verunreinigen. * 4 Mos. 5, 2. Ezech. 44, 25.

2. Ohn an seinem blutsfreunde, der ihn am nächsten angehöret, als an seiner mutter, an seinem vater, an seinem sohn, an seiner tochter, an seinem bruder;

3. Und an seiner schwester, die noch eine jungfrau, und noch bei ihm ist, und keines mannes weib gewesen ist: an der mag er sich verunreinigen.

4. Sonst soll er sich nicht verunreinigen an irgend einem, der ihm zugehört unter seinem volk, daß er sich entheilige.

II. 5. Er

11. 5. Er soll auch keine * platten machen auf seinem haupe, noch schinen bart abschren, und an ihrem leibe kein maßl pfergen. * c. 19, 27. 5 Mos. 14, 1. Ezech. 44, 20.

6. Sie sollen ihrem Gott heilig seyn, und nicht entheiligen den namen ihres Gottes: denn sie opfern des HERRN opfer, das brodt ihres Gottes; darum sollen sie heilig seyn. * c. 19, 27. 5 Mos. 14, 1. Ezech. 44, 20.

III. 7. Sie sollen keine * hure nehmen, noch keine geschwächte, oder die von ihrem man verstoßen ist: denn er ist heilig seinem Gott. * Ezech. 44, 22.

8. Darum soll du ihn heilig halten, denn er opfert das brodt deines Gottes: et soll dir heilig seyn, denn * Ich bin heilig, der HERR, der euch heiligt. * c. 19, 2. c. 22, 9, 16.

9. Wenn eines priesters tochter ansfahet zu huren, die soll man mit feuer verbrennen: denn sie hat ihren vater geschändet.

10. Welcher hoherpriester ist unter seinen brüdern, auf des * haupt das salböhl gegossen, und seine hand gefülltet ist, daß er angezogen würde mit den kleidern: der soll sein haupt nicht blössen, und seine kleider nicht zerschneiden. * 2 Mos. 28, 41.

11. Und soll zu keinem * todten kommen, und soll sich weder vater noch über mutter verunreinigen. * 4 Mos. 6, 7. c. 9, 6.

12. Aus dem heilighum soll er nicht gehen, daß er nicht entheilige das heilighum seines Gottes: denn die * heilige crone, das salböhl seines Gottes, ist auf ihm; Ich bin der HERR. * 2 Mos. 28, 36.

13. Eine * jungfrau soll er zum weibe nehmen. * Ezech. 44, 22.

14. Aber keine witwe, noch verstoßene, noch geschwächte, noch hure, sondern eine jungfrau seines volks soll er zum weibe nehmen:

15. Auf daß er nicht seinen samen entheilige unter seinem volk; denn Ich bin der HERR, der ihn heiligt.

IV. 16. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

17. Rede mit Aaron, und sprich: Wenn an iemand deines samens in euren geschlechten ein * fehl ist, der soll nicht herzu treten, daß er das brodt seines Gottes opfere. * 1 Tim. 3, 2. Tit. 1, 6, 7.

18. Denn keiner, an dem * ein fehl ist,

יכrho קרי ה לא - יקחו נזלה בראשם פאות וכנים לא גליה ולבשרם לא שורש שורתם:

6 קרשים ידו לאלהיהם ולא וחלב שם אלהיהם כי את אשיה יהוה לחם אלהיהם הם מקריבם והו קרש:

7 אשיה זורה וחלב לא יקחו ואשה בראשה מאישה לא יקחו ביה קרש:

היא לאלהינו: וברשותו כי את לחם אלהיה הו א

מקריב קרש יהיריה לה כו קורש:

אני יהוה מקרשים:

9 ויבת איש כהן כי תחל לונות את אביה תוא מוחללת באש תשוף: ס

וְהַכֹּה֙ הַדָּלֶל מִאֲחֵי אָשֶׁר יַעֲצֵק עַל־

ראשו שמן המשחה ומלאאת את ידו ללבש את הבגדים את ראשן

לא יפרע ובגריו לא ופרום:

10 ועל כל נפשׂ מות לא יבא לאביו ולאפנו לא יטמא:

11 ומון הפלך לא יצא ולא יחלבל את מקריב אלהינו כי נור שמן משחתת אלהינו עליו אני יהוה:

12 והיא אשר בבחוליה יקח:

13 אלמנה ונורשה וחללה זורה את אלה לא יקח כי אם בתולה מעפני יקח

טו אשיה: ולא יחלבל ורעו בעפני כי אני יהוה מקרשו:

14 דבר אל אהרן לאמר איש מושע לדרתם אשר יהוה בו מועם לא יקרב להקריב לחם אלהיו:

15 כי כל איש אשר במו מום

לֹא יִקְרַב אֲשֶׁר עָוֹן אֵז פֶּסֶח אָנָה
 חָרֵם אָוֹ שָׂרוּעַ :
 אָוֹ אֲשֶׁר יְהוָה בָּו שָׁבֵר גָּגָל 19.
 אָוֹ שָׁבֵר יָרָךְ :
 אָוֹ גָּבֵן אָוֹ דָּק אָוֹ תְּבָלָל בְּעִינָנוּ אָוֹ כָּנְרָב אָוֹ יְלָמָת אָוֹ מְרוֹחָ אֲשֶׁה :
 כָּל - אֲשֶׁר בָּו מָוָס מָוָעָ אַהֲרֹן 20.
 הַפְּתַח לֹא יִגְשֶׁל לְהַקְרִיב אַתְּ אֲשֶׁר
 הַזָּהָר מָוָס בָּו אַתְּ לִחְם אֱלֹהִים לֹא
 יִגְשֶׁל לְהַקְרִיב :
 לִחְם אֱלֹהִים מִקְרָשִׁי רְקָרְשִׁים יְמִין 22.
 הַקְרְשִׁים יָאָכֵל :
 אֲהָא אֶל - הַפְּרִנְצָת לֹא יָבָא וְאֶל - הַמִּזְבֵּחַ 23.
 לֹא יִגְשֶׁל בַּיּוֹם בָּו וְלֹא יִתְהַלֵּל אַתְּ
 מִקְרָשִׁי אֲנִי יְהוָה מִקְרְשִׁים :
 וּרְבָרְבָר מָשָׁה אֶל - אַהֲרֹן וְאֶל - בְּנֵי
 אֶל - כָּל - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : פ

Das XXII.

I. Recht zum Priester-theil. II. Verschen darum. III. Opfer ohne fehl.

וְרַבְרַב יְהוָה אֶל - מֹשֶׁה לְאמֹר : א
 רַבְרַב אֶל - אַהֲרֹן וְאֶל - בְּנֵי וּנוֹרָה 2.
 מִקְרָשִׁי בְּנֵי - יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִתְהַלֵּל
 אַתְּ - שֵׁם קָרְשִׁי אֲשֶׁר הַם מִקְרְשִׁים
 לִי אֲנִי יְהוָה :
 אָמַר אֱלֹהִים לְדוֹתֵיכֶם כָּל - אֲשֶׁר 3.
 יִקְרַב מִבְּלָל - וּרְעַלְמָם אֶל - הַקְרְשִׁים אֲשֶׁר
 יִקְרְשׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְרִיחָה וּטְמָאתָה עֲלֵינוּ
 וּנְכָרְתָה הַגְּנִשָּׁה הַחֹנָא מַלְפֵנִי אֲנִי יְהוָה :
 אֲשֶׁר אֲשֶׁר מָוָעָ אַהֲרֹן וְהַזָּהָר 4.
 אָוֹ זֶבֶת פְּקָרְשִׁים לֹא יָאָכֵל עַד אֲשֶׁר
 יִתְהַר וְהַפְּגַע בְּכָל - טְמָא - נְפָשׁ אָוֹ
 אֲשֶׁר - פְּצָא מִפְנֵי שְׁכָבָת - וּרְעַל :
 אָוֹ אֲשֶׁר יְגַע בְּכָל - שְׁרֵץ ה
 אֲשֶׁר יִטְמָא - לוֹ אָוֹ בָּאָרֶם אֲשֶׁר
 יִטְמָא - לוֹ לְכָל טְמָאתָה :

soll herzu treten: er sey blind, lahm, mit einer seltsamen nase, mit ungewöhnlichem gliede;

* c. 22, 21. seq.

19. Ober ber an einem fuß oder hand gebrechlich ist,

20. Ober höckerich ist, oder ein fell auf dem auge hat, oder scheel ist, oder grindicht, oder schäbicht, oder der gebrochen ist.

21. Welcher nun von Aarons, des priesters, samien einen fehl an ihm hat, der soll nicht herzu treten zu opfern die opfer des HERRN: denn er hat einen fehl, darum soll er zu den broden seines Gottes nicht nahen, daß er sie opfere.

22. Doch soll er das brod seines Gottes essen, beyde von dem heiligen und vom allerheiligsten.

23. Aber doch zum vorhang soll er nicht kommen, noch zum altar nahen, weil der fehl an ihm ist: daß er nicht entheilige mein heilighum, denn * Ich bin der HERR, der sie heiligt.

* c. 22, 9. 16. 32.

24. Und Moze redete solches zu Aaron und zu seinen söhnen, und zu allen kindern Israels.

Capitel.

Und der HERR redete mit Moze, und sprach:

2. Sage * Aaron und seinen söhnen, daß sie sich enthalten von dem heiligen der kinder Israels, welches sie mir heiligen, und meinen heiligen namen nicht entheiligen; denn Ich bin der HERR.

* c. 6, 25. 4 Mos. 6, 23.

3. So sage nun ihnen auf ihre nachkommen: Welcher eures samens herzu tritt zu dem heiligen, das die kinder Israels dem HERRN heiligen, und verunreinigt sich also über demselben, des seele soll ausgerottet werden von meinem antlich; denn Ich bin der HERR.

4. Welcher des samens Aarons auffähig ist, oder einen flus hat: der soll nicht essen von dem heiligen, bis er rein werde. Wer etwan einen unreinen leib anrühret, oder * welchem der same entgehet im schlaff;

* c. 15, 16.

5. Und welcher irgend ein gewürme anröhret, das ihm unrein ist; oder einen menschen, der ihm unrein ist; und alles, was ihn verunreinigt;

6.* Wel-

6. * Welche ſeele der eines antrüdet, die iſt unrein bis auf den abend: und ſoll von dem heiligen nicht eſen, fondern ſoll zuvor ſeinen lab mit wasser baden. * c. ii. 24. feqq.

7. Und wenn die ſonne untergangen, und er reit worden iſt, denn mag er davon eſen: denn es iſt ſeine naheung.

8. Ein * aas, und was von wilden thieren zerriffen iſt, ſoll er nicht eſen, auf daß er nicht unrein daran werde: denn Ich bin der HERR. * 2 Mos. 22, 31. sc.

9. Darum ſollen ſie meine ſäße halten, daß ſie nicht ſünde auf ſich laden, und daran sterben, wen an ſie ſich entheiligen: denn * Ich bin der HERR, der ſie heiliget.

* c. 21, 8.

10. Kein ander ſoll von dem heiligen eſen, noch des priesters haſgenoß, noch taglohnner.

11. Wenn aber der priester eine ſeеле um ſein geld fauſſet, der mag davon eſen: und was ihm in ſeinem haufe geboren wird, das mag auch von ſeinem brodt eſen.

12. Wenn aber des priesters tochter ei-nes fremden weib wird, die ſoll nicht von der heiligen hebe eſen.

13. Wird ſie aber eine wiſwe, oder aus-geſtoſſen, und hat keinen ſamen, und kommt wieder zu ihres vaters haufe; ſo ſoll ſie eſen von ihres vaters brodt, als daſſie noch eine magd war: aber kein fremd-linger ſoll davon eſen.

II. 14. Wer versiehet, und ſonſt von dem heiligen iſſet; der ſoll das * fünfte theil da-zu thun, und dem priester geben ſamt dem heiligen: * 4 Mos. 5, 7.

15. Auf daß ſie nicht entheiligen das heilige der kinder Israel, das ſie dem HERRN heben;

16. Auf daß ſie ſich nicht mit miſſethat und ſchuld beladen, wenn ſie ihr geheili-gtes eſen; denn * Ich bin der HERR, der ſie heiliget.

* v. 9. c. 21, 8. 23.

III. 17. Und der HERR redete mit Mose, und ſprach:

18. Sage Aaron und ſeinen ſöhnen, und allen kindern Israel: Welcher Israeliter oder fremdlinger in Israel ſein opfer thum will, es ſey irgend ihr * gelubd, oder von freiem willen, daß ſie dem HERRN ein brandopfer thun wollen, das ihm von euch angenehm ſey; * Ps. 50, 14.

6. נפש אשר תגע בּו וטמאה עַד־
הערב ולא יאכל מִן־הקרשים כִּי
אם־רמח בשרו בפיהם:

7. וְכָא הַשְׁמֵשׁ וְטָרַף וְאֶחָר יאכל מִן־
הקרשים כי ללחמו הוּא:

8. נכלה וטרפה לא יאכל לטמאה־
בְּהַ אֲנִי יְהוָה:

9. וְשִׁמְרֹן אֶת־מִשְׁמָרָתִי ולא יִשְׁאַל
עַל־יוֹחָטָא וְמַתוּ בּוּ כי יְחִילָה אֲנִי
יְהוָה מֶלֶךְם:

10. וְכָל־זָר לֹא־יאכל קָרֵשׁ תּוֹשֵׁב כְּהֵן
וְשְׁכִיר לֹא־יאכל קָרֵשׁ:

11. וכְּהֵן כי־יקנה נְפֵשׁ כְּנֻן כְּסֶפוֹ הוּא
יאכל בּוּ וְלִידָר בְּתוֹךְ הַם יאכל בְּלַחְמוֹ:

12. וּבְתְּרֵפָה כִּי תְּהִיה לְאָשׁ זָר הוּא
בְּתְּרוּמָתִ הַקָּרְשִׁים לֹא תְאַכֵּל:

13. וּבְרֵצֶף הַנְּהָרָה אֶל־מִנְחָה וְגַרְוָשָׁה
וּוּרָע אֵין לָהּ וְשֵׁבָה אֶל־בֵּית
אָבִיהָ כְּנֻעוּרִית מַלְחָם אָבִיהָ תְאַכֵּל
וְכָל־זָר לֹא־יאכל בּוּ:

14. וְאִישׁ כי־יאכל קָרֵשׁ בְּשָׂגָה וְיִסְרָא
חַמְשִׁיתוֹ עַלְיוֹן וְנִתְנוּ לְפָנָן אֶת־הַקָּרֵשׁ:
טו וְלֹא יְחִילָה אֶת־קָרְשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
את אשר יְרִיכָו לְיְהוָה:

15. וְהַשְׁיָאוּ אֹתָם עַזְנֵן אַשְׁמָה בְּאַכְלָם
אֶת־קָרְשִׁיהם כי אֲנִי יְהוָה
מֶלֶךְם:

16. וְרַבְרַב יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאמֹר:
דָּבָר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנֵי וְאֶל־כָּל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְرָת אֱלֹהִים אִישׁ אִישׁ
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְמִן־הָגָר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
יָקְרַב קָרְבָּנוּ לְכָל־גְּדוּרֹתָם וְלְכָל־
גְּרֹבּוֹתָם אֲשֶׁר־יָקְרַבּוּ לְיְהוָה לְעַלְלָה:

17. וְרַבְרַב יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאמֹר:
דָּבָר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנֵי וְאֶל־כָּל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרָת אֱלֹהִים אִישׁ אִישׁ
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְמִן־הָגָר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
יָקְרַב קָרְבָּנוּ לְכָל־גְּדוּרֹתָם וְלְכָל־
גְּרֹבּוֹתָם אֲשֶׁר־יָקְרַבּוּ לְיְהוָה לְעַלְלָה:

18. וְרַבְרַב יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאמֹר:
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶמְרָת אֱלֹהִים אִישׁ אִישׁ
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְמִן־הָגָר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
יָקְרַב קָרְבָּנוּ לְכָל־גְּדוּרֹתָם וְלְכָל־
גְּרֹבּוֹתָם אֲשֶׁר־יָקְרַבּוּ לְיְהוָה לְעַלְלָה:

לְرַצְנָנֶם תָּמִים יָלֵר בְּבָקָר בְּכֶשֶׁבִים ¹⁹
וּבְעַזְבִּים :

כֹּל אֲשֶׁר־בָּו מֹסֵךְ לֹא תִּקְרַבְנִי כִּי־לֹא
לְרַצְוֹן יְהִיה לְכֶם :

וְאֵשׁ כִּי־יִקְרַב יְבֻחַ שְׁלֹמִים ²¹
לְיְהוָה לְפָלָא כִּדְרֹא אוֹלֶן רַבָּה בְּבָקָר
אוֹבָצָאָן תָּמִים יְהִירָה לְרַצְוֹן כָּל־
מֹסֵךְ לֹא יְהִיה־בָּו :

עוֹרָת אוֹשְׁבוֹר אוֹ-חַרְצָעָן אוֹ-יְבָלָת ²²
אוֹגָרָב אוֹרְפָת לֹא־תִּקְרַבְנִי אֱלֹהִים
לְיְהֹהָן וְאַשְׁתָּה לֹא־תִּפְנַט מְרוּם עַל־
הַמִּזְבֵּחַ לְיְהֹהָן :

וְשָׂור וְשָׂה שְׂרוּעַ וְקָלָוָת נְרָבָה ²³
תַּעֲשֵׂה אֶתְךָ וְלִנְגַּרְךָ לֹא יַעֲצָה :

וְמַעֲוָה וְנְתּוֹתָן וְגַעֲטָה וְגַרְוָתָן לֹא ²⁴
תִּקְרַבְנִי לְיְהֹהָן וּבְאֶרְצָנֶם לֹא
תַּعֲשֵׂה :

וְמִצְּבָן־גָּנְכָר לֹא תִּקְרַבְנִי אַתְּ־לְחַםְכָּה
אַלְחִיכָּם מִכְלָא אֱלֹהִים כִּי מִשְׁחָתָם
בְּחַם מָוִים בָּם לֹא יַרְצָחָה לְכֶם : ס

וְיַרְבֵּר יְהֹהָן אֶל־מֹשֶׁה לְאמֹר :

שָׂור אוֹ-כְּשָׁב אוֹ-עַז כִּי יוֹלֵד וְהִיחָה ²⁷
שְׁבָעַת יְמִים תַּחַת אַפְנוֹ וְמִיוּם רַשְׁמָנִין
וְהַלְאָה יַרְצָחָה לְקַרְבָּן אֲשֶׁר לְחוֹתָה :

וְשָׂור אוֹ-שָׁה אֶתְךָ וְאַתָּה־בָּנָה לֹא ²⁸
תַּשְׁחַתְּ בְּיּוֹם אַחֲרָה :

וְכִי־חַזְבָּחוֹ זְבַח תּוֹרָה לְיְהֹהָן ²⁹
לְרַעֲנָנֶם תּוֹבָחוֹ :

בַּיּוֹם הַזֶּה יַאֲלֵל לֹא־חוֹתֵרָיו מִפְנֵי כָּל
עַד־בָּקָר אֲנִי יְהֹהָן :

וְשְׁמַרְתָּם מִצְוָתִי וְעֲשִׂיתָם אֶתְכָם ³⁰
אֲנִי יְהֹהָן :

19. Das soll ein männlein und ohne wan-
del seyn, von kindern, oder lämmern,
oder ziegen.

20. Alles, was ^{*}einen fehl hat, sollt ihr
nicht opfern: denn es wird für euch nicht
angenehm seyn. ⁵Mos. 15, 21. c. 17, 1.
Mal. 1, 8. Str. 35, 14.

21. Und wer ein dankopfer dem HErrn
thun will, ein sonderlich gelüb'd; oder
von fremdem willen, von kindern oder scha-
fen: das sollt ohne wandel seyn, daß es
angenehm sey; es soll keinen fehl ha-
ben.

22. Ifts blind, oder gebrechlich, oder
geschlagen, oder dürre, oder reudicht, oder
schäbicht: so sollt ihr solches dem HErrn
nicht opfern, und davon kein opfer geben
auf den altar des HERRN.

23. Einen ochsen oder schaf, das unge-
wöhnliche glieder, oder wandelbare gte-
der hat, magst du von fremdem willen
opfern: aber angenehm mags nicht seyn
zum gelüb'd.

24. Du sollt auch dem HERRN kein
zerstossens, oder zerriebens, oder zerrif-
fens, oder das verroudet ist, opfern: und
sollt in eurem lande solches nicht
thun.

25. Du sollt auch solcher keines von ei-
nes fremdlingen hand, neben dem brodt eu-
ers Gottes, opfern: denn es taugt nicht,
und hat einen fehl; darum wirds nicht
angenehm seyn für euch.

26. Und der HERR redete mit Mose,
und sprach:

27. Wenn ein ochs, oder lamm, oder
ziege geboren ist, so soll es sieben tage bei
seiner mutter seyn; und am achten tage,
und darnach mag mans dem HERRN
opfern; so ifts angenehm.

28. Es sey ein ochs oder lamm, so soll
mans nicht mit seinem jungen auf einen
tag schlachten.

29. Wenn ihr aber wollt dem HERRN
ein lebopfer thun, das für euch angenehm
sey:

30. So sollt ihrs desselben tages essen,
und sollt nichts übrig bis auf den morgen
behalten; denn Ich bin der HERR.

31. Darum ^{*}haltet meine gebote, und
thut darnach: denn Ich bin der HERR.
* c. 18, 30.

32. Dass ihr meinen heiligen namen nicht entheiligt, und ich gesegnet werden unter den kindern Israel: denn Ich bin der H̄ERR, der euch heiligt;

33. Der euch aus Egyptenland geführt hat, dass ich euer Gott wäre, Ich der H̄ERR.

Das XXXIII. Capitel.

I. Sabbath, II. Oster, III. Pfingsten, IV. Sabbath des blasens. V. Versöhnungstag. VI. Laubhüttenfest.

Und der H̄ERR redete mit Mose, und sprach:

2. Sage den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Dis sind die feste des H̄ERRN, die ihr heilig und meine feste heissen sollt, da ihr zusammen kommt.

3. Sechs * tage sollt du arbeiten; der siebente tag aber ist der grosse heilige sabbath, da ihr zusammen kommt: keine arbeit sollt ihr drinnen thun; denn es ist der sabbath des H̄ERRN, in allen euren wohnungen. * 2 Mos. 20, 8. 9. 10.

II. 4. Dis sind aber die feste des H̄Eret, die ihr heilige feste heissen sollt, da ihr zusammen kommt.

5. Am * vierzehenten tage des ersten monden zwischentabend ist des H̄ERRN passah. * 2 M. 12, 18. c. 23, 15. t. 2 M. 12, 6.

6. Und am funfzehenten derselben monden ist das fest der ungesäuerten brodt des H̄ERRN: da sollt ihr * sieben tage ungesäuert brodt essen. * 2 Mos. 12, 15.

7. Der erste tag soll heilig unter euch heissen, da ihr zusammen kommt: da sollt ihr keine dienstarbeit thun.

8. Und dem H̄ERRN opfern sieben tage. Der siebente tag soll auch heilig heissen, da ihr zusammen kommt: da sollt ihr auch keine dienstarbeit thun.

9. Und der H̄ERR redete mit Mose, und sprach:

10. Sage den kindern Israel, und sprich zu ihnen: wenn ihr ins land kommt, das Ich euch geben werde, und werdet ernten; so sollt ihr eine garbe der erstlinge eurer ernte zu dem priester bringen.

11. Da soll die garbe gewebet werden vor dem H̄ERRN, daß es von euch angenehm sey: solches soll aber der priester thun des andern tages nach dem sabbath.

12. Und sollst des tages, da eure garbe gewebet wird, ein brandopfer dem H̄ERRN thun, von einem lamm, das ohne wandel und jährig sey:

32 וְלֹא תַהֲלִל אֶת־שֵׁם מֶלֶךְ וּמֶכְרָתָיו בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מֶכְרָתָם:

33 רְפֹ�אֵת אֶתְכֶם מִאָרֶץ מִצְרָיִם לְהִוָּת לְגָם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה:

פ

Das XXXIII. Capitel.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֹאמֶר:

2. דִּבֶּר אֱלֹהִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֶלְהָם מַעֲוִדִּי יְהוָה אֲשֶׁר־תְּקֹרֵב אֲתֶם מִקְרָאֵי קָרֵשׁ אֱלֹהָה הַם מַעֲוִדִּי:

3. שְׁשָׁת יְמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְׁבִּיעִי שְׁבָרֵץ שְׁבָתוֹן מִקְרָא־קָרֵשׁ כָּל־מֶלֶאכָה לֹא תַעֲשֶׂה שְׁבַת הַוָּא לְהִוָּת בְּכָל מַוְשְׁבָתִיכֶם:

4. אֱלֹהָה מַעֲוִדִּי יְהוָה מִקְרָאֵי קָרֵשׁ אֲשֶׁר־תְּקֹרֵב אֲתֶם בְּמַעֲוִדָּם:

ה בְּחִרְשׁ הַרְאֵשׁ בְּאֶרְבָּעָה עָשָׂר לְמִשְׁרָשׁ בֵּין הָעֲרָבִים פֶּסֶח לְיְהוָה:

6. וּבְחִמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לְתְּרֵשׁ הַוָּה חַג חֲמִצּוֹת לְיְהוָה שְׁבָעַת יְמִים מִצּוֹת הַאֲלֹהִים 7. בַּיּוֹם הַרְאֵשׁ מִקְרָא־קָרֵשׁ וְיִרְאָה כָּל־מֶלֶאכָה עַבְרָה לֹא תַעֲשֶׂה:

8. וְהַקְרָבָתָם אֲשֶׁר לְהִוָּת שְׁבָעוֹת יְמִים בַּיּוֹם הַשְׁבִּיעִי מִקְרָא־קָרֵשׁ כָּל־מֶלֶאכָה עַבְרָה לֹא תַעֲשֶׂה:

9. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֹאמֶר: 10. דִּבֶּר אֱלֹהִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֶלְהָם כִּי־תַּבְאָו אֱלֹהִים הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַנְיָ נָתָן לְכָם וְקַצְרָותָם אֶת־קֶצֶף וְהַבָּאתָם אֶת־עַמְּרָבָר אֶת־דְּרֻעָמָר כְּצִירָכָם אֶל־הַבָּרוֹן: 11. וְהַנְּזִיר אֶת־דְּרֻעָמָר לְפָנֵי יְהוָה לְרַצְנָכָם מִפְּחָרָת הַשְּׁבָתָה יְנִיפָּעַ הַבָּרוֹן:

12. וְעַשְׁתָּם בַּיּוֹם הַנִּפְנִימָה אֶת־הַעֲמָר כְּבָשׂ תְּמִימָה בְּנֵי־שְׁגָנָתוּ לְעָלָה לְיְהוָה: 13. Same

וְמִנְחָתוֹ שְׁנִי עַשְׂרֵנִים סֶלֶת בְּלָאָה,¹³

בְּשִׂמְן אֲשָׂה לְיהוָה רִיחַ נִיחַ וְנוֹסֶתֶת וְנוֹסֶכוֹ קְרִיָּה¹⁴

וַיְזַן רְכִיעָת תְּחִין: וְלִחְם וְקָלִי וְכָרְמָל¹⁵

לֹא תְאַכֵּל עַד עַצְם הַיּוֹם הַוְהָעֵד

הַכְּיאָכָם אֶת קְרֻבֵן אֱלֹהִיכֶם חֲקָתָם

עוֹלָם לְרֹתְחִיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתִיכֶם: ס

וְסְפָרָתָם לְכֶם מִפְּחָרָת הַשְּׁבָת מִזְוֹבֶטֶן¹⁶

הַכְּיאָכָם אֶת עַמּוֹר הַתְּנוּפָה שְׁבָעָה

שְׁבָתּוֹת הַמִּימְתָּה תְּהִינָה: עַד מִפְּחָרָת¹⁷

הַשְּׁבָתָת הַשְּׁבִיעָת הַסְּפָרָה חַמְשָׁתָם

יּוֹם וְהַקְרְבָתָם מִנְחָתָה חֲרֵשָׁה לְיהוָה:

מִפְּשָׁבְתִיכֶם תְּבִיאָה לְחַמֵּס פְּנֵיפָה¹⁸

שְׁתִים שְׁנִי עַשְׂרֵנִים סֶלֶת תְּהִינָה

חֲמִץ הַאֲפִינָה בְּנָרוּם לְיהוָה:

וְהַקְרְבָתָם עַל־הַלְּחֵם שְׁבָעָת כְּבָשָׂם¹⁹

חַמִים בְּנֵי שָׁנָה וְפָר בָּן־בָּקָר אַפָּר

וְאַיִלָם שְׁנִים וְהַזְוּעָלה לְיהוָה וְמִנְחָתָם

וְנוֹסֶתֶת אֲשָׂה רִיחַ נִיחַ וְנִיחָתָה:

וְעַשְׂתָם שְׁעִיר־עַזְוִים אַחֲרֵי חַטָּאת²⁰

וְשְׁנִי כְּבָשָׂם בְּנֵי שָׁנָה לְזִבְחָת שְׁלָמִים:

וְהַנְּרֵי הַלְּחֵן אַתָּם עַל לְחֵם הַבְּנָרִים כ

תְּנוּפָה לְפָנֵי יְהוָה עַל שְׁנִי כְּבָשָׂם

קָרְשׁ וְהַזְוּי לְיהוָה לְלָחֵן: וּמְרָאָתָם²¹

בְּעַצְם הַיּוֹם הַוְמִקְרָא־קָרְשׁ וְהַזְוּי

לְכָס גָּל־מְלָאכָת עַבְרָה לֹא תַעֲשֵׂה

חֲקָת עַזְלָם בְּכָל־מִשְׁבְּתִיכֶם

לְדָרְחִיכֶם: וּמְקָרְבָּלָם אֶת־קָצִיךְ²²

אַרְצָלָם לֹא־חַכְלָה פָאַת שְׁרָה בְּקָצְרָה

וְלִקְטָה קָצִירָה לֹא תַלְקַט לְעֵנִי וְלֹא־

תַעֲזֵב אַתָּם אֲנֵי יְהוָה אֱלֹהִיכֶם: פ

וְיַרְבֵר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֵר:²³

רֶבֶר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר בְּחַרְשָׁ

הַשְּׁבִיעָה בְּאַחֲרֵי קָרְשׁ וְהַזְוּי לְכֶם שְׁבָתוֹן

וְכָרְזָן תְּרִיעָה מִקְרָנָא־קָרְשׁ:

13. Samt dem speisopfer, zwöf zehnten semmelmehl mit ödl gemenget, zum opfer dem HERRN eines süßen geruchs; dazu das trankopfer, da Wertheil hat weins.

14. Und sollt kein neu brodt noch sängen, noch forn zuvor essen, bis auf den tag, da ihr eurem Gott opfer bringet. Das soll ein recht seyn euren nachkommen in allen euren wohnungen. * c. 6,18. 2 Mos. 27,21.

III. 15. Darnach sollt ihr zehlen vom * an, dertage des sabbath, da ihr die webergarbe brachtet, sieben ganzer sabbath:

* 5 Mos. 16, 9. 10.

16. Bis an den andern tag des siebenten sabbaths, nemlich funffig tage sollt ihr zehlen, und neu speisopfer dem HERRN opfern.

17. Und sollts aus allen euren wohnungen opfern, nemlich zwey weberbrodt von zwöf zehnten semmelmehl, gefäuert und gebacken; zu erstlingen dem HERRN.

18. Und sollt herzu bringen, neben eurem brodt, sieben jährige lämmer ohne wandel, und Einen jungen faren, und zweyen widder: das soll des HERRN brandopfer, speisopfer und trankopfer seyn; das ist ein opfer eines süßen geruchs dem HERRN.

19. Dazu sollt ihr machen Einen zlegendock zum sündopfer, und zwey jährige lämmer zum dankopfer.

20. Und der priester solls weben samt dem brodt der erstlinge vor dem HERRN, und den zweyem lämmern: und soll dem HERRN heilig, und des priesters seyn.

21. Und sollst diesen tag aussruffen: denn er soll unter euch heilig heissen, da ihr zusammen kommt, keine dienstarbeit sollt ißt thun. Ein ewiges recht soll das seyn bei euern nachkommen in alleneuren wohnungen.

22. Wenn ihr aber * euer land erntet, sollt ihrs nicht gar auf dem felde einschneiden, auch nicht alles genau auflesen, sondern sollts den armen und fremdlingen lassen: Ich bin der HERR, euer Gott.

* c. 19, 9. 10.

IV. 23. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

24. Kede mit den kindern Israel, und sprich: Um ersten tag des siebenten monden sollt ihr den heiligen*sabbath des blaßens zum gedächtniß halten, da ihr zusammen kommt;

* 4 Mos. 29, 1.

25. Da

25. Da sollt ihr keine dienstarbeit thun, und sollt dem **HEHRRN** opfern.
 V. 26. Und der **HEHRRN** redete mit Mose, und sprach:
27. Des* gehnthen tages, in diesem siebenen monden, ist der versöhnetag; der soll bey euch heilig heißen, daß ihr zusammen kommt: da sollt ihr euren leib casthen, und dem **HEHRRN** opfern.* c.16,29.1c.
28. Und sollt keine arbeit thun an diesem tage: denn es ist der versöhne tag, daß ihr versöhnet werdet vor dem **HEHRRN**, eurem Gott.
29. Denn wer seinen leib nicht casthet an diesem tage, der soll aus seinem volck gerottet werden.
30. Und wer dieses tages irgend eine arbeit thut, den will ich vertilgen aus seinem volck.
31. Darum sollt ihr keine arbeit thun: das soll ein ewiges recht seyn euren nachkommen, in allen euren wohnungen.
32. Es ist euer * grosser sabbath, daß ihr eure leiber casthet. Am neunten tage des monden, zu abend, sollt ihr diesen sabbath halten, von abend an bis wieder zu abend.
- * c.16, 31.
- VI. 33. Und der **HEHRRN** redete mit Mose, und sprach:
34. Rede mit den kindern Israel, und sprich: Am funfzehnten tage dieses siebenen monden ist * das fest der laubhütten sieben tage dem **HEHRRN**. * 2 Mos. 23,16.
- 4 Mos. 29,12. 5 Mos. 16,15.
35. Der erste tag soll heilig heißen, daß ihr zusammen kommt: keine dienstarbeit sollt ihr thun.
36. Sieben tage*sollt ihr dem **HEHRRN** opfern: der achte tag soll auch heilig heißen, daß ihr zusammen kommt, und sollt euer opfer dem **HEHRRN** thun; denn es ist der versammlungstag, keine dienstarbeit sollt ihr thun. * Joh. 7, 37.
37. Das sind die feste des **HEHRRN**, die ihr sollt für heilig halten: daß ihr zusammen kommt, und dem **HEHRRN** opfer thut, brandopfer, speisopfer, trankopfer, und andere opfer, ein iegliches nach seinem tage;
38. Ohne was der sabbath des **HEHRRN**, und eure gaben, und gelübde, und freywilige gaben sind, die ihr dem **HEHRRN** geber.
- נה כל - מלאכת עבירה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה: ס
- 26 וידבר יהוה אל - משה לאמר:
- 27 אֶת בְּעֵשֶׂר לְחַרְשׁ הַשְׁבִּיעִי הַזָּהָר וְעַל הַכְּפָרָת הָוֹא מִקְרָא - קָרְשׁ יְהִיָּה לְנֶם וְעַל יְהִיָּה אֶרְצָת נְשָׁתֵיכֶם וְהַקְרָבָתָם
- 28 אֲשֶׁר לְיהִיָּה: וכל - מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה ונברתה מעמיה: ול כל - הנפש אשר תעשה כל - מלאכה בעצם היום הזה והארתוי את הנפש
- 31 הָוֹא מִקְרָב עַמָּה: כל - מלאכה לא תעשו רקחת עולם לורתייכם בכל משבתייכם: שבעת שפטון הָוֹא לכם ועניתם את נפשתייכם בחשעה לחרש בערב מערב עד ערב תשבחו שבתיכם:
- 33 וידבר יהוה אל - משה לאמר:
- 34 דבר אל - בני ישראל לאמר בחמשה עשר יום לחרש השבעי הזה חג הסוכות שבעת ימים ליהוה:
- לה ביום הראשון מקריא - קרש כל - מלאכת עבירה לא תעשו:
- 36 שבעת ימים פקריבו אשה ליהוה ביום השmini מקריא - קרש כל - והקרבתם אשה ליהוה עשרה חותם כל - מלאכת עבירה לא תעשו:
- 37 אלה מוערנו יהוה אשדרתckerao אתם מקריא קרש להקליב אשה ליהוה עליה ומנוחה זבח ונסכים הבר יום ביזמו:
- 38 מלכבר שבתת יהוה ומילכבר מתנותיכם ומילכבר כל - נרינוים ומילכבר כל - נרביתיכם אשה נתנו ליהוה:
39. 50

39. אָה בְּחַמֵּשָׁה עַשֶּׂר יוֹם לְתִשְׁבַּח הַשְׁכִּיעַ
בְּאַסְפָּנֵס אֶת־תְּבוּאַת הָאָרֶץ תְּחַזֵּ
את־תְּנֵן יְהוָה שְׁבֻעָת יְמִים בָּזָם
הַרְאָשָׁן שְׁבָתוֹן וּבָיוֹם הַשְׁמִינִי שְׁבָחוֹן:
וְלֹקְחָתָם לְכָם בַּיּוֹם הַרְאָשָׁן פְּרִי עַז מַ
הַרְרָה כְּפַת תְּמִרִים וּגְנִיף עַז־עֲבָרָת
וּעֲרַבְּנָחָל וּשְׁמֹחוֹתָם לְפָנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
שְׁבָעָת יְמִים: וְחַזְתָּם אֶת־תְּנֵן לְיהוָה 40.
שְׁבָעוֹת יְמִים בְּשִׁנְחָה חֲקָתָ עַזְלָט
לְרֹיחֵיכֶם בְּחַרְשָׁה שְׁבִיעִי תְּחַזֵּ אֶת־
42. בְּסֶבֶת תְּשִׁבוּ שְׁבָעָת יְמִים בְּלַהֲאֹרֶה
בִּישראל יְשִׁבוּ בְּסֶבֶת:

43. לְמַעַן יָרַעַי דָּרְתִּיכֶם כִּי בְּסֶבֶת הַשְׁבָטִי
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַזְּעִיא אָזְקָם מִאָרֶץ
מִצְרָים אָנָי וְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: 44. וּרְبָר
מֹשֶׁה אֶת־מְעָרֵי יְהוָה אֱלֹהֵי־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Das XXIV.

1. Zurichtung der Lampen, II. und schaubrode. III. Ein gotteslästerer gesteinigt. IV. Straffes des mörders.
וּרְבָר יְהוָה אֱלֹהֵי־מֹשֶׁה לְאָמֵר: א
צְוָא תְּ - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְקַחַו אֶלָּו שְׁמָן:
וַיְזַהֵּב בְּתִית לְפָנָיו לְחַלְלָת גַּרְתִּימִיד:
מְחוֹזָן לְפָלָנָת הַעֲרָתָ בְּאַהֲלָ מְוֹעֵד 3
יְעָרָה אֶת־אַהֲרֹן מִעָרֵב עַד־בְּקָר לְפָנֵי
יְהוָה תְּמִיר חֲקָתָ עַזְלָט לְרוֹתִיכֶם:
עַל הַמִּנְבָּה הַטְּהָרָה יְעָרָה אַרְצָ - 4
הַנְּרוֹת לְפָנֵי יְהוָה תְּמִיד: ב
וְלֹכְחָת סָלָת וְאַפְתִּת אֶתְתָּ שְׁתִים עַשְׂרָה ה
חִלוֹת שְׁנִי עַשְׂרָנִים יְהִי הַחֲלָה הָאַחֲת:
וְשְׁמַת אָזְחָם שְׁתִים מִעָרְכוֹת שְׁנִי 6
הַמִּעְרָנָה עַל־הַשְׁלָמָה הַטְּהָרָה לְפָנֵי יְהוָה:
וְנִתְחַת עַל־הַמִּעְרָנָה לְבָנָה זְבָח וְהַרְבָּת 7
לְלִחְם לְאוֹכֶלה אֲשֶׁר לְיוֹתָה:

39. So sollt ihr nun am funfzehnten tage des siebenten monden, wenn ihr das einkommen vom lande eingebracht habt, das fest des HERRN halten sieben tage lang. Am ersten tage ist es sabbath, und am achten tage ist es auch sabbath.

40. Und sollt am ersten tage früchte nehmen von * schönen bäumen, palmenzweige, und meien von dichten bäumen, und bachwei- den, und sieben tage frölich seyn vor dem HERRN, eurem Gott. * Neh.8.14.15.16.

41. Und sollt also dem HERRN des jahrs das fest halten sieben tage. Das soll ein * ewiges recht seyn bey euren nachkom- men, daß sie im siebenten monden also fei- ren. * c.6.18. 2 M.27.21. c.30.21. 4 M.10.8.

42. Sieben tage sollt ihr in laubhütten wohnen; wer einheimisch ist in Israel, der soll in laubhütten wohnen:

43. Dass eure nachkommen wissen, wie ich die kinder Israel habe lassen in hütten wohnen, da ich sie aus Egyptenland füh- rete; * Ich bin der HERR, euer Gott.

* c.11.44. c. 18. 2. 4.30.

44. Und Moše sagte den kindern Israel solche feste des HERRN.

Capitel.

Und gotteslästerer gesteinigt. IV. Straffes des mörders.

Und der HERR redete mit Moše,

und sprach:

2. Gebet den kindern Israel, daß sie zu * dir bringen gestossen lauter baumöhl zu lichtern, das oben in die lampen täglich gethan werde,

* 2 Mof. 27.20.

3. Haussen vor dem vorhang des zeug- nisses in der hütte des stifts. Und Aaron solls zurichten des abends und des morgens vor dem HErrn täglich: * das sey ein ewi- ges recht euren nachkommen. * c.6.18.c.10.9.

4. Er soll aber die lampen auf dem fel- len leuchter zurichten vor dem HERRN täglich.

II.5. Und sollst semmelmehl nehmen, und da- von * zwölf kuchen backen, zwölf zehente soll ein kuchen haben. * 2M.25.30. Matth.12.4.

6. Und sollst sie legen ie sechs auf eine schicht, auf den feinen tisch vor dem HERRN.

7. Und sollst auf dieselben legen reine weisbrauch, daß es seyn denckbrodt zum feuer dem HERRN.

8. Alle sabbath für und für soll er sie zurichten vor dem HERRN, von den Kindern Israel, zum ewigen bunde.

9. Und sollen Aarons und seiner Söhne seyn, die sollen sie essen an heiliger stätte: denn das ist sein allerheiligstes von den opfern des HERRN zum ewigen recht.

III. 10. Es ging aber aus eines Israelitischen weibes Sohn, der eines Egyptischen Mannes kind war, unter den Kindern Israel, und zückte sich im Lager mit einem Israelitischen Mann:

11. Und lästerte den Namen, und fluchte. Da brachten sie ihn zu Mose (seine Mutter aber hieß Salomith, eine Tochter Dibri, vom Stamm Dan):

12. Und legten ihn gefangen, bis ihnen klare Antwort würde durch den Mund des HERRN. *4 Mos. 15, 34.

13. Und der HERR redete mit Mose, und sprach:

14. Führe den Flucher hinaus vor das Lager, und las alle, die es gehöret haben, ihre Hände auf sein Haupt legen; und las ihn die ganze Gemeine Steinigen.

15. Und sage den Kindern Israel: Welcher seinem Gott fluchet, der soll seine Sünden tragen.

16. Welcher * des HERRN namen lästert, der soll des Todes sterben, die ganze Gemeine soll ihn Steinigen: wie der Fremdling, so soll auch der Einheimische seyn; wenn er den Namen lästert, so soll er sterben. *2 Mos. 20, 7. Matth. 26, 65.

IV. 17. Wer irgend * einen Menschen erschläget, der soll des Todes sterben.

*2 Mos. 21, 12. 4 Mos. 35, 16. seqq.

18. Wer aber ein Vieh erschläget: der solls bezahlen, leib um Leib.

19. Und wer seinen nächsten verlehet, dem soll * man thun, wie er gethan hat,

*2 Mos. 21, 23, 24. c.

20. Schade um Schade, Auge um Auge, Zahn um Zahn; wie er hat einen Menschen verlehet, so soll man ihm wieder thun.

21. Also, daß, wer ein Vieh erschläget, der solls bezahlen; wer aber einen Menschen erschläget, der soll sterben.

22. Es soll * einerley Recht unter euch seyn, dem Fremdlingen, wie dem Einheimischen: † denn Ich bin der HERR, euer Gott. *2 Mos. 12, 49. †3 Mos. 11, 44.

8 בְּיֹם הַשְׁבָת בְּחֵם הַשְׁבָת יִעֲרַכְנוּ לִפְנֵי יְהוָה תְּמִיד מֹאת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּרִית

9 עֲלָם : וְהַוְתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו אֶבְלָהוּ בָמֻקוּם קָרְשׁ בַּיָּקָרְשׁ בְּרִישָׁם

רוֹא לְזַמְשִׁיר יְהוָה תְּקַעַל-עֲלָם : ס וַיֵּצֵא בָנ-אֱשֹׁר יִשְׂרָאֵל וְהַוְתָה אֶבְלָהוּ בְּמִחְנָה בָנ-יִשְׂרָאֵל וְיַעֲצָה אֶבְלָהוּ

אֶרְשָׁ מִצְרָי בְּתֹהַה בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְיַעֲצָה בְּמִחְנָה בָנ-יִשְׂרָאֵל וְיַעֲצָה אֶבְלָהוּ

וְיַקְלָל וְיַגְיָאו אֶתְנוֹ אֶל-מֹשֶׁה וְשֵׁם אֶבְלָהוּ שְׁלֹמִית בָת-דָבְרֵי לְמֹתָה - בָנ-

וְיַגְיָחוּ בְּפֶשְׁמָךְ לְפָרְשָׁ לְהַסְּעָל פִי יְהוָה :

3 וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לְאָמָר: 4 הַזֹּעֲא אֶת-הַמְּקָלָל אֶל-מְחוֹזָ לְמִחְנָה וְסְמָנָי כָּל-הַשְׁמָעוּם אֶת-יְדֵיכֶם עַל - רָאשֵׁו וּרְגָמוּ אֶתְנוֹ כָּל-הַעֲרָה: 5 תַּוְאֵל - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּרְבֵּר לְאָמָר אֶשְׁׁ אִישׁ כִּי-יַקְלָל אֱלֹהִי וְנִשְׁאָ חַטָּאוֹ: 6 וְנַקְבֵּ שֵׁם - יְהוָה מֹות יִמְתָּ רְגָם וּרְגָמוּ - בָנָי כָּל-הַעֲרָה בְּגַל כָּאָרֶח בְּנֵיכֶם שֵׁם יוֹמָת: 7 וְאִישׁ כִּי-בְּנָה כָּל-נֶפֶשׁ אֶרְם מָוֹת יוֹמָת: 8 וְמִכְחָ נֶפֶשׁ - בְּהַמְּתָה יְשִׁלְמָנָה נֶפֶשׁ תְּחִזֵּק נֶפֶשׁ: 9 וְאִישׁ כִּי-וְתַן מָוֹת בְּעִמְיוֹן כְּאַשְׁר עָשָׂה כִּי-עִמְיוֹן לְזַהַה כְּשֶׁבֶר עַין תְּחִת עַן תְּחִת שֶׁנְּאָרֶח כְּאַשְׁר יְהוָה צָבָא בְּאָרֶח בְּנֵיכֶם כְּמִפְחָה אֶרְם יוֹמָת: 10 מְשִׁפט אֶחָד יְהוָה לְכָס כְּגַר כָּאָרֶח יְהוָה כִּי-אֲנִי יְהוָה אֱלֹהִיכֶם: 11

וְרַבְרָ מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲדֹנָיו
הַמְּקֻלָּל אֶל־מְחִילָה לְפָתַחַת וַיַּגְמַז אָתוֹ
אָבִן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַשְׂוֵנָא שָׁרֵךְ צְוָה יְהוָה
אָחָד־מֹשֶׁה :

23. Moſe aber sagis den kindern Israel: und * führeten den fluch aus vor das lager, und steinigten ihn. Also thäten die kinder Israel, wie der HERR Moſe geboten hatte.
* 4 Mof. 15, 36.

Das XXV.

I. Geld-feier. II. Halljahr. III. Edung-recht. IV. Olimps. V. Wiederholung.

כ פ פ ל ב 32

וַיֹּרֶבֶר מֹשֶׁה אֶל־מֹשֶׁה בֶּן־נְרָא סִינִי
לְאָמֹר: רַבְרָ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֱלֹהֶם כִּי תַבָּא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי
נְתַן לְכֶם וּשְׁבַתָּה הָאָרֶץ שְׁבַתָּה לְיְהוָה:
שָׁשׁ שָׁנִים תְּרוּעָ שְׁרָךְ וְשָׁשׁ שָׁנִים
חַזְוָר בְּרִמְמָה וְאַסְפָּתָה אֶרְצָת־תְּבוֹאתָה:
וּבְשָׁנָה חַשְׁבִּיעָת שְׁבַת שְׁבַתָּן וְיִהִיא
לְאָרֶץ שְׁבַת לְיְהוָה שְׁרָךְ לֹא תְרוּעָ וְכַרְמָה
לֹא חִימָר: אַתָּה סְפִיחָ קָצִירָ לֹא הַ
תְּקַצֵּר וְאַתָּה עַבְבִּי נָורָה לֹא תְבָצֵר
שְׁנָתָ שְׁבַתָּן וְיִהִיא לְאָרֶץ:
וְהִיתָּה שְׁבַת הָאָרֶץ לְכֶם לְאַכְלָה לְךָ
וְלִעְבָּרָה וְלִאְמָתָה וְלִשְׁנִירָה וְלִתְשְׁבָּרָה
הַגְּרִים עַמָּה: וְלִבְהַמְתָּה וְלִחִיה אֲשֶׁר
בָּאָרֶץ תִּהְיָה כָּל־תְּבוֹאתָה לְאַכְלָל: ס
וְסִפְרָת לְךָ שְׁבַע שְׁבָתָה שָׁנִים שְׁבַע
שָׁנִים שְׁבַע פְּעִמִּים וְתַוו לְךָ יָמִין שְׁבַע
שְׁבָתָה הַשְׁנִים תְּשַׁע וְאַרְבָּעִים שָׁנָה:
וְהַעֲבָרָת שׁוֹפֵר תְּרוּעָה בְּחִדְשָׁה שְׁבָעִי
בְּעַשְׂרָה לְחֹדֶש בְּיּוֹם הַכְּפִירִים תַּעֲבִירָה
שׁוֹפֵר בְּכָל־אֶרְצָם: וּקְרָשָׁתָם אֶרְצָ
שְׁנָתָ חַמְשִׁים שָׁנָה וּקְרָאָתָם רָרוֹר
בָּאָרֶץ לְכָל־יְשָׁבָה יּוֹבֵל הוּא תְּהִוָּה לְכֶם
וְשְׁבָתָם אִישׁ אֶל־אֶחָתוֹ וְאִישׁ אֶל־
מִשְׁפְּחוֹתָו תָּשִׁבוּ: יוֹבֵל הָא שְׁנָת
הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה תְּהִוָּה לְכֶם לֹא תְרוּעָ וְלֹא
תְּקַצֵּר אַת־סְפִיחָה וְלֹא תְבָצֵר אַתָּה
נָורָה: כִּי יוֹבֵל הוּא קָרֵשׁ תְּהִוָּה לְכֶם
מִן־הַשְׁלָה תְּאַכְלֵי אֶרְצָת־תְּבוֹאתָה:

Capitel.

Und der HERR redete mit Moſe auf dem berge Sinai, und sprach:

2. Rede mit den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn ihr ins land kommet, das Ich euch geben werde, so soll das land seine seite dem HERRN feiren;

3. Das * du sechs jahr dein feld besaest, und sechs jahr deinen weinberg beschneidest, und samlest die früchte ein; * 2 Mof. 23, 10.

4. Aber im siebenten jahr soll das land seine grosse feire dem HERRN feiren, darin du dein feld nicht besäen, noch deinen weinberg beschneiden sollt.

5. Was aber von ihm selber nach deiner ernte wächst, sollst du nicht ernten; und die trauben, so ohne deine arbeit wachsen, sollst du nicht lesen: dieweil es ein feierjahr ist des landes.

6. Sondern die feire des landes sollt ihr darum halten, daß du davon esseſt, dein knecht, deine magd, dein taglöhner, dein hausgenoß, dein fremdlinger bey dir,

7. Deinvieh, und die thiere in deinem lande: alle früchte sollen speife seyn.

8. Und du sollt zehlen solcher feierjahr sieben, daß sieben jahr siebenmahl gezehlet werden: und die zeit der sieben feierjahr machen neun und vierzig jahre.

II. 9. Da sollt du die posaune lassen blasen durch alle euer land, am * jehenten tage des siebenten monden, eben am tage der versöhnung.

10. Und ihr sollt das funfzigste jahr heiligen, und sollts * ein erlaßjahr heissen im lande, allen, die drinnen wohnen: denn es ist euer halljahr, da † soll ein ieglicher bey euch wieder zu seiner habe und zu seinem geschlecht kommen. * 5 M. 15, 1-3. † 3 M. 27, 24.

11. Denn das funfzigste jahr ist euer halljahr: Ihr sollt nicht läen, auch was von ihm selber wächst, nicht ernten; auch was ohn arbeit wächst im weinberge, nicht lesen.

12. Denn das halljahr soll euch heilig seyn: ihr sollt aber essen, was das feld träget.

13. Das

28. **וְאִם לֹא - מִצְאָה יָדוֹ רַיִשֵּׁב לְ**
וְזֶה מִמְכָרוֹ בְּרַקְנָה אֲתָּוּ עַד שְׁנִית
הַיּוֹבֵל וַיֵּצֵא בַּיּוֹבֵל לְשֵׁב לְאַחֲרָתוֹ : ס
וְאִישׁ כִּי - יִמְפַר בֵּית - מַוְשֵׁב עִיר 29
חוּמָה וְחוּמָה גָּאֵלוֹן עַר - תְּמִ
שְׁנִית מִמְפָר יִמְסֵּד תְּהִיה גָּאֵלוֹן :
וְאִם לֹא - יִגְאַל עַר - מִלְאָת לְשֵׁנִית ל
תְּמִימָה וְקַם הַבַּיִת אֲשֶׁר - בָּעִיר אֲשֶׁר
לֹא קָרֵי
לְאָחָמָה לְצִמְוֹת לְקָנָה אֲתָּוּ לְרֹתְחֵי
לֹא יֵצֵא בַּיּוֹבֵל : וּבְפִי הַחֲצִירִים אֲשֶׁר 31
אִירְלָרָם חֻמָּה סְבִיב עַל - שְׂרָה הָאָרֶץ
חַשֵּׁב גָּאֵלוֹת תְּהִיה - לֹא וּבַיּוֹבֵל יֵצֵא :
וְעַרְיוֹן הַלְוִיִּם בְּתֵי עָרֵי אֲחָותָם 32
גָּאֵלוֹת עַולְם תְּהִיה לְלֹוִים :
וְאֲשֶׁר יִגְאַל מִן הַלְוִיִּם וַיֵּצֵא מִמְפָר 33
בֵּית וְעִיר אֲחָתוֹ בַּיּוֹבֵל בִּקְהָלִיטִי הַלְוִיָּם
חוֹג אֲחָותָם בְּתֹוחַ בְּנֵי שְׂרָאֵל :
וְשְׂרָה מִגְרָשׁ עַרְיוֹת לֹא יִפְנַּךְ כִּי 34
אֲחָותָם עַולְם הוּא לְהֹסֵט : ס
וְכִי יָמוֹת אֲחִיךְ וּמְתָה יָדוֹ עַמְּפָלה
וְחוֹקָת בּוֹ גָּר וְתוֹשֵׁב וְחַי עַמְּפָה :
אַל - תַּקְהַת מִאֲתָה נְשָׁה וּתְרִבִּית וּרְאָתָה 36
מְאַלְהָוָה וְחַי אֲחִיךְ עַפְהָ :
אֲתָּה - כְּסֶפֶר לֹא - תַּחַנוּ לֹא בְּנָשָׁה 37
וּבְמִרְבִּית לֹא - תַּחַנוּ אֲכָלָךְ :
אָנָּי וְהָה אֲלֹהִים אֲשֶׁר - הַזְּעָתִי 38
אֲתָּכָם מְאַרְצָם מְצָרִים לְתֵת לְכָם אֶתְךָ
אָרֶץ בְּנָעַן לְהִזְמָת לְכָם לְאֱלֹהִים : ס
וְכִי - יִמְיַה אֲחִיךְ עַפְהָ וּנְכֹופֶר - לְהָ 39
לֹא - תַּעֲבֶר בּוֹ עַבְרָתָ עַבְרָ :
כְּשֵׁכְרִיר כְּתוֹשֵׁב יְהִי עַפְהָ עַד - שְׁנִית מְ
הַיּוֹבֵל יַעֲבֶר עַמְּפָה :

28. Kann aber seine hand nicht so viel finden, daß eines theils ihm wieder werde: so soll, das er verkaufft hat, in der hand des kaufers seyn, bis zum halljahr; in demselben soll es ausgehen, und er wieder zu seiner habe kommen.

29. Wer ein wohnhaus verkaufft binnen der stadtmauren, der hat ein ganz jahr frist, dasselbe wieder zu lösen: das soll die zeit seyn, darinnen ers lösen mag.

30. Wo ers aber nicht löset, ehe denn das ganze jahr um ist: so solls der käuffer ewiglich behalten, und seine nachkommen, und soll nicht los ausgehen im halljahr.

31. Istts aber ein haus auf dem dorfe, da keine mauer um ist: das soll man dem felde des landes gleich rechnen, und soll los werden, und im halljahr ledig ausgehen.

32. Die städte der leviten, und die häuser in den städten, da ihre habe innen ist, mögen immerdar gelöst werden.

33. Wer etwas von den leviten löset, der solls verlassen im halljahr, es sey haus oder stadt, das er besessen hat: denn die häuser in den städten der leviten sind ihre habe unter den kindern israel.

34. Aber das felde vor ihren städten soll man nicht verkauffen: denn das ist ihr eigenthum ewiglich.

IV. 35. Wenn dein *bruder verarmet, und neben dir abnimmt: so soll du ihn aufnehmen als einen fremdlingen oder gast, daß er leben dir.

* 5 Mos. 15, 7.8. + Sir. 19, 1.
 36. Und *sollst nicht wucher von ihm nehmen noch übersah: sondern soll dich vor deinem Gott fürchten, auf daß dein bruder neben dir leben könne. * 2 Mos. 22, 25. ic.

37. Denn du sollst ihm dein geld nicht auf wucher thun, noch deine speise auf übersah austhun.

38. Denn * Ich bin der HERR, euer Gott, der euch aus Egyptenland geführet hat: daß ich euch das land Canaan gäbe, und euer Gott wäre. * c. u, 45.

39. Wenn dein bruder verarmet neben dir, und * verkaufft sich dir: so soll du ihn nicht lassen dienen † als einen siebeigenen; * 2 Mos. 21, 2. ic. + 5 Mos. 15, 12. Jer. 34, 14.

40. Sondern wie ein taglöhner und gast soll er bei dir seyn, und bis an das halljahr bei dir dienen.

41. Denn

41. Denn soll er von die los ausgehen,
und seine Kinder mit ihm: und soll wieder-
kommen zu seinem geslecht, und zu seiner
Vater hab.

42. Denn sie sind meine Knechte, die ich aus Egyptenland geführet habe: darum soll man sie nicht auf leibeigene weise verkauffen.

43. Und sollt nicht mit * der strenge über
sie herrschen, sondern dich fürchten vor
deinem Gott. * Eph. 6, 9.

44. Wilst du aber leibeigene knechte und mägde haben: so sollst du sie kauffen von den heiden, die um euch her sind;

45. Von den gästen, die fremdlinge unter euch sind, und von ihren nachkommen, die sie bei euch in eurem lande zeugen, dieselben sollt ihr zu eigen haben.

46. Und sollt sie besitzen, und eure kinder nach euch, zum eigenthum für und für, die sollt ihr leibeigene knechte seyn lassen. Aber über eure brüder, die kinder Israels, soll keiner des andern herrschen mit der strenge.

V. 47. Wenn irgend ein fremdling oder
gast bey dir zunimt; und dein bruder neben
ihm verarmet, und sich dem fremdingen
oder gast bey dir, oder iemand von seinem
stamm, verkauft:

48. So soll er nach seinem verkauffen recht
haben wieder los zu werden; und es mag
eñ iemand unter seinen brüdern lösen,

49. Oder sein vetter oder vettters sohn,
oder sonst sein nächster blutsfreund seines
geschlechts: oder so seine selbsthand so viel
erwirkt, so soll er sich lösen.

50. Und soll mit seinem kauffer rechnen
vom jahr an, da er sich verkaufft hatte, bis
aufs halbjahr: und das geld soll nach der
zahl der jahre seines verkauffens gerechnet
werden, und soll sein taglohn der ganzen
zeit mit einrechnen.

51. Sind noch viel Jahr bis an das
Holljahr: so soll er nach denselben desto
mehr zu lösen geben, darnach er gekauft ist.

52. Sind aber wenig Jahr übrig bis an das halbjahr: so soll er auch darnach wiedergeben zu seiner lösung, und soll sein taglohn von Jahr zu Jahr mit einrechnen.

53. Und sollt nicht lassen mit der strenge
über ihn herrschen vor deinen augen.

4. רצין מופיע כאן בוגר עטם לשכ-
אל - מלחמות ואל - אחריך אביה

ולאכ: כי-עברי רם אשר הוציאתי אתם מסארן מצרים לא יפכו ממפרץ עבר;

43. נִירָאַת בְּפֶרֶת תְּרֵדָה לֹא מַלְחִיךְ:

44 וְעַבְרָה זָמְתָה אֲשֶׁר וְהִזֵּה לְךָ מֵאַת
חִזּוּים אֲשֶׁר סְכִינְתִּיכֶם מִמֶּם תִּקְנֹה
מִמֶּה עַבְרָגָתָה : גַּם מִרְגָּגָה בְּהַשְׁעִירִים

הנגידים עמכם מרים תקנו וממשפחתם אשר עמכם אשר חוליו בארץם

וְהִי לְכֶם לָאֹחוֹה: וְהַתְּנַחֲלֵת אֶתְכֶם
לְבָנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לְרִשְׁת אֹחוֹה לְעָלָם
בְּהַמִּזְבֵּחַ בְּעַלְבָּנוּ גְּאוֹנָהוּת גּוֹן־אַשְׁרָאָל

וּבָנָיו תִשְׁגַּן יְדֵךְ וְתוֹשֵׁב עַמֶּךָ וְמַחֲרֵךְ

**אַחֲרוֹן עַמּוֹ וְנִמְלֵר לְגָר תּוֹשֵׁב עַפְרָה
אוֹ לַעֲקָר מִשְׁפְּחָת גָּר:**

48 אחרני נמפר אלה תניה לו אחר
מהיו יגאלנו:

49 או - דרו או בן - דרו יגאלנו או -
משאר בשרו ממשחתו יגאלנו או -

השיגה ידו ונגאל:
וחשב עם קנהו מישנת המכון לו עה
שנת היבול וריה ספר מכורו במשפט
שנים כי מי שכיר יהיה עתו:

י' אָס - עֹז רְבוֹת בָשָׂנִים לְפִיה
ישיב נאלחו מכסת מקנתו :

ואם - מעט נשאר בשנים ערך
שנהת היבל וחשב - לו כי שנהו
תמיון אם נעלמו.

53 כשביר שנה בשנה יהי עמו לא ירנני בפרק לעיניך:

אָם - לֹא יִנְאַל בְּאֵלָה וְנַעֲלֵב שְׁנָת 54
רַחֲלֵל הָאָה וּבְנָיו עָפֹו : קְיָדְךָ בְּנִי נָה
יִשְׂרָאֵל עֲבָרִים עַבְרִים אֶשְׁר־הָצָאָתִי
אָתָּם מִאָרֶץ מִצְרָיִם אָנָּי יְהוָה אֱלֹהִיכֶם :
[C.XXVI.] לֹא־תַעֲשֵׂו לִכְמָד אֶלְيָם וּפְסָלָן
וּמְאַבְהָה לֹא־תַקְרִיבוּ לִכְמָד וְאַבְנֵן מִשְׁבָּית
לֹא תַחֲנוּ בָּאָרֶץ כְּלָמָדָה עַלְיהָ כִּי
אָפִי יְהוָה אֱלֹהִיכֶם : אַתָּה שְׁבָתִי
תִּשְׁמַרְךָ וּמִקְרָשְׁךָ תִּרְאֵו אָנָּי יְהוָה :

Das XXVI.

I. Angebundeter segen, II. Gluck III. und Gnade auf verherrchende Lasse.

כ פ כ פ ל 33

אָמָת - בְּחַקְתָּנוּ תָלָנוּ וְאָרֶץ - מִצְוָנוּ 3
תִּשְׁמַרְךָ וּשְׁחַתָּם אֶתְכֶם :
גַּנְחָתִי גְּשִׁמְיכֶם בְּעַתָּם וְנַתְנָהָה הָאָרֶץ 4
בְּבוּלָה וְעֹז הַשְׁרָה יְתִן פָּרוֹו :
וְהַשְׁוִגְלָמָם לִישָׁ אַתָּה - בְּצִיר וּבְצִיר ה
יְשִׁיגָר אָרֶץ - זָרָע וְאֲכָלָתָם לְחַמְכָט'
לְשָׁבָע וּשְׁבָתָם לְבָטָח בָּאָרֶצָם :
וְנַחַתִי שְׁלוֹט בָּאָרֶץ וְשְׁכָנָתָם וְאָז 6
מְחַרְיר וְהַשְׁבָתוֹ תִּחְיָה רָעוֹ מַן - הָאָרֶץ
וְחַרְבָּתָא - לֹא - תַּחֲרֵב בָּאָרֶצָם :
וְרַרְפָּתָם אַתָּה - אַיִבָּיכֶם וּנְפָלוּ לְפָנֵיכֶם 7
לְחַרְבָּ : וְרַרְפָּתָם מִנְסָתָם חַמְשָׁה מֵאוֹ 8
וּמֵאוֹ מִנְסָתָם רַבָּה יְרַדְפָּו וּנְפָלוּ
אַיִבָּיכֶם לְפָנֵיכֶם לְחַרְבָּ :
וּפְנִיתִי אֶלְיָם וְהַפְּרִיתִי אֶתְכֶם וְהַרְבִּיתִי 9
אֶתְכֶם וְהַקְּרִימִתִי אָרֶץ - בְּרִיתִי אֶתְכֶם :
וְאֲכָלָתָם יְשָׁן נְשָׁן וְיְשָׁן מִפְנֵי חַדְשָׁי
תְּזַעְיאָי : וְנַחַתִי מִשְׁכָנִי בְּתוֹכָכֶם וְלֹא 11
תְּגֻלַּל נְפָשָׁתָם :
וְהַתְּהַלְּכִתִּי בְּתוֹכָכֶם וְהַיִּתִּי לִכְמָס 12
לְאֶלְיָם וְאֶתְכָם תְּהַוו - לִי לְעַם :
אָנָּי יְהוָה אֱלֹהִיכֶם אֲשֶׁר 13
הָצָאָתִי אֶתְכָם מִאָרֶץ מִצְרָיִם

54. Wird er aber auf die weise sich nicht lösen: so soll er im halbjahr los aus gehen, und seine kinder mit ihm.

55. Denn die kinder Israel sind meine knechte, die ich aus Egyptenland geführet habe: Ich bin der HERR, euer Gott.

Cap. 26. v. 1. I. Ihr sollt euch keinen göhen machen, noch bilde, und sollt euch keine seule aufrichten; noch keinen mahlstein sehen in eurem lande, das ihr davor anbetet: denn Ich bin der HERR, euer Gott,

2. Halter * meine sabbatthe, und fürchtet euch vor meinem heilgthum: Ich bin der HERR. * 2 Mos. 20, 8. c. 23, 12.

Capitel.

3. Verdet ihr * in meinen sajungen wandeln, und meine gebote halten und thun: * 5 Mos. 28, 1.

4. So will ich euch ragen geben zu seiner zeit, und das land soll sein gewächs geben, und die bäume auf dem felde ihre früchte bringen; * 5 Mos. 11, 14. c. 28, 12.

5. Und die dreschzeit soll reichen bis zur weinernte, und die weinernte soll reichen bis zur zeit der saat; und sollt* brodts die fülle haben, und f sollt sicher in eurem lande wohnen. * c. 25, 19. f. c. 25, 18.

6. Ich will friedet geben in eurem lande: daß ihr schlaffet, und euch niemand schrecke. Ich will die bösen thiere aus eurem lande thun, und sollt kein schwert durch euer land gehn.

7. Ihr sollt eure feinde jagen, und sie sollen vor euch her ins schwerdt fallen.

8. Eurer * fünf sollen hundert jagen, und eurer hundert sollen zehntausend jagen: denn eure f seitide sollen vor euch her fallen ins schwerdt. * 5 Mos. 32, 30.

f. 1 Sam. 14, 13. 2 Chron. 14, 9. 12.

9. Und ich will mich zu euch wenden, und will euch wachsen und mehrern lassen: und will meinen bund euch halten.

10. Und sollt von dem firnen essen: und wenn das neue kommt, das firne megthun.
11. Ich will meine wohnung unter euch haben, und meine seele soll euch nicht verwerfen.

12. Und will * unter euch wandeln, und will euer f Gott seyn: so sollt Ihr mein volck seyn. * 2 Cor. 6, 16. f. Offenb. 21, 7.

13. Denn Ich * bin der HERR, euer Gott, der euch aus Egyptenland geführet hat, daß ih

ich nicht ihre knechte waret: und habe euer joch gebrochen, und habe euch ausgethe wandeln lassen. * c. 11, 44. 45. 2 Mof. 20,2.

II. 14. Werdet ihr aber mir nicht gehorchen, und nicht thun diese gebote alle;

* 5 Mof. 28,15.16.

15. Und werdet meine saßungen verachten, und eure seele meine rechte verwerfen, daß ihr nicht thut alle meine gebote, und werdet meinen bund lassen anstreben:

16. So will Ich euch auch solches thun; ich will euch heimsuchen mit schrecken, schwulst und fieber, das auch dietangefichte verfallen, und der leib verschmacke; ihr solle umsonst euren samen säen, und eure feinde sollen ihn fressen; * 5 Mof. 28,21.

Ej. 14, 21. † Klagl. 4, 8.

17. Und Ich will mein antlich wieder euch stellen, und sollt † geschlagen werden vor euren feinden; und die euch hassen, sollen über euch herrschen; und sollt fliehen, da euch niemand jaget. * c. 17,10. † 5 M. 28,25.

18. So ihr aber über das noch nicht mir gehorchet: so will ichs noch siebenmal mehr machen, euch zu straffen um eurer sünde;

19. Dass ich euren stolz und halsstarrigkeit breche. Und will euren himmel wie eisen, und eure erde wie erz machen.

* 5 Mof. 11,7. c. 28,23.

20. Und eure mühe und arbeit soll verloren seyn: dass euer land sein gewächs nicht gebe, und die bäume im lande ihre früchte nicht bringen.

21. Und wo ihr mir entgegen wandest, und mich nicht hören wollt: so will ichs noch siebenmal mehr machen, auf euch zu schlagen um eurer sünde willen.

22. Und will wilde thiere unter euch senden: die sollen eure kinder fressen, und euer Vieh zerreißen, und eurer weniger machen; und eure strassen sollen wüste werden.

* 2 Rön. 2,24.

23. Werdet ihr euch aber damit noch nicht von mir züchtigen lassen, und mir entgegen wandeln:

24. So will Ich auch entgegen wandeln, und will euch noch siebenmahl mehr schlagen, um eurer sünde willen.

25. Und will ein rachschwerdt über euch bringen, das meinen bund rächen soll. Und ob ihr euch in eure städte versamlet: will ich doch die † pestilenz unter euch senden, und will euch in eurer feinde hande geben,

* Ej. 1,20. † Ezech. 14,19.

פְּנִימָה לְהַמְּבָרֵךְ עֲבָדִים וְאַשְׁבָּרְתָּן מִנְחָתָן
עַלְכֶם וְאֹלֶה אַתְּכֶם קָוְמִינָה: ב
4. חָסֵד־לֹא תִשְׁמַעוּ לִי וְלֹא תִעַשׂ אַתָּה
כָּל־הַפְּצָזָה רָאָלָה:

טו וְאַסְרְבָּחָקְתִּי תִּמְאָסוּ וְאַם אַתָּה־מְשֻׁפְטִי
תְּגַעַל נְפָשָׁכֶם לְבָלָתִי עַשְׂוֹת אַתָּה
כָּל־מִצְוָתִי לְהַפְּרָכָם אַתָּה־בְּרִיתִי:

16. אַף־אָנָי אָעַשְׂה־זָאת לְנָם וְהַפְּרִתִי
עַלְיכֶם בְּרִיתְהָ אַתָּה־רְשַׁחַת וְאַתָּה
רְקֹדְחָת מְכֹלָות עִינִים וּמְרִיבַת נְפָשָׁת
וְרִיעָתָם לְרִיקָן וּרְעָם וְאַנְלָהוּ אִיבִּיכֶם:

17. וְנִתְּתִי פָנֵי בְּנֵם וְנִגְפְּתַח לִפְנֵי
אִיבִּיכֶם וּרְדוּ בְּנֵם שְׁנָאִיכֶם וְנִסְתַּמֵּח
וְאַזְנָ-רְרָף אַתְּכֶם:

18. וְאַסְ-עָד־אָלָה לֹא תִשְׁמַעוּ לִי וְסַפְתִּי
לִסְרָה אַתְּכֶם שְׁבָע עַל־חַטָּאתֵיכֶם:

19. וְשִׁבְרָתִי אַתָּה־גָּאוֹן עָזָם וְנִתְּתִי אַתָּה
שְׁמִיכֶם כְּפָרָזֶל וְאַתָּה־אַרְצָכֶם כְּנַחֲשָׁה:
כ וְתִם לְרִיק כְּחָכָם וְלֹא־תִתְּנַחֲנֵט
אַתָּה־יְבוֹלָה וְעַז הָאָרֶץ לֹא יִתְּנַחֲנוּ:

21. וְאַס־תְּלִכְיָה עַפְלָי קָרֵי וְלֹא חָבֵב
לְשִׁבְיוּעַ לִי וְיִסְפְּתִי עַלְיכֶם מְלָה
שְׁבָע כְּחַטָּאתֵיכֶם:

22. וְהַשְׁלַחְתִּי בְּנֵם אַתָּה־חַיִת הַשְּׁرָה
וְשְׁבָלָה אַתְּכֶם וְהַכְּלִיתָה אַתָּה־בְּהַמְּתָלָם
וְהַמְּעִיטָה אַתְּכֶם וְנִשְׁמַרְתָּ דְּרָכֵיכֶם:

23. וְאַס־בָּאָלָה לֹא תִשְׁטַחוּ לִי וְהַלְּכָתָם
עַפְיָ קָרֵי:

24. וְהַלְּכָתָי אַף־אָנָי עַמְּכָם בְּקָרֵי וְהַפִּיתִי
אַתְּכֶם גַּס־אָנָי שְׁבָע עַל־חַטָּאתֵיכֶם:

כה וְהַבָּאָתִי עַלְכֶם תְּרֵב נְקַמָּה נְקַמָּה
בְּרִית וְנִאָסְפָתָם אֶל־עַרוּכָם וְשְׁלַחְתִּי
רַכְבָּל בְּתוּכָם וְנִתְּתִמֵּם בֵּיר־אָוִב:

בשברני לכם מטה - לחם ואפ' עזד²⁶
בשים ללחכם בחזר אוּר ווּשׁבוּ
לחכם במשקל ואכלתם ולא תשבעו²⁷
ס אם פאות לא תשמעו²⁸
לי והלכם עמי בקרוי:
ורלנתוי עיניכם בחמות קרי יוסתוי²⁹
אתכם ארץ אני שבע על חטאיכם:
ואכלתם בשר בנייכם ובשר³⁰
בנתייכם האכלו:
וחומרתך ארץ בימותם והנרתך ל-
את-חפניכם ונרתך את-פניכם על-
פנרו גלויליכם וגולה נפשי אתכם:
ונרתך ארץ ערכם חרבה והשטווי³¹
ארץ מקריםם ולא אלית ברית
נירחיכם: והשטווי אני את הארץ³²
ושממו עליה איביכם הילבים בה:
אתכם אוּר בנוים ותרילתי³³
אחריכם חרב והיתה ארצכם
שממה ועיריכם היינו חרבה:
או תרע הארץ את-שבתתיך כל ימי³⁴
השמדה ואתם הארץ אביכם או
תשבר הארץ והרצת את-שבתתיך:
בל ימי השמדה תשבר את אשר לא-לה
שבתה בשבותיכם בשבותיכם עליה:
ורגשאים בנים והבאתי מוך בלבבם³⁵
באארץ איביכם ורעד אחים קול עליה
נדף ונס מנסרת חרב ונפל ואין
ריה: וכשל אוּר איש באחו במפני³⁶
חרב וריה אוּר ולא חיה לכם
תקומה למן איביכם:
יאברחותם בנוים ואנלה אתכם³⁷
ארץ איביכם:
ורגשאים בנים ימוך בעונם בארץ³⁸
איביכם ואך בעונת אחים אתם ימכו:

26. Denn will ich euch den vorzach des brodes verderben: daß zehn weiber sollen euer brodt in einem ofen backen, und euer brodt soll man mit gewicht auswegen; und wenn ihr esst, solt ihr nicht satt werden.

27. Werdet ihr aber dadurch mit noch nicht gehorchen; und mir entgegen wandeln:

28. So will Ich auch euch im grunen entgegen wandeln, und will euch siebenmal mehr straffen um eure sinde;

29. Das ihr * sollt eurer sohne und töchter fleisch fressen. * 5 Mos. 28,53.

² Rdn.6,28. Jer.19,9. Klagl.2,20.

30. Und will eure höhen vertilgen, und eure bilder austrotten, und will eure leichname auf eure göcken werfen: und meine seele wird an euch eckel haben.

31. Und will eure städte wüste machen, und eures heiligthums kirchen einreissen, und will euren süßen geruch nicht riechen.

32. Also will Ich das land * wüste machen: daß eure feinde, so darinnen wohnen, sich davor entsegen werden. * Jer. 25,9.

33. Euch aber* will ich unter die feinden streuen, und das schwerdt ausziehen hinter euch her: daß euer land soll wüste seyn, und eure städte verftöret. * 5 Mos. 28,64.

34. Alsdeinn wird das land ihm seine* feire gefallen lassen, so lange es wüste liegt, und ihr in der feinde lande seyd; ja, denn wird das land feiren, und ihm seine feire gefallen lassen, * c. 25, 2.

35. So lange es wüste liegt: darum, daß es nicht feiren konte, da ihres soltet feiren lassen, da ihr drinnen wohnet.

36. Und denen, die von euch überbleiben, will ich ein feig* herß machen in ihrer feinde lande: daß sie soll ein rauschend blat jagen; und sollen fliehen davor, als jagte sie ein schwerdt; und fallen, da sie niemand jaget.

* 5 Mos. 28,66,67. c.32,30. Ef. 30,17.

37. Und soll einer über den andern hinfallen, gleich als vor dem schwerdt, und doch sie niemand jaget: und ihr sollt euch nicht auflehnen dürfen wieder eure feinde.

38. Und ihr sollt umkommen unter den feinden, und eurer feinde land soll euch fressen.

39. Welche aber von euch überbleiben, die sollen in ihrer missethat verschmachten in der feinde lande: auch in ihrer väter missethat sollen sie verschmachten.

III. 40. Da werden sie dem bekennen ihre missehat, und ihre vater missehat: damit sie sich an mir verändiger, und mit entgegen gewandelt haben. * 5 Mos. 4, 30. c. 30, 2.

41. Darum will Ich auch ihnen entgegen wandeln, und weil sie in ihrer feinde land wegscheiden: da wird sich ja ihr unbeschnittenes herz demüthigen, und denn werden sie ihnen die straffe ihrer missehat gesunken lassen.

42. Und ich werde gedachten an meinen bund mit Jacob, und an meinen bund mit Isaac, und an meinen bund mit Abraham: und werde an das land gedenken,

* 9 Mos. 2, 24. 2 Kön. 13, 23.

43. Das von ihnen verlassen ist, und ihm seine feire gesunken lässt, dieweil es wüste von ihnen liegt, und sie ihnen die straffe ihrer missehat gesunken lassen; darum, daß sie meine rechte verachtet, und ihre seele an meinen sagungen eckel gehabt hat. * v. 41.

44. Auch wenn sie schon in der feinde lande sind, hab ich sie gleichwohl nicht verworfen; und eckelt mich ihrer nicht also, daß es mit ihnen aus seyn sollte, und mein bund mit ihnen solte nicht mehr gelten: denn Ich bin der HERR, ihr Gott.

45. Und will über sie an meinen ersten bund gedachten: da ich sie t aus Egyptenland führte, vor den augen der heiden, daß ich ihr Gott wäre, Ich der Herr. * 1 M. 15, 18. c. 22, 18. † 2 Mos. 12, 33. 51. 52. c. 13, 3.

46. Dis sind die sagungen, und rechte, und gesetze, die der HERR zwischen ihm und den kindern Israel gestellet hat, auf dem berge Sinai, durch die hand Mose.

Das XXVII. Capitel.

I. Gelübde von menschen, II. Vieh, III. Häusern, IV. Ackeru. V. Ergeburt. VI. Verbanntes. VII. Zehenden.

Und der HERR redete mit Mose;

Und sprach:

2. Rede mit den kindern Israel, und sprich zu ihnen: Wenn iemand dem HERRN ein besonder gelübde thut, daß er seinen leib schähet; * 4 Mos. 30, 3. 5 Mos. 23, 21.

3. So soll das die schahzung seyn. Ein mannsbild zwanzig jahr alt, bis ins sechzigste jahr, soll du schähen auf funfzig silberne sekel, nach dem sekel des heiligtums.

4. Ein weibsbild auf dreysig sekel.

5. Von fünf Jahren, bis auf zwanzig jahr, soll du ihn schähen auf zwanzig sekel, wenns ein mannsbild ist: ein weibsbild aber auf zehn sekel.

ט והתוֹת אֶת־עֲנָם וְאֶת־עַזְוֹן אֶבְחָם בְּמַלְעָם אֲשֶׁר מַעֲלוֹת־כִּי וְאֵת אֲשֶׁר־הַלְכֵנוּ עַפְרֵי בְּקָרְיוֹ:

41 אֲרֵת אֲנִי אֱלֹהָם בְּקָרְיוֹ וְהַבָּאֵת אֲתָּם בְּאַרְצֵנוּ אֲבִיכֶם אֲוֹן יְכַנּוּ לְבָנָם הָעָרָל וְאָנוּ יְרַצּוּ אֶת־עֲוֹנוּם:

42 וְנוֹכְרָתִי אֶת־בְּרִיתִי יְעַקּוֹב וְאֶת־אֶתְזָבָחָה בְּרִיתִי צָחָק וְאֶת־בְּרִיתִי אֶבְרָהָם אּוֹפֵר וְהָאָרֶץ אָוָלָר:

43 וְהָאָרֶץ חֻזְבָּם מִרְמָם וְתַרְצָה אֶת־שְׁבָתָתֶיהָ בְּהַשְׁפָּהָ מִתְמָם וְהָם יְרַצּוּ אֶת־

עֲוֹנוּם יְעַזְוֹן וּבְיְעַזְוֹן בְּמַשְׁפָּטֵינוּ מְאָסָר וְאֶת־חַקְרֵינוּ גָּעֵלָה נְכָשָׁם:

44 וְאֶת־זָמָס־זָאָת בְּחִזּוּתֵם בָּאָרוֹן אֲבִיכֶם לְאַ-מִּאָסָטִים וְלֹא־גָעָלָתִים לְנִלְחָם לְהַפְּרִר בְּרִיתִי אֶתְמָם כִּי אֲנִי יְהֹוָה אלֹהָם:

מה פְּנִירִי לְהָם בְּרוּתֵת רְאַשְׁנִים אֲשֶׁר הָזְעָתִן־אֲתָּם מְאָרֶץ מְעָלִים לְעַנִּי הָגּוֹנִים לְהִזְוֹת לְהָם לְאֱלֹהִים אֲנִי וְהָזָה:

45 אֲלֹהָם הַחֲקִים וְהַמְּשִׁפְטִים וְהַתּוֹרָה אֲשֶׁר נָתַן יְהֹוָה בֵּינוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקָרְסִינִי בֵּיר־מֹשֶׁה:

כ

וַיֹּרֶבֶר יְהֹוָה אֵלָי־מֹשֶׁה לְאָמֵר:

2. דָבָר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמְרָת אֶל־הָעָם

אֲשֶׁר־כִּי־יְפָלָא נְדָר בְּעַרְכָּה נְפַשֵּׁת לְיְהֹוָה:

3. הַחִיה עַרְכָּה הַזָּר מִבּוֹן עַשְׂרִים שָׁנָה

וְעַד בָּן־שָׁשִׁים שָׁנָה וְהִיה עַרְכָּה

חֲמִשִּׁים שֶׁקְלָל כָּסֶף בְּשֶׁקְלָל הַקְרָשָׁה:

4. וְאַם־נְקַבָּה רְוֵא וְהִיה עַרְכָּה שְׁלֹשִׁים

הַשְּׁקָל: וְאַם מִבּוֹן־חֲמִשִּׁים שָׁנִים וְעַד

בָּנְעַשְׂרִים שָׁנָה וְהִיה עַרְכָּה הַזָּר עַשְׂרִים

שְׁקָלִים וְלִנְקַבָּה עַשְׂרַת שְׁקָלִים:

אֶת מִבְנֵי חַרְשׁ וּמִבְנֵי חַמְשׁ שָׁנִים 6
 הַיְהוּ עֲרָכָה הַזְּכָרָה חַמְשָׁה שְׁקָלִים נָמָא
 וְלֹפְכָרָה עֲרָכָה שְׁלֹשָׁת שְׁקָלִים בָּסָף :
 וְאֶת מִבְנֵי שָׁלִשִּׁים שָׁנָה וּמִעוּלָה אַסְטְּרָבָר 7
 הַיְהוּ עֲרָכָה חַמְשָׁה עָשָׂר שְׁקָלָן וְלֹפְכָרָה
 עַשְׂרָה שְׁקָלִים : וְאֶת מִזְחָזָא 8
 בְּעַרְכָה וְהַעֲמִידָה לִפְנֵי הַמִּתְחָדָה וְהַעֲרֵיה
 אֲתוֹ הַכְּהֻן עַל-פִּי אֲשֶׁר תִּשְׁגַּן יְדֵי הַנָּבָר
 יְעַרְכֵנוּ הַכְּהֻן : ס וְאֶת בְּרָהָמָה אֲשֶׁר 9
 יְקַרְבֵּנוּ מִפְנָה קְרַבָּנוּ לְיהוָה כֹּל אֲשֶׁר
 יְתַנֵּן מִפְנָה לְיהוָה וְהַיְהּ קָרְשׁ : לֹא יְ
 חַלְפֵנוּ וְלֹא יִמְרֵא אֲתוֹ טָבָב בְּרָע אָוְ
 רָע בְּטוּב וְאֶת חָמָר יִמְרֵב בְּחַמְתָה
 בְּבְרָהָמָה וְהַיְהָרָא וְתִמְרוֹתָה יְרִיחָה-קָרְשׁ:
 וְאֶת כָּל-בְּרָהָמָה טְמִינָה אֲשֶׁר לְאַדְיקָרְבָה 11
 מִפְנָה קְרַבָּנוּ לְיהוָה וְהַעֲמִידָה אֲתָה-בְּרָהָמָה
 לִפְנֵי הַכְּהֻן : וְהַעֲרֵיה הַכְּהֻן אֲתָה בָּן 12
 טָבָב וּבֵין רָע בְּעַרְכָה הַכְּהֻן כָּנְיוֹתָה :
 וְאֶת גָּאֵל יִגְאַלְנָה וּיְסַפְּרֵה חַמְישָׁתָה עַל- 13
 עֲרָכָה : וְאֶישָׁ כָּרְבָּה-קָרְשׁ אָרָץ - בַּיּוֹת 14
 קָרְשׁ לְיהוָה וְהַעֲרֵיכָו הַכְּהֻן בָּנְיוֹת וּבָנָן
 רָע כָּאֵשֶׁר יְעִירָה אֲתוֹ הַכְּהֻן כָּנְיוֹתָם :
 וְאֶת חָמָר-הַמְּקֹרֶשׁ יִגְאֵל אֲתָה-בִּיתָה וּיְסַפְּרֵה טוֹ
 חַמְישִׁירָת פְּסָף-עֲרָכָה עַלְיוֹ וְהַיְהּ לוֹ :
 וְאֶת מִשְׁרָה אֲחוֹתָו יִקְרֹישׁ אִישׁ 16
 לְיהוָה וְהַיְהּ עֲרָכָה לִפְנֵי זָרָעָן וּרוּעָן
 חַבּוּר שְׁנִירִים בְּחַמְשִׁים שְׁקָלָן בָּסָף :
 אֶת כְּמִשְׁנַת הַיּוֹלֵד יִקְרֹישׁ שְׁדָרוֹת עֲרָכָה 17
 יְקָוִם : וְאֶת-אַחֲרָה הַיּוֹלֵד יִקְרֹישׁ שְׁדָרוֹת 18
 וְחַשְׁבָּד-לוֹ הַכְּהֻן אָרָץ - הַנְּסָף עַל-פִּי
 הַשְׁנִים הַגּוֹתְרוֹת עַד שָׁנַת הַיּוֹלֵד וּנוֹגֵעַ
 עֲרָכָה : וְאֶת גָּאֵל יִגְאֵל אָרָץ 19
 הַשְׁרָה רַמְקֹרֶשׁ אֲתוֹ וּיְסַפְּרֵה חַמְשִׁירָת
 בָּסָף - עֲרָכָה עַלְיוֹ וּגְמָם לוֹ :

קצת נטפרא

6. Von einem müssen wir bis auf fünf Jahre, solle du ihn schähen auf fünf silberne sefel, wenns ein mannesbild ist: ein weibes bild aber auf drei silberne sefel.

7. Ist er aber sechzig Jahr alt, und breiter, so solle du ihn schähen auf sechs silbernen sefel, wenns ein mannesbild ist: ein weibes bild aber auf zehn sefel.

8. Ist er aber zu arm zu solcher schaung, so soll er sich vor dem priester stellen, und der priester soll ihn schähen: er soll ihn aber schähen, nach dem seine hand, des, der gelobet hat, erwerben kann.

II. 9. Sollt aber ein vieh, das man dem HERRN opfern kann: alles, was man des dem HERRN gibe, ist heilig.

10. Mans solls nicht wechseln noch wandeln, ein gutes um ein böses, oder ein böses um ein gutes. Würde aber iemand wechseln, ein vieh um das andere: so sollen sie beydem HERRN heilig seyn.

11. Ist aber das thier unrein, daß mans dem HERRN nicht opfern darf: so soll mans vor den priester stellen.

12. Und der priester soll es schähen, obs gut oder böse seyn: und es soll bey des priesters schähen bleiben.

13. Wills aber iemand lösen der soll den fünften über die schaung geben.

III. 14. Wenn iemand sein haus heiliger, daß es dem HERRN heilig sey: das soll der priester schähen, obs gut oder böse seyn; und darnach es der priester schäget, so solls bleiben.

15. So es aber der, so es geheiligt hat, will lösen: so soll er den fünften theil des geldes, über das es geschäget ist, drauf geben; so solls sein werden.

IV. 16. Wenn iemand ein stück ackers von seinem erbaut dem HERRN heiligt, so soll er geschäget werden, nach dem er träget: Träget er ein homor gersten, so soll er funfzig sekel silbers gelten.

17. Heiligt er aber seinen acker vom halljahr an, so soll er nach seiner wurde gelten.

18. Hat er ihn aber nach dem halljahr geheiligt: so soll ihn der priester rechnen nach den übrigen jahren zum halljahr, und darnach geringer schähen.

19. Will aber der, so ihn geheiligt hat, den acker lösen: so soll er den fünften theil des geldes, über das er geschäget ist, drauf geben; so soll er sein werden.

20. Will

20. Will er ihn aber nicht lösen, sondern verkaufe ihn einem andern, so soll er ihn nicht mehr lösen:

21. Sondern derselbe acker, wenn er im halljahr los ausgehet, soll dem HERRN heilig seyn, wie ein verbanneter acker; und soll des priesters erbgut seyn.

22. Wenn aber jemand einen acker dem HERRN heiligt, den er gekauft hat, und nicht sein erbgut ist:

23. So soll ihn der priester rechnen, was er gilt, bis an das halljahr; und er soll desselben tages solche schatzung geben, daß er dem HERRN heilig sey.

24. Aber^{*} im halljahr soll er wieder gelangen an denselben, von dem er ihn gekauft hat, daß er seit erbgut im lande sey. *c. 25, 10.

25. Alle wünderung soll geschahen nach dem sekel des heilighums, ein^{*} sekel aber macht zwanzig gera. *2 Mos. 30, 13. xc.

V. 26. Die erstgeburt unter dem vieh, die dem Herrn sonst gebühret, soll niemand dem HERRN heiligen, es sei ein ochs oder schaf: denn es ist des HERRN.

27. Ist aber an dem vieh etwas unreines: so soll mans lösen nach seiner würde, und darüber geben den fünften. Willers nicht lösen, so verkaufte mans nach seiner würde. VI. 28. Man soll kein verbannetes verkaufen noch lösen, das jemand dem Herrn verbannet, von allem, das sein ist, es seyn menschen, viesl, oder erbäcker: denn alles verbannete ist das allerheiligste dem HERRN.

29. Man soll auch keinen^{*} verbanneten menschen lösen, sondern er soll des todes sterben. *1 Sam. 15, 3. 9. Richt. 11, 30. 31. 39.

VII. 30. Alle^{*} zehnten im lande, beynd vom famen des landes, und von den früchten der häume, sind des Herrn: und sollen dem HERRN heilig seyn. *4 Mos. 18, 21.

31. Will aber jemand seinen zehnten lösen, der soll den fünften darüber geben.

32. Und alle zehnten von rindern und schafen, und was unter der ruten gehet, das ist ein heiliger zehnte dem HERRN.

33. Man soll nicht fragen, ob's gut oder böse sey, man solls auch nicht wechseln: wirds aber jemand wechseln, so soll beydes heilig seyn, und nicht gelösset werden.

34. Dis sind die^{*} gebote, die der HERR Mose gebot an die kinder Israel, auf dem berge Sinai. *c. 26, 46.

כ וְאֵם - לֹא יִגָּאֵל אֶת־הַשְׁלָרָה וְאַסְמָנָר אֶת־הַשְׁרָה לְאִישׁ אֶחָר לֹא - יִגָּאֵל עוֹד :

ב וְהַשְׁרָה בְּעַצְמָוֹן בַּיּוֹלֶךְ קָרְשׁ לְהַזָּה כְּשַׂרְתָּה חֲזִים לְפָנָת הַרְיוֹה אֶחָתוֹ :

ג וְאַסְמָנָר שְׂדָה מִקְנָתָו אֲשֶׁר לֹא מִשְׁׁוֹרָה אֶחָתוֹ יִקְרִישׁ לְיהֹוָה :

ד וְחַשְׁבָּה - לוּ תְּכִחֵן אֶת־מִכְסָתָה הַעֲרָבָה עַד שְׁנַת הַיּוֹלֶךְ וְנָתַן אֶת־הַעֲרָבָה בַּיּוֹם הַהוּא קָרְשׁ לְיהֹוָה :

ה וְבִשְׁנַת הַיּוֹלֶךְ יִשְׁׁוֹב הַשְׁרָה לְאֵשׁ כְּהַנְהָה מִאֵתָו לְאֲשֶׁר - לוּ אֶחָdot הָאָרֶץ :

כְּהַנְהָה - עַרְכָּה יוֹוִיחָה בְּשֶׁקֶל דָּקָרְשׁ עַשְׂרִים גָּרָה יוֹוִיחָה הַשְׁקָל :

וְאֵךְ - בְּכָר אֲשֶׁר יִבְנֶר לְיהֹוָה בְּבָהָמוֹת לֹא - יִקְרִישׁ אִישׁ אֶתָּו אַסְמָנָר שָׂוָר אֲשֶׁר - שָׁה לְיהֹוָה הוּא :

ז וְאַסְמָנָר בְּבָהָמוֹת הַטְמָאָה וְפְרָה בְּעֲרָבָה וְיִסְתַּחַדְתָּה עַלְיוֹ וְאַסְמָנָר - לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכָר כְּהַנְהָה אֲשֶׁר לְיהֹוָה מִכְלָא - אֲשֶׁר יִחְרַט וְנִשְׁׁוֹרָה אֶחָתוֹ לֹא יִמְכָר וְלֹא יִגָּאֵל בְּלִדְחָרָם קָרְשׁ קְרָבָשִׂים הוּא לְיהֹוָה :

ח וְכָל - חָרָם אֲשֶׁר יִחְרַט מִזְנָה אֲשֶׁר כָּל - הָאָרֶם לֹא יִפְרַח מוֹת יוֹמָת : וְכָל - מַעַשֵּׂר הָאָרֶץ מַפְרֵן הַעַז לְיהֹוָה הוּא :

ט וְאֵשׁ כְּפֻעָשָׂרוֹ חַמְשִׁיתוֹ יִסְפֵּר עַלְיוֹו : וְכָל - מַעַשֵּׂר בְּקָר וְצָאן כָּל אֲשֶׁר - יִעַבְרֵר תְּחִתָּת הַשְׁבָט הַעִשְׂרֵי יוֹהָה - קָרְשׁ לְיהֹוָה : וְאַסְמָנָר נִגְאֵל יִגָּאֵל :

י וְלֹא יִמְרַנְנוּ וְאַסְמָנָר יִמְרַנְנוּ וְהַיָּה הָאָה וְתִמְרִירָתוֹ יוֹהָה - קָרְשׁ לְאֶלְעָזֶר :

וְאַלְעָזֶר צְוָה יוֹהָה אֶת - מֹשֶׁה אֶל - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִיסְמִינִי :

Das vierte Buch Mose.

Das I. Capitel.

I. Befehl das volck zu zehlen. II. Die Hauptleute. III. Summa. IV. Ferien-dienst.

34 לְךָ -

יְהוָה יְבָרִיחֶה אֶל־מֹשֶׁה בַּמְדִבְרָא לֵאמֹר
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מָועֵד בְּאֶחָד
תְּחִלָּת שְׁמִינִית
לְחֶרֶשׁ הַשְׁנִי בְּשַׁנָּה הַשְׁנִית
לְצַאתְכֶם מִארֶץ מִצְרָיִם
לְאָמֶר: שָׂאוּ אֶת־רָאשׁ כֶּל־עֲדָת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחָתָם לְבֵית אֲבָתָם
בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת כֶּל־זָכָר לְגָלְגָלָת :
מִבֵּן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמָעוֹלָה כֶּל -
יצָא צָבָא בִּיְשָׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֶתְכֶם
לְצַבָּאֶתְכֶם אַתָּה וְאַבָּרְךָ :
וְאַפְּכֶם וְרוּחָו אִישׁ לְמַטָּה אִישׁ
רָאשׁ לְבִירָה אַבָּתָיו הוּא :
וְאֶלְהָ שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יַעֲמִדוּ הָאָתָχָם לְרָאֵיכֶן אֶלְעֹזֶר בֶּן־שְׁרִיאָוֹר:
לְשָׁמְעוֹן שְׁלֹמֹיאָל בֶּן־צָוְרִי שְׁרִי :
לְיְהוּדָה נְחַשּׁוֹן בֶּן־עַמִּינְדָּב :
לְיְשָׁכָר תְּנָנָל בֶּן־צֹוָּר :
לְכֹבוֹן אַלְיָאָב בֶּן־חַלְזָן :
לְבָנִים יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם אַלְיָשְׁמָעָבֶן -
עַפְתָּחָד לְמִנְשָׁה גַּטְלִיאָל בֶּן־פְּרָהָעוֹר :
לְבָנִים אַבְרָהָם בֶּן־גְּדֻעָן :
לְדוֹן אַחִיעָזָר בֶּן־עַפְוִי שְׁרִי :
לְאַשְׁר פְּגַעִיאָל בֶּן־עֲבָרָן :
לְגָד אַלְיָסָף בֶּן־דָּעַיאָל :
לְנַפְתָּחִי אַחֲרִיבָן־עִינָן :
אֱלֹהִים קָרְיאֵי הָעָרָה נְשִׁיאָי מְשֻׁוָּתָה כְּרוֹאֵי קָרְבָּן
אֲבוֹתָם רָאשִׁי אַלְפִי יִשְׂרָאֵל הָם :

Sind der HERR redete mit Mo-
se in der *wüsten Sinai, in der
hütte des stifts, am essen ta-
ge des andern monden, im an-
dern jaht, da sie aus Egyptenland gegang-
en waren, und sprach: * 2 Mos. 19, 1.

2. Nehmet die *summa der ganzen ge-
meine der kinder Israel, nach ihren ge-
schlechten, und ihrer väter häusern und
namen, alles, was männlich ist, von haupt
zu haupt; * c. 26, 2. 2 Mos. 30, 12.

3. Von zwanzig jahren an und drüber,
was ins *heer zu ziehen taugt in Israel;
und sollst sie ziehen nach ihren heeren, du
und Aaron. * c. 4, 3.

4. Und sollst zu euch nehmen ie vom ge-
schlechte einen hauptmann über seines va-
ters haus.

II. 5. Dis sind aber die namen der haupt-
leute, die neben euch stehen sollen: Von
Ruben sen Eliur, der sohn Sedeur.

6. Von Simeon sen Selumiel, der sohn
ZuriSadai.

7. Von Juda sen *Mahesson, der sohn
Amminadab. * 2 Mos. 6, 23. Ruth 4, 20.

8. Von Issachar sen Methaneel, der
sohn Zuar.

9. Von Sebulon sen Elisab, der sohn
Helon.

10. Von den kindern Joseph: von
Ephraim sen *Elisama, der sohn Ammi-
hud; Von Manasse sen Gamilie, der sohn
Pedazur. * c. 2, 18. 1 Chron. 8, 26.

11. Von Benjamin sen *Abidan, der
sohn Gideoni. * c. 2, 22. c. 7, 60.

12. Von Dan sen Ahiefer, der sohn
AmmiSadai.

13. Von Ascher sen Pagiel, der sohn
Ochran.

14. Von Gad sen Eliasoph, der sohn
Deguel.

15. Von Naphthali sen *Ahira, der
sohn Enan. * c. 2, 29.

16. Das sind die vornehmsten der ge-
meine, die hauptleute unter den stämmen
ihrer väter, die da häupter und fürsten
in Israel waren.